FAYRENE PRESTON

A doua lună de miere

Traducerea si adaptarea în limba română
de FILOFTEIAISCRU

ALCRIS

Capitolul 1

Simţea prezenţa lui peste tot în jurul ei. Il bănuia ascuns printre razele orbitoare ale soarelui care luminau cerul senin de deasupra orăşelului Baja.

Il auzea cum se joacă în valurile înalte şi albite de spumă ale oceanului aflat într-o mişcare permanentă. Dar mai ales îl regăsea în fiecare din coloanele vilei unchiului ei, construită pe faleză, la câţiva metri de plajă. In această casă situată pe şoseaua care ducea la Ensenada, la sud de Rosarito Beach, trăise alături de Christopher primele ore ale căsniciei sale.

Asta se întâmpla acum şase ani ... şi cu toate astea, amintirea lui o mai obseda şi acum.

- Ce proastă sunt! exclamă ea oftând adânc. Dar nimeni nu-i auzi vaietul de durere. Vocea i se pierdu în vaietul valurilor care se izbeau de pereţii de stâncă, umplând aerul cu milioane de stropi. Lisa nu-l mai văzuse pe Christopher Saxon de patru ani, dar era şi acum vrăjită de el. Cum putea să-l uite?

Se ghemui pe colţul de stâncă pe care se aşezase pentru a se adăposti de curentul care venea dinspre ocean. Deşi trecuseră mulţi ani de atunci, imaginea fericirii pierdute continua să-i frământe gândurile.

Unchiul ei, William, îi propusese de mai multe ori să-i pună la dispoziţie vila, dar ea îl refuzase, fiindu-i teamă să se întoarcă în locul în care îşi petrecuse luna de miere cu Christopher. In cele din urmă însă acceptă, deoarece nu-şi închipuise că trecutul ar fi putut să o afecteze atât de mult.

- Trebuie să-mi revin! îşi spuse ea cu voce tare. Nu mai sunt o fetiţă care aşteaptă să fie sărutată de Făt-Frumos!

Lisa avea douăzeci şi şapte de ani şi din câte se părea o aştepta un viitor frumos. După ce-şi terminase studiile, îşi găsise un post într-un cabinet de avocatură, unul dintre cele mai cunoscute din Pasadena, statul California. Lucra aici de circa un an şi deja competenţa ei era recunoscută şi apreciată. In plus, unul din asociaţii principali, Robert Searcy, era îndrăgostit de ea şi o ceruse în căsătorie. De aceea, tânăra se hotărâse să stea singură la Baja şi să-şi pună ordine în gânduri şi sentimente. Dacă dorea să-şi refacă viaţa alături de Robert, trebuia neapărat să se despartă o dată pentru totdeauna de trecutul ei şi să se gândească de acum încolo la viitor. Totuşi, ceea ce la plecarea de acasă păruse uşor, acum se dovedea un lucru extrem de dificil. De când sosise în Mexic, Lisa nu reuşea

să-şi şteargă amintirile care năvăleau asupra ei fără încetare. Umbra lui Christopher o urmărea peste tot.

Deşi trecuseră deja patru ani de când se despărţiseră, imaginea lui continua să o tulbure. De ce? Casa şi împrejurimile acesteia, până şi obiectele care o înconjurau, îi vorbeau despre Christopher. Făcuseră dragoste pentru prima oară în micul dormitor al vilei. In apropierea casei, petrecuseră multe ore stând la taifas şi bând bere mexicană la un han de ţară. Veneau adeseori pe plajă ca să facă plimbări lungi. Pe stânca asta stătuseră îmbrăţişaţi strâns, admirând valurile înalte care se spărgeau de ţărm şi mărturisindu-şi iubirea unul altuia.

O rafală de vânt rece o făcu să se înfioare din creştet până-n tălpi. Deodată, simţi că începe să tremure. Fu cuprinsă brusc de o oboseală cumplită şi oftă adânc.

Oare câte ore rătăcise pe plajă, la poalele falezei? Nu mai ştia ... Timpul se oprise parcă în loc. Se hotărî să se întoarcă totuşi în casă. Işi puse încet pantofii de sport şi se pregăti de plecare. Apoi îşi scutură stratul fin de sare de pe rochiţa de plajă de culoarea piersicii care îi scotea în evidenţă pielea oacheşă, ca şi strălucirea părului arămiu. Se depărtă de stâncă şi merse o vreme pe plajă. Nu reuşea să-şi dezlipească privirea de la peisajul acela de basm. Inima îi bătea foarte tare în piept şi nu se putea împiedica să-i asculte ritmul sacadat. Se opri şi privi pentru câteva clipe albastrul cerului de la orizont. In mod inconştient, strânse foarte tare din pumni şi unghiile i se

înfipseră în pielea fină a palmelor. Zgomotul valurilor şi întinderea nesfârşită a orizontului păreau să vină din adâncurile universului, ceea ce o tulbură adânc. Se smulse apoi cu greu din mrejele acelei chemări magice, se întoarse încet şi o porni pe drumul spre casă. Deodată, fu cuprinsă însă de un sentiment ciudat de bucurie amestecată cu teamă şi se uită din nou spre faleză. El era acolo! Cu mâinile în buzunarele pantalonilor lui kaki, Christopher Saxon o privea de pe stâncă! Privirea tinerei femei se concentră asupra acelui bărbat care îşi făcuse brusc apariţia în peisajul acela singuratic. Nu mai vedea nimic în acel loc! Deodată, în jurul ei se lăsă o ceaţă deasă. Imaginile se estompară, iar sunetele deveniră treptat mai înăbuşite. Erau singuri pe lume. Trecutul care i se păruse atât de îndepărtat, dar şi apropiat, se confunda acum cu prezenrul. Noţiunile de timp şi spaţiu dispăruseră cu desăvârşire. Ea îl privea fascinată, ca şi cum l-ar fi regăsit, fără să-l fi pierdut totuşi niciodată cu adevărat.

Atunci când el începu să coboare de pe stâncă, ea se trezi din toropeală şi îl urmări cu privirea. Christopher cobora rapid panta, apoi, când ajunse la jumătatea drumului, se folosi de scara pe care o instalase acolo unchiul William pentru a se putea ajunge mai uşor la plajă. Câns ajunse jos se întoarse spre Lisa şi se îndreptă spre ea cu paşi mari. In timp ce el se apropia de ea, tânăra simţi că o cuprinde panica, nemaireuşind să

respire normal şi având stări de sufocare. Pescăruşii se roteau în tăcere pe deasupra ei. Oceanul parcă se mai domolise. Toate cele ce existau în jurul ei îşi ţineau răsuflarea, ca şi cum le-ar fi fost şi lor frică de acea reîntâlnire. Apoi el se opri. Christopher se afla acolo, în faţa ei.

"Au trecut patru ani fără să dea nici un semn de viaţă! îşi spuse ea ridicând ochii spre el. Si în tot acest timp, n-am încetat nici o clipă să mă gândesc la el ..."

In cazul Lisei, expresia "Ochii care nu se văd se uită" nu avea nici o valoare. In ciuda eforturilor ei susţinute, nu reuşise să şi-l scoată pe Christopher din minte. Bărbatul devenise parte integrantă din ea şi deşi se despărţiseră, el n-o părăsise niciodată. Continuase să-i bântuie visele, care treptat se transformaseră în coşmaruri erotice. Suferise foarte mult din pricina absenţei lui din viaţa ei şi a prezenţei obsedante a acestuia în timpul nopţilor.

Acum se uita la el, măsurându-l din cap până-n picioare. Se schimbase. Era mai lat în umeri. Părea mult mai puternic şi mai musculos. Părul blond avea o nuanţă mai închisă acum şi privirea i se mai înăsprise o dată cu trecerea anilor. Ochii lui mari şi verzi erau plini de cinism şi păreau reci ca gheaţa. Avusese întotdeauna farmecul acela trăsnet care tăia răsuflarea Lisei.

- Pari în plină formă, Lisa, observă el cu voce blândă care îi mângâie pielea ca o eşarfă de mătase.

- Ce cauţi aici, Christopher? întrebă ea, respirând cu greutate.

- Ce maniere! glumi el. Aşa îl întâmpini tu pe iubitul tău soţ?

- Nu mai eşti soţul meu, Christopher. Ne-am despărţit acum patru ani ... ai uitat?

- Iţi aminteşti de jurământul pe care l-am făcut amândoi la biserică? spuse el fără să ia în seamă întrebarea ei. "Până ce moartea ne va despărţi". Din câte ştiu, încă n-am murit!

- Nu am nici o vină! Tu eşti cel care m-a părăsit! exclamă ea pe un ton agresiv. Dar apoi îi păru rău că rostise acele vorbe pe negândite. Fără să-şi dea seama. lăsase să explodeze durerea care o chinuia şi avea impresia că se dăduse de gol. Oare mai suferea şi acum?

Atunci când îi răspunse, Christopher avea vocea calmă, deşi era evident că încerca să-şi ascundă furia care clocotea în el.

- Totuşi, tu ai fost cea care ai dat fuga să-l cauţi pe avocatul drăguţului tău tătic. Eu nu am dat divorţ de tine. Intr-o zi s-a prezentat un necunoscut la uşa mea care mi-a arătat un morman de acte şi m-a anunţat că soţia mea se hotărâse să intenteze divorţ. Aşa au stat lucrurile, scumpa mea, bombăni el aproape în şoaptă.

Când auzi vorbele lui, Lisa se albi la faţă ca varul şi petele de roşeaţă apărură din nou pe pielea măslinie a obrajilor.

- Te întreb încă o dată ce cauţi aici, şuieră ea printre dinţi.

- Bănuiesc că acelaşi lucru ca şi tine. Pur şi simplu sunt în vacanţă, adăugă el privind-o drept în ochi.

Acum, furia îi dispăruse şi blândeţea din tonul vocii lui o făcu să tresară. Nemaiputând suporta privirea lui intensă, Lisa îşi întoarse capul spre faleză şi se uită spre casa unchiului ei, situată în apropiere.

- Si unde stai pe perioada vacanţei?

- M-am cazat în micul bungalow albastru de la capătul drumului. Vecinii lui William au acceptat să mi-l închirieze pentru o vreme.

- Vrei să spui că unchiul William te-a ajutat să vii la Baja ştiind că aveam de gând să-mi petrec vacanţa la vila lui? îl întrebă ea uluită.

William era fratele tatălui ei şi Lisa ţinea foarte mult la el. Deşi era la fel de înstărit ca şi tatăl ei, unchiul ei era totul diferit de acesta, în ceea ce priveşte caracterul, modul de viaţă şi felul în care vedea lucrurile din jurul lui. Când se hotărâse să se mărite cu Christopher. tatăl ei nu fusese de acord, în timp ce William, dimpotrivă, se bucurase.

- Unchiul tău n-are nici o legătură cu treaba asta, îi mărturisi Christopher. Cunosc familia Monroe de mulţi ani şi nu e prima oară când îmi pun casa la dispoziţie pentru câteva zile de vacanţă.

In timp ce vorbea, se uita intens la ea. Figura îi era luminată de un zâmbet ironic. Tânăra era atât de emoţionată de ceea ce aflase, încât nu ştia cum să interpreteze răspunsul lui. Aşadar, venise la Baja de mai multe ori, dar nu stătuse niciodată în vila lui William. Poate, ca şi ea, se temea de amintirile fericirii lor trecute care bântuiau şi acum prin casă? Sau îi era teamă să nu se întâlnească la un moment dat cu ea? In minte i se învălmăşeau o mulţime de întrebări tulburătoare.

- Dar ştiai că voi fi aici, nu-i aşa?

La început, el nu spuse nimic. Se apropie de ea şi îşi cufundă privirea în ochii ei mari şi albaştri. Căldura emanată de trupul lui aflat atât de aproape de ea o învălui din cap până-n picioare şi Lisa simţi că e în pragul leşinului.

- Deloc, negă el cu blândeţe.

Lisa întredeschise gura şi îşi linse nervoasă buzele uscate, cu limba. Bărbatul o sorbea din ochi. Ea se înroşi la faţă de groază.

- Nu înţeleg, îngăimă Lisa în cele din urmă.

- Ţi-am mai spus o dată. Sunt în vacanţă, îi răspunse el cu calm.

Privirea lui lacomă continua să se plimbe de-a lungul trupului său,
întârziind mai mult asupra gâtului, decolteului adânc al bluzei şi pieptului, în care îi zvâcnea inima într-un ritm neobişnuit.

- Christopher! exclamă ea încercând să rupă vraja cu care o învăluise. Te rog să nu mai ocoleşti răspunsul la întrebarea mea!

- Dar n-am ocolit nimic, protestă el zâmbindu-i cu tandreţe. Spune-mi ce vrei să ştii ... Sunt în întregime la dispoziţia ta.

- De ce ai venit aici? se interesă ea, încercând să-şi ascundă tulburarea. Vreau să ştiu şi eu motivele şederii tale la Baja.

- Am venit să găsesc aici un pic de linişte, o anunţă el aplecându-se spre Lisa.

- Linişte zici, Christopher? îngăimă ea luptându-se cu căldura plăcută care îi năpădea încet - încet simţurile.

- Da, Lisa. Ca şi cum aş fi văzut din nou lumina zilei după o boală îndelungată sau ca şi cum, după ce am trecut printr-o mare nenorocire, aş avea nevoie de o perioadă de linişte. De aceea m-am întors la Baja.

El respiră profund şi răsuflarea lui fierbinte mângâie ca un sărut buzele tinerei femei. Lisa începu să tremure. Trupurile lor se aflau deodată atât de aproape unul de celălalt, încât, fără să vrea, Lisa închise ochii şi întredeschise buzele în aşteptarea unui sărut. Dar el nu se atinse de ea, ci se dădu cu un pas înapoi şi continuă să se uite la ea cu ochii învăluiţi într-o expresie greu de definit.

- Am muncit foarte mult în ultima vreme şi simţeam nevoia să mă odihnesc puţin, îi explică el.

Tânăra femeie simţi că i se pune un nod în gât. Ii venea să urle, dar se abţinu.

"Nu e drept, se plânse Lisa în sinea ei. Cum se face că prezenţa lui mă tulbură şi acum atât de mult?" Nu îndrăznea să vorbească, de teamă ca tonul vocii să nu-i trădeze emoţia.

- Te rog să mă scuzi, spuse ea după câteva clipe de tăcere. S-a făcut târziu şi trebuie să mă întorc la vilă. Iţi urez vacanţă plăcută.

- Te rog, spuse Christopher ridicând mâinile şi făcându-i loc să treacă.

Vreme de o secundă, ea crezu că bărbatul voia să o ia în braţe, dar după aceea înţelese că prin gestul lui vroia să-i spună că trecerea era liberă.

Lisa merse prin nisip spre scara agăţată de peretele de stâncă al falezei. Incepu apoi să se caţere pe ea, urmărită îndeaproape de Christopher. Ii simţea răsuflarea în ceafă. Işi imagina privirea lui lipită de şoldurile ei care se legănau în mers. Prezenţa lui o tulbura atât de tare, încât simţi că i se înmoaie picioarele. Rată una din trepte şi era gata să se prăbuşească, dar Christopher o sprijini la timp, punându-i o mână pe şold şi ajutând-o astfel să-şi recapete echilibrul.

După atâţia ani, era prima oară că o atingea de când se reîntâlniseră şi acest lucru o făcu să se clatine din nou pe picioare. Se întoarse spre el şi se priviră îndelung, fără să spună nimic. Apoi continuă să se caţere pe scară.

Ceva mai departe se vedea deja vila unchiului William, dar Lisa era hotărâtă să nu-l lase să intre. Când ajunseră sus, pe faleză, Christopher aruncă o privire spre casă şi spuse:

- Poate pe curând, Lisa ...

După care porni pe drumul care ducea la bungaloul lui.

Aflându-se încă sub influenţa şocului suferit de pe urma întâlnirii cu fostul ei soţ, tânăra femeie îl urmări o vreme cu privirea. Apoi se scotoci în buzunarele şortului, scoase o cheie şi deschise repede una din uşile de la intrare. Spre deosebire de majoritatea locuinţelor americane, cele două uşi erau situate pe laturile casei şi nu în faţa şi în spatele acesteia.

Construcţia avea două niveluri. La parter se afla o încăpere uriaşă, iar la primul etaj era bucătăria, o cameră de zi şi o altă cameră mai mică. Incă de la începutul vacanţei, Lisa preferase să folosească încăperea de la primul etaj, cealaltă fiind plină de amintirile legate de luna de miere petrecută acolo cu Christopher.

După ce intră în casă, închise uşa în urma ei şi se prăbuşi pe una din canapelele din sala principală. Ghemuită între puişorii de pernă de toate culorile, încercă să-şi pună ordine în gânduri.

" Si acum, ce să fac?" se întrebă tânăra femeie. Apariţia bruscă a fostului ei soţ îi dădea peste cap toate planurile. Ii veneau în minte o grămadă de întrebări cărora nu reuşea să le găsească un răspuns.

Christopher reuşea întotdeauna să o tulbure. Lisa care de obicei îşi păstra capul pe umeri şi rezolva toate problemele cu ajutorul logicii, se fâstâcea în faţa lui. Spre deosebire de Christopher care, în calitatea lui de inginer specializat în informatică, lucra cu nişte aparate electronice, ea se ocupa de fiinţe umane în carne şi oase. In toate situaţiile, ea trebuia să ţină cont de comportarea şi de reacţiile acestora. Când avea de-a face însă cu fostul ei soţ, ieşea întotdeauna în pierdere.

"Aşadar, ce trebuie să fac?" bombăni ea.

In ciuda amintirilor pe care ştia că le va regăsi aici, se bucura că se întorsese la Baja. Evident că putea foarte bine să-şi facă bagajele şi să plece chiar în acel moment. Dar era oare o soluţie bună? In ultimii patru ani se maturizase foarte mult şi ştia că n-avea rost să dea bir cu fugiţii. Era mai bine să rămână acolo şi să facă faţă dificultăţilor până va reuşi să găsească o soluţie situaţiei.

E adevărat că în tot acest timp se gândise mereu la el. Amintirea lui o urmărea zi şi noapte, dar de ieri, nu mai avea nici o clipă de răgaz. Nu numai că îl purta în minte, dar acum şi pielea ei îi simţea prezenţa. O dată cu trecerea timpului mintea i se mai obişnuise cu ideea. Oare se va petrece acelaşi lucru şi cu trupul ei?

- Va trebui să fiu foarte tare! îşi spuse ea ca să se mai liniştească puţin.

Oricum, sosise vremea ca Lisa să înfrunte realitatea şi adevărul. In cazul în care era încă îndrăgostită de

Christopher, era mai bine să fie sigură de sentimentele ei înainte să-i dea un răspuns lui Robert. De data asta fusese foarte tulburată de prezenţa lui Christopher, deoarece nu se aştepta deloc să se întâlnească aici cu el. Efectul surprizei îi accentuase emoţiile. Data viitoare, dacă se va mai întâmpla să-l întâlnească, va fi mai atentă.

Nu prea mulţumită de această aşa-zisă hotărâre pe care o luase, tânăra îşi părăsi culcuşul cald şi se duse la bucătărie. Rătăci câteva secunde prin ea cu sufletul frământat de nelinişte, neştiind de ce să se apuce mai întâi. Ii era foame, dar nu ştia ce ar dori să mănânce. In plus nu avea nici un chef să gătească numai pentru ea. Se apropie de fereastră şi aruncă o privire afară. Micul han cu acoperişul lui înclinat se afla foarte aproape de vilă, pe marginea şoselei. Soarele care apunea dădea faţadei clădirii o tentă roşiatică. Tânăra femeie nu putu să reziste chemării călduroase a acestuia. Cârciumioara părea foarte ospitalieră şi ea îşi spuse că era mai bine să ia masa de seară acolo ceva mai târziu. Aşadar, părăsi imediat bucătăria şi se grăbi să iasă din casă.

In apropierea uneia din uşile de intrare în casă, unchiul William construise un fel de cămăruţă în care instalase un duş. In vilă exista şi o baie cu cadă, dar aceasta se înfunda atunci când era folosită mai des. Deoarece vremea era încă frumoasă, tânăra femeie luă hotărârea să se spele afară. In acelaşi timp putea să se bucure de priveliştea superbă pe care o avea spre plajă şi ocean. Se

vârî sub apa caldă a duşului şi îşi spălă îndelung nisipul de pe piele şi din păr.

Cabina nu avea uşă, şi oricine ar fi trecut pe lângă vilă ar fi putut să o vadă, dar Lisa nu-şi făcea griji din acest motiv, pentru că ştia că la începutul săptămânii era puţină lume prin zonă. O potecă lega între ele căsuţele şi rulotele răsfirate pe limba aceea de pământ. Erau în număr de vreo douăsprezece şi majoritatea aparţineau unor americani care veneau aici în vacanţă sau la sfârşit de săptămână. Câteva familii locuiau în zonă pe toată perioada anului, dar după-amiaza erau toţi acasă sau la serviciu. La ora aceea din zi nu exista posibilitatea să apară cineva.

Se smulse cu părere de rău din starea de bine pe care i-o produceau apa şi razele soarelui şi se duse în dormitor în vârful picioarelor. Incăperea era mobilată cu piese desperecheate. Dat fiind că furturile deveniseră din ce în ce mai frecvente, proprietarii caselor nu mai vroiau să lase în ele mobilă stil sau obiecte de valoare. Intrări prin efracţie aveau loc în fiecare zi în Baja, dar numai atunci când vilele nu erau ocupate, de aceea Lisei nu-i era frică să stea singură. Ii promisese totuşi unchiului său să fie foarte precaută şi că nu-şi va suma nici un risc inutil.

Stând în faţa ferestrei, îşi scutură părul lung şi se hotărî să-l lase să se usuce la soare. Işi puse nişte blugi, un tricou portocaliu-deschis şi o vestă, în cazul în care mai pe seară i s-ar fi făcut frig. Inainte să plece, unchiul

William o avertizase că proprietarii nu erau aceeaşi ca la vizita dinainte. Totuşi, atunci când intră în restaurant, nu găsi nimic schimbat. Sala de mese era mobilată cu mese rotunde de lemn masiv şi scaune din aceeaşi garnitură. Bucătăria era separată de bar printr-o tejghea. In seara aceea erau puţini clienţi: o familie mexicană într-un colţ şi, ceva mai departe, doi bărbaţi păreau că poartă o discuţie aprinsă.

Pe unul din taburetele înalte de la bar stătea un bărbat care bea bere şi stătea la taifas cu perechea care trebăluia prin încăperea alăturată. Deşi îl vedea pe străin doar dintr-o parte, Lisa recunoscu imediat trupul parcă sculptat şi trăsăturile aspre ale lui Christopher. Era atât de cuceritor!

"Probabil a venit pe jos ... Nu i-am auzit maşina", îşi spuse ea apropiindu-se de o masă situată într-un colţ al localului.

Uşa se închise cu zgomot în urma Lisei şi el se întoarse spre ea. O urmări apoi cu privirea, fără să scoată nici un cuvânt.

Lisa comandă bere şi nişte sandvişuri, apoi se instală confortabil în scaun. Christopher se apropia deja de ea cu paharul în mână. Luă un scaun, îl aşeză în faţa ei şi apoi îl încălecă, sprijinindu-şi mâinile de spătarul acestuia.

- Observ că te-ai tuns, spuse el ca şi cum ar fi continuat cât se poate de firesc discuţia de mai devreme.

- Am făcut-o în urmă cu câţiva ani.

Ardea de nerăbdare să-i ceară părerea în legătură cu noua ei coafură, dar n-o făcu. Se simţea dezorientată.

El nu-i răspunse imediat. Uitându-se în continuare la ea, scoase o ţigară din buzunarul cămăşii, o aprinse şi inspiră adânc primul fum.

- Părul tău e foarte frumos, spuse el în cele din urmă. Dar îmi plăcea mai mult atunci când era mai lung şi îţi cădea în bucle pe spate. E foarte plăcut pentru un bărbat să-şi afunde degetele în părul unei femei.

Lisa îi aruncă un zâmbet dulceag.

- Din fericire, nu mai trebuie să mă sinchisesc dacă îţi place sau nu, îi spuse ea pe un ton ironic. Bătrânul şi bunul nostru judecător a avut grijă de toate astea în locul meu. Christopher fuma în tăcere. Când auzi vorbele ei, un zâmbet glacial îi încremeni pe buze şi tânăra femeie înţelese imediat că greşise aducând în discuţie subiectul divorţului lor.

- Scurt pe doi, nu-i aşa? bombăni el printre dinţi. De ce te-ai grăbit atât de mult, Lisa? Nu cumva scumpului tău tată îi era teamă că ne-ar fi putut reuşi căsnicia dacă ne-ar fi acordat câteva luni de gândire? A făcut totul ca să ne depărteze unul de celălalt. S-a folosit de averea şi relaţiile lui sus-puse pentru ca despărţirea să se efectueze cât mai repede posibil.

- Tata s-a ocupat de problemele mele pentru că l-am rugat eu să o facă. Nu are nici o vină referitor la divorţul dintre noi şi tu ştii foarte bine, îngăimă ea, mirată să

descopere că încă mai suferea din pricina asta. Vina o poartă numai calculatoarele alea ale tale! Iţi petreceai majoritatea timpului la serviciu ... şi atunci când ţi se întâmpla să te întorci la nişte ore mai normale, voiai să ma aflu acolo, aşteptându-te cu nerăbdare şi pasiune.

- Dacă îmi aduc bine aminte, nu te prea plângeai ... că mă aştepţi cu pasiune, glumi el.

Ea îşi aminti de nopţile lor pătimaşe de dragoste şi se înroşi în obraji, deoarece avea într-adevăr dreptate.

- Nu stăteai niciodată de vorbă cu mine, se grăbi ea să adauge.

- Dar eram mereu extrem de obosit, Lisa!

Ea observă că părea dintr-o dată lipsit de vlagă, dar nu luă în seamă acest amănunt şi continuă să vorbească.

- Nu existam pentru tine decât atunci când eram în pat şi făceam dragoste.

- Nu reuşeam să mă mai satur de tine, constată el cu o voce înăbuşită şi profundă.

Mintea Lisei fu năpădită de amintiri şi tânăra femeie simţi că începe să tremure.

- Dacă vrei să ştii ... şopti ea încercând să lase în urmă imaginile dragi ale trecutului, ajunsesem să nu mai suport să fac dragoste cu tine. Aveam impresia că nu eram pentru tine decât o păpuşă frumoasă ... Nu mă ascultai niciodată. Nu te interesau nici studiile şi nici preocupările mele.

- Când mă întorceam de la birou, îmi doream să mi te dedici în întregime mie, Lisa. Te iubeam, Lisa.

Cuvintele lui simple o tulburară dar, deşi putea să pară ciudat, faptul că folosise timpul trecut o şocă.

Deşi trecuseră patru ani de când se despărţiseră, acuzaţiile pe care şi le aruncau unul altuia erau aceleaşi. Dar ce rost mai aveau acum? După atâta timp de tăcere totală, erau inutile, dar cu toate astea, apăreau una după alta. Dragostea pentru mine era atât de mare, încât nu suportai gândul că aş putea şi eu să am o meserie. Câtă generozitate!

- Nu înţelegi, Lisa, se apără Christopher. Tatăl tău fiind foarte bogat, n-ai fost nevoită niciodată să-ţi gâştigi existenţa. Când te-ai hotărât să urmezi nişte cursuri ca să înveţi o meserie, nu m-am gândit niciodată că vorbeai serios.

- Evident! Nimeni în afară de tine nu se putea gândi serios că ar putea să-şi facă o meserie. Am dreptate, nu-i aşa? Tu aveai o scuză acceptabilă. Nu erai bogat şi erai nevoit să stai ore în şir la birou dacă voiai să câştigi bani. De fapt, sunt convinsă că îţi plăcea la nebunie să te joci cu maşinăriile acelea îngrozitoare. Ajunseseşi să fii obsedat de ele ...

- Nu mă jucam, Lisa, ci încercam să ajung cineva. Eram hotărât să-ţi dovedesc ţie şi tatălui tău că eram în stare să-mi îmbunătăţesc situaţia materială şi să am grijă de tine la fel de bine ca el, dacă nu chiar mai bine.

- Dar eu nu-mi doream altceva decât pe tine ... şopti ea.

Apoi tăcu, dar era deja prea târziu. Cuvintele pe care încercase să le ascundă cât mai adânc în mintea ei fuseseră rostite.

In jurul lor se lăsă o tăcere apăsătoare, încărcată de reproşuri şi tristeţe. Ca o boală incurabilă, aceasta câştiga foarte repede teren, distrugând totul în jurul ei, până ce moartea putea aduce uşurare trupului doborât de dureri.

Atunci când în sfârşit Christopher vorbi, vocea lui plăcută şi blândă se auzi de la capătul celălalt al mesei şi mai destinse puţin atmosfera.

- Eram atât de tineri, Lisa ... oftă el jucându-se cu scrumul ţigării în scrumieră.

Nu se uită la ea, lăsându-i astfel timp de gândire înainte să-i răspundă, să nu sară să-i dea replica imediat.

Lisa reflectă la tot ce spusese până atunci şi îşi dădu seama că el avea dreptate. Nu putea decât să fie de acord cu toate punctele lui de vedere. Işi amintea prima lor întâlnire. Pe vremea aceea avea douăzeci de ani şi se pregătea să treacă în anul trei de facultate, când unchiul William îi prezentase un nou angajat. Christopher avea douăzeci şi şase de ani şi tânăra fusese cucerită pe loc de farmecul şi de virilitatea lui. Dar ce Dumnezeu se întâmpla ... Acum nu mai era o fetiţă şi cu toate astea era la fel de impresionată de el ca în prima zi.

Lisa nu adoptase niciodată o atitudine defensivă, dar în prezenţa lui Christopher se purta mereu aşa. Motivul era cât se poate de simplu: în urmă cu mulţi ani se îndrăgostise la nebunie de acest bărbat.

- Lisa ... n-are rost să ne reproşăm la nesfârşit greşelile pe care le-am făcut cu atâţia ani în urmă. E adevărat că am avut de suferit amândoi, dar nu ne serveşte la nimic să reînviem vechile acuzaţii. Nu vom reuşi să ne vindecăm rănile deschizându-le din nou. Nu eşti de aceeaşi părere cu mine? Oricare ar fi motivele pentru care am venit aici, ne aflăm din nou la Baja, unde am fost foarte fericiţi împreună. Iţi propun să încercăm să nu distrugem aceste amintiri frumoase. Tânăra femeie se miră să audă asemenea cuvinte rostite de gura fostului ei soţ. In tot acest timp, el vorbise rar, ca şi când îi venea greu să-şi exprime gândurile şi îşi cântărea cu grijă fiecare cuvânt. Aşa ceva nu-i era caracteristic lui Christopher Saxon.

In orice caz, era total de acord cu el. Era prea târziu să mai schimbe trecutul. Cu patru ani în urmă, când se căsătoriseră, se iubeau foarte mult şi împărtăşiseră împreună nişte clipe de fericire intensă. Dacă nu voiau să ajungă să întunece acele imagini însorite, trebuia să nu se mai certe încontinuu. Iubirea ei pentru Christopher fusese odinioară foarte mare şi Lisa ştia că trebuia să apere împreună acea amintire. In caz contrar, căsnicia lor însemna că nu avusese nici o valoare.

Se servi masa şi în timp ce ea mânca, continuară să stea de vorbă, evitând cu grijă subiectele delicate. Lisa însă nu se simţea deloc în largul ei. Avea impresia că avea în faţă un necunoscut. Ca şi cum se întâlniseră de curând şi tandra lor complicitate nu existase niciodată.

- Vrei să te conduc până acasă? o întrebă Christopher după ce termină de mâncat.

Ea observă din nou că în alte timpuri însoţitorul ei nu i-ar fi pus o asemenea întrebare. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ameţită de gândurile care i se învălmăşeau în minte, acceptă cu un semn din cap. Nici un sunet nu ieşi din gura ei.

Se depărtară încet de han înconjuraţi de întunericul răcoros al nopţii. Cerul era presărat de stele în timp ce se apropiau de vilă. In jurul lor nu se vedea nici o lumină artificială şi se orientau numai cu ajutorul clarului de lună. Lisa se simţea acum mai liniştită, deoarece, fiind întuneric, putea să-şi ascundă tulburarea.

- De când eşti în Baja? se interesă ea neputându-şi stăpâni curiozitatea.

- Am sosit aseară. Fiind luni, traficul nu era aşa intens când am trecut graniţa pe la Tijuana. Toată lumea mergea în direcţia opusă.

- Inţeleg... Am observat şi eu acelaşi lucru când am venit azi-dimineaţă. Nu reuşesc să înţeleg ... continuă ea după câteva secunde de ezitare. Se spune că Tijuana e unul din oraşele de frontieră cele mai frecventate din

lume. Poate că aşa ceva e fascinant pentru unii, dar stau şi mă întreb dacă aş avea chef vreodată să mă opresc în el. Adevărul e că există mai multe lucruri care nu-mi plac acolo. Circulaţia e foarte prost organizată şi în permanenţă foarte densă. Copiii apar când te aştepţi mai puţin printre maşini pentru a-ţi vinde câte ceva şi nu reuşesc să conduc maşina cu calm. In plus, am asistat la două încăierări pe aceeaşi stradă când am venit azi-dimineaţă. Nu m-aş putea simţi în siguranţă într-un asemenea loc.

- E adevărat că e un oraş foarte aglomerat, dar nu cred că e cu adevărat periculos. In orice caz, e mai bine să rămâi în cartierele centrale dacă vrei să nu-ţi asumi riscuri.

Lisa avea impresia că vorbeau despre starea vremii. După ce subiectul era epuizat, se lăsa imediat tăcerea între ei.

Ca să evite repetarea acelei situaţii, tânăra femeie se grăbi să găsească o altă temă de discuţie.

- Ce planuri de vacanţă ai? îl întrebă ea.

Christopher nu-i răspunse imediat. Se auzea doar scrâşnetul pietrişului sub paşii lor şi vuietul valurilor oceanului în depărtare.

- Habar n-am, spuse el în cele din urmă, cu un aer indiferent. Nu mi-am făcut un plan dinainte. Dar tu?

- Să zicem că şi eu mă afu în aceeaşi situaţie. Dacă aş reuşi să-mi fac destul curaj, mi-ar plăcea să mă duc la Ensenada şi să-mi petrec ziua acolo.

- Serios? exclamă el cu ceva mai mult interes. E o idee excelentă. Ai fi de acord să vin şi eu cu tine?

- Da ... De ce nu? spuse ea surprinsă, fără să-şi mai lase timp să se gândească.

Câns ajunseră în faţa vilei, Lisa deschise uşa. La parter era lumină, pentru că lăsase un bec aprins când plecase. Din tranzistorul unchiului William se auzea o melodie frumoasă. In mod ciudat, notele pianului şi vaietul viorii se armonizau perfect cu vuietul oceanului şi cu ţipetele pescăruşilor de pe plajă.

Când se întoarse cu faţa la el, văzu că stătea în spatele ei şi o privea în tăcere.

- Ce s-a întâmplat, Lisa? o întrebă el în cele din urmă. Crezi că trecutul nostru trebuie să ne oprească să devenim buni prieteni?

- Nu înţeleg ... Ce vrei să spui?

- Mă gândeam că în vacanţa asta am putea să petrecem o vreme împreună.

- Dar e ridicol! spuse ea sprijinindu-se de uşă.

- Serios, Lisa? şopti el.

Apoi se aplecă spre ea şi răsuflarea lui mângâie obrazul Lisei.

- Suntem divorţaţi, Christopher ... Ai uitat?

- Foarte bine, scumpa mea, te las pe tine să judeci, că doar asta e meseria ta! Există oare vreo lege care să condamne doi oameni care se întâlnesc după o lungă despărţire şi se hotărăsc să se vadă din nou? Ce părere ai despre treaba asta? Ea îl privi bănuitoare.

- Unde vrei să ajungi?

El se apropie şi mai mult de ea. Trupurile lor erau atât de aproape unul de celălalt, încât avea impresia că-i arde pielea de pe ea.

- Să fim serioşi, Lisa ... Ce întrebare mai e şi asta? îi şopti la ureche.

Tânăra femeie simţi imediat că i se trezesc simţurile la chemarea
partenerului său. Tot trupul îi era invadat de o căldură plăcută.

- Patru ani departe unul de celălalt ... îngăimă ea încercând să-şi controleze tulburarea. Asta înseamnă mult timp, Christopher. Eu m-am schimbat foarte mult şi sunt sigură că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu tine. Cine ştie dacă am mai fi în stare să ne recunoaştem unul pe altul.

- Poate că aşa e ...

Dar nu crezi că ar fi amuzant să facem din nou cunoştinţă, ca atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară?

- Amuzant? repetă ea trecându-şi limba peste buzele uscate. Nu cred că acest cuvânt poate caracteriza situaţia în care ne aflăm.

- Interesant îţi sună mai bine?

- Nu ştiu ...

S-ar putea ca rănile vechi să nu se fi închis încă.

- Am putea măcar să încercăm, Lisa.

N-avem nimic de pierdut.

De unde ştia că aşa va fi? Lisa ştia însă că risca să piardă totul: sufletul, inima şi trupul.

- Bănuiesc că nu s-a mai văzut aşa ceva. O femeie care să-l întâlnească pe fostul ei soţ în vacanţă! îi răspunse ea pe un ton nepăsător.

Christopher continuă discuţia fără să ia în seamă observaţia ei indiferentă.

- Sunt sigur că cicatricele nu sunt atât de multe şi nici atât de adânci, dar aminteşte-ţi că eram şi eu acolo în ziua accidentului. Nu te supăra pe mine ... De data asta vom fi mai precauţi. Vom merge în vârful picioarelor, fără să răsturnăm nimic pe drum.

- Christopher, gemu ea.

Apoi tăcu, nemaisinţindu-se în stare să mai scoată nici un sunet. Aprobă doar cu un semn din cap.

- Vrei să aprind focul în şemineu înainte să plec? o întrebă el repede.

- Nu ...

- Vrei să plec?

- Da ... Te rog.

El se depărtă imediat de ea, fără măcar s-o atingă. Cu toate astea, Lisa avusese impresia că nu-şi luase nici o clipă mâinile de pe ea.

- Noapte bună, Lisa, spuse el, după care îi întoarse spatele şi plecă.

Capitolul 2

Deşi sufletul îi era chinuit de emoţii contradictorii, Lisa reuşi să doarmă adânc toată noaptea. A doua zi dimineaţă, se trezi târziu. Un soare vesel scălda peisajul înconjurător şi anunţa o frumoasă zi de odihnă, departe de viaţa stresantă din Pasadena. Sări din pat, îşi puse nişte blugi şi un tricou cu decolteu în formă de bărcuţă la gât şi se duse la bucătărie. Incepu să pregătească nişte cafea, având grijă să nu folosească decât apă îmbuteliată.

Când auzi un ciocănit în uşă, Lisa tresări brusc. Tocmai se pregătea să deschidă, când se trezi nas în nas cu Christopher. Stătea la baza scărilor, ţinând în braţe o sacoşă plină de alimente.

Tânăra fu atât de surprinsă, încât nu reuşi să găsească vorbele potrivite pentru a-l întâmpina pe musafirul ei.

- Eşti foarte matinal, observă ea în cele din urmă.

- Glumeşti! Ai văzut ce oră e? E zece. Am avut şi timp să mă duc în oraş şi să fac cumpărături pentru micul dejun. N-o să-ţi vină să crezi ce o să vezi, adăugă el intrând în bucătărie, de unde reveni curând ţinând în mâini o tavă. Când am trecut prin faţa brutăriei, continuă el punând ceştile şi tacâmurile pe masa de lângă fereastră, n-am putut rezista ispitei atât de

parfumate şi apetisante a acestor pateuri. Am cumpărat câte două din fiecare.

Lisa îl privi în tăcere în timp ce scotea produsele de patiserie din pungă şi le aşeza pe o farfurie.

- Vrei să luăm masa împreună? îngăimă ea.

- Aveai de gând să faci altceva? o întrebă el căutând în ochii ei un răspuns la întrebarea lui.

- Nu, nu prea, mărturisi ea cu o voce şovăitoare.

- Atunci, e perfect!

Din câte îşi dădea seama, el nu avea de gând s-o lase să se gândească prea mult şi nici să insiste asupra acestui subiect.

El împinse un fotoliu spre Lisa şi, după ce ea se aşeză, luă şi el loc în faţa ei. Toate ferestrele vilei erau deschise pentru a lăsa să intre razele soarelui de dimineaţă şi aerul marin care venea dinspre ocean.

- Sunt delicioase! exclamă ea cu ochii scăpărând de veselie. Le-ai cumpărat de la brutăria la care mergeam noi atât de des?

Regretă imediat cuvintele care pur şi simplu îi scăpaseră. Nu voia pentru nimic în lume să reînvie imaginile trecutului.

- Da, recunoscu Christopher fără să comenteze însă observaţia ei. Am mai descoperit şi o mică fabrică de *tortillas* pe o stradă din zonă. Dacă doreşti putem să facem o plimbare pe acolo mai târziu. Prin ferestrele

care dau spre stradă pot fi văzuţi muncitorii frământând coca şi făcând aceste turte .

Ea îl asculta în tăcere, încercând să-i citească gândurile pe faţă, dar nu reuşi. Christopher şi le ascundea foarte bine. Se străduia să nu arate că amintirile din luna lor de miere îl tulburau şi acum, dar era şi el conştient, ca şi Lisa, că amândoi îşi asumau mari riscuri acceptând să se revadă. Petrecerea câtorva zile împreună putea fi la fel de periculoasă ca traversarea unui câmp minat. In orice clipă riscau să calce pe una din ele şi să se facă fărâme, dar nu ştiau dacă ar fi capabili să suporte şocul exploziei. Dar ce importanţă mai aveau lucrurile astea?

- Ce-ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut, Christopher? îl întrebă ea muşcând cu poftă dintr-un pateu.

Prietenul ei o fixă preţ de câteva secunde cu ochii lui mari şi verzi strălucind de ironie. Era convinsă că bănuia că unchiului William îi mai scăpase uneori câte ceva despre viaţa salariatului său. Totuşi, tânăra femeie credea că unchiul său, care părea foarte aiurit, selecta cu grijă informaţiile pe care i le dădea despre fostul ei soţ.

- Am plecat de la firma lui William cu câţiva ani în urmă. Ca să fiu sincer până la capăt, am făcut-o cu acordul lui. Unchiul tău mi-a fost un prieten foarte bun, care mi-a oferit posibilitatea să învăţ multe la firma lui.

- Spunea mereu despre tine că ai o minte strălucită, comentă ea.

- Nu ştiu, s-ar putea ... spuse el cu modestie înălţând din umeri. Dar am avut nişte idei care a adus mari profituri firmei.

- Serios? Spune-mi despre ce este vorba ...

Christopher îi aruncă o privire mirată.

- Inainte vreme asemenea subiecte nu te-ar fi interesat, glumi el cu un zâmbet în colţul gurii.

Tocmai se atinseseră de o mină. Albastrul dispăru imediat din ochii Lisei, transformându-se într-un cenuşiu dur şi glacial ca oţelul. Ea îi răspunse furioasă.

- De unde ştii? Poate că pur şi simplu îmi era frică să te întreb ceva. Eram sigură că nu mă considerai suficient de deşteaptă să urmăresc şi să-ţi înţeleg explicaţiile.

- Ah, da? Dar nu ţi-a trecut prin cap că poate nu voiam să pierd în mod inutil puţinul timp pe care îl petreceai cu mine, după cursurile de la facultate şi discuţiile tale telefonice interminabile?

Ea tocmai se pregătea să arunce mingea în terenul adversarului, când Christopher îi făcu semn să oprească jocul.

- Imi pare rău, Lisa, se scuză el aruncându-i zâmbetul lui cel mai fermecător. Ştiam foarte bine că nu va fi prea uşor, nu-i aşa?

Ea îl aprobă cu un semn din cap, apoi începu să studieze ceaşca din faţa ei ca să scape de fascinaţia pe care o exercita asupra ei. Inima începuse să-i bată şi mai tare în piept şi se grăbi să se calmeze, pentru ca partenerul ei să nu-i observe tulburarea.

"Habar n-am unde vrem să ajungem, dar în orice caz, nu cred că vom avea parte de linişte şi pace", îşi spuse ea.

Christopher continua discuţia ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

- Am creat un cip electronic pentru circuite integrate care în mod sigur va deveni numărul unu în industria calculatoarelor. Acesta va putea înmagazina de două ori mai multe date, fără să ocupe un volum mai mare şi folosind aceeaşi viteză ca modelele actuale. Am deja mai multe oferte.

- Dar e formidabil, Christopher, spuse ea foarte sinceră. Mă bucur pentru tine. Trebuie să te consideri foarte norocos, deoarece puţini sunt aceia care îşi văd realizate visele atât de repede.

El îşi termină micul dejun şi aprinse o ţigară înainte să-i răspundă:

- Dar şi tu faci parte din categoria oamenilor favorizaţi de soartă. Am aflat de la William că ocupi un post foarte interesant într-un cabinet de avocatură din Pasadena.

- Aşa e, am avut noroc. Datorită colegilor şi colaboratorilor mei, m-am perfecţionat foarte mult.

Le sunt foarte recunoscătoare şi îmi place să lucrez cu ei.

- William mi-a mai spus şi că e ceva foarte serios între tine şi unul din asociaţii firmei ... Un bărbat mai în vârstă bănuiesc ...

Informaţia asta o indispuse pe Lisa. Din câte se părea, unchiul William nu-şi dădea osteneala să selecteze informaţiile pe care i le transmitea lui Christopher.

- Robert nu e chiar atât de bătrân cum crezi tu, protestă ea văzând insistenţa lui.

Să spunem că are cu vreo doisprezece ani mai mult ca tine. E un bărbat minunat, calm, politicos, foarte echilibrat ...

Si se mai întâmpla ca uneori să fie extrem de plictisitor ... Dar Lisa preferă să nu pomenească acest detaliu.

- Si chiar asta îţi doreşti, Lisa?

- Cred că îmi oferă destul de multe ... Dar tu? Ai întâlnit pe cineva care să-ţi placă? Ce planuri ei?

- Mă văd frecvent cu o femeie fermecătoare. De altfel, ne cunoaştem de mulţi ani.

Durerea pe care o simţi în suflet era atât de mare, încât Lisa simţi că leşină. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că va suferi atât de mult când va afla că iubea o altă

femeie. Ii venea greu să înţeleagă cum putea să se îndrăgostescă de altcineva după fericirea pe care o trăiseră împreună. Incercă totuşi să-i zâmbească.

- Ai de gând să te căsătoreşti cu ea? continuă ea, încercând să nu ia în seamă nodul care începuse să se formeze în gât.

- M-am gândit adesea la problema asta, spuse el nescăpând-o nici o clipă din ochi.

- Inţeleg ... şopti ea lăsând ochii în jos. Mai vrei cafea?

- Nu, mulţumesc.

Atunci, Lisa se întoarse spre fereastră şi, cu privirea pierdută în depărtare căzu pe gânduri. Era frământată de sentimente contradictorii de când se reîntâlnise cu fostul ei soţ pe plajă. Acum descoperea că el iubeşte o altă femeie şi se simţea dintr-o dată extrem de tristă. Atunci când gândurile se transformară în cuvinte şi le rosti unul după altul, nu făcu nimic să le oprească.

- Timpul trece şi noi îl lăsăm să se scurgă fără măcar să ne dăm seama ce se întâmplă. Când eşti tânăr, crezi că toată lumea e a ta şi te aşteaptă cu braţele deschise. Numai că în momentul acela cei mai mulţi dintre noi sunt mult mai nepăsători ca să înţelegem adevărata valoare a lucrurilor care ne înconjoară. Ne dăm seama prea târziu că totul în jurul nostru e fragil şi schimbător. Un fleac poate să le distrugă sau să le îndepărteze de noi. Trebuie să ne agăţăm cu toate puterile de ele să nu

ne scape. In caz contrar, riscăm ca într-o bună zi să ne uităm în jurul nostru şi să observăm deodată că ele nu mai există. S-au dus, fără să ne aştepte pe noi.

- Ce s-a întâmplat, Lisa? Ce vrei să spui? interveni Christopher cu tandreţe în voce.

- Nu ştiu ...

Se întoarse spre el şi privirile li se întâlniră. Se cercetară îndelung, sperând să găsească răspunsuri la întrebările pe care încă nu îndrăzniseră să şi le pună. Christopher a fost cel care a rupt primul tăcerea.

- Ce-ar fi să mergem în oraş, după-amiază? Am putea să facem ceva cumpărături şi să bem un pahar la hotel.

- De acord. Aş vrea numai să fac puţină curăţenie înainte să plecăm. Pe podea şi pe mobilă e un strat gros de praf şi nisip. Casa asta seamănă cu o magherniţă, dacă n-ai grijă mereu de ea. Se vede că unchiul William nu vine prea des pe aici.

Lasă-mă să-ţi dau o mână de ajutor, insistă el luându-i mătura din mână. Eu n-am avut asemenea probleme, dat fiind că soţii Monroe au făcut curăţenie în casă când au stat aici, săptămâna trecută.

In timp ce el mătura cu nădejde, Lisa ştergea mobila şi scutura covoarele pe fereastră. In scurtă vreme, cu ajutorul lui Christopher, toate încăperile vilei erau curate, ca şi cum ar fi fost folosită o baghetă magică.

Acum puteau să plece spre micul oraş turistic Rosarito Beach.

Bărbatul îi deschise portiera maşinii pentru ca Lisa să se poată aşeza pe locul pasagerului. Văzând superbul Mercedes ultimul tip, Lisa nu se putu abţine să nu ridice ochii spre cer.

- Parcă altă dată urai genul ăsta de maşini, pentru semnificaţia pe care o au în societatea de consum în care trăim. Dar stai liniştit, adăugă ea pe un ton ironic. N-am intenţia să-ţi răsucesc cuţitul în rană.

- Nu e adevărat ... N-ai înţeles nimic, spuse el bine dispus. Am ales maşina asta pentru că e o bună investiţie şi e plăcută la condus.

- Da ... Ai perfectă dreptate, spuse ea cu un aer nevinovat. Dar mai bine ai închide ochii, să nu vezi dezastrul. Superba ta "investiţie" este în clipa de faţă acoperită de un strat gros de praf.

- Tu vorbeşti? Te informez că frumoasa ta maşină a dispărut complet sub numeroasele straturi de murdărie. Abia de mai poţi s-o recunoşti după o asemenea deghizare.

- Nu e aşa de grav. Bătrânul meu Mustang a arătat şi mai rău. Nu e prea delicat şi poate să suporte tot felul de lovituri. A ta, în schimb, nu pare a aprecia în mod deosebit condiţiile pe care i le-ai impus de partea asta a frontierei. Fii atent! S-ar putea să se supere pe tine, îl ironiză ea din nou.

- Totul va fi bine dacă nu te vei supăra tu pe mine, observă el aproape în şoaptă.

Lisa se întrebă dacă într-adevăr auzise bine ce spusese bărbatul.

O luară pe alee până la şoseaua principală, trecură prin faţa micului han şi apoi intrară pe vechea autostradă care ducea la oraş. O bună bucată de drum merseră pe malul oceanului. Nu era nimeni pe şosea şi puteau auzi vuietul valurilor foarte aproape de ei. Ceva mai departe, trecură prin satul Popotla, care era format mai ales din rulote. Apoi apărură şirurile de prăvălii cu produse de artizanat. De o parte şi de alta a drumului se vedeau vitrine colorate, până la intrarea în oraş.

- Vrei să ne oprim aici? o întrebă Christopher văzând încântarea din ochii partenerei lui.

- Oh, da, aş vrea tare mult. Am văzut prăvăliile astea când am sosit ieri la Baja. Ardeam de nerăbdare să mă întorc aici şi să dau o raită prin ele. Sunt extrem de pitoreşti.

- Nu-ţi cheltui toţi banii, glumi el văzând-o cât de entuziasmată este. De fapt, sunt convins că aceşti negustori mărunţi nu acceptă cărţi de credit.

- Ştiu că n-o să mă crezi, dar trebuie să-ţi spun că nu folosesc nici o carte de credit.

- Asta e norocul meu! se plânse el în timp ce parca maşina. A trebuit să aştepţi să divorţăm ca să scapi în

sfârşit de obiceiul ăsta prost. Chiar de curând a fost nevoie să plătesc una din facturile tale.

- Mincinosule! exclamă ea râzând.

Apoi sări rapid din maşină şi intră în prăvălia cea mai apropiată. Toată după-amiaza se târguiră cu negustorii din zonă. In afara sezonului clienţii erau mai puţini şi vânzătorii erau de acord să mai scadă din preţ. Astfel timpul trecu pe nesimţite.

Deşi trecuseră patru ani de la despărţirea lor, se părea că gusturile lor nu se schimbaseră. Le plăceau aceleaşi lucruri: un vas uriaş din ceramică, un coş de răchită, o statuetă, o bijuterie. Lisa se năpustea spre un tablou pentru a-l admira mai de aproape şi se trezea nas în nas cu Christopher, care avusese şi el aceeaşi idee. Apoi izbucneau în râs şi continuau să scotocească prin ungherele prăvăliilor.

O singură dată în ziua aceea se simţi prost în compania lui şi anume atunci când îl văzu uitându-se la o superbă rochie lungă din bumbac albastru, cu decolteu pătrat, cu flori brodate la gât şi pe mâneci. Rochia era atât de frumoasă şi el o privea cu atâta admiraţie, încât nu putu suporta durerea ascuţită care-i săgetă brusc inima. Era atât de geloasă, încât prefera să se depărteze pentru câteva secunde pentru a da uitării prezenţa lui şi existenţa unei alte femei în viaţa lui.

Ceva mai târziu, se uită la un portofel de piele pe care vroia să i-l dăruiască lui Robert, când cineva o bătu pe umăr. Se întoarse dar, în loc să-i apară în faţă Christopher, dădu peste un uriaş buchet de flori. Erau de înălţimea unui om şi fiecare avea altă culoare.

Se auzi o voce care semăna în mod ciudat cu a prietenului ei.

- Am impresia că noi doi am reuşit să ridicăm nivelul de trai al negustorilor din zonă. Ce-ar fi să terminăm cu colindarea magazinelor? Să mergem la hotel să bem ceva ... A început să-mi fie sete. Ţie nu?

- Dar ce vom face cu creaturile astea frumoase? se interesă ea adresându-i un zâmbet printre petalele uriaşe ale florilor care o salutau.

- Putem să le lăsăm în maşină.

- Crezi că vor încăpea în Mercedes? Sunt uriaşe!

- Bineînţeles! ... Mercedesurile pe care le urăşti atât de mult nu sunt de fapt chiar aşa de lepădat. Cel puţin e destul spaţiu în ele pentru a pune nişte flori.

Izbucniră amândoi în râs. Se simţeau din nou complici ... Apoi, ţinându-se de mână ca doi adolescenţi fără griji, se întoarseră în locul unde lăsaseră bolidul. Puseră toate pachetele în portbagaj şi florile pe bancheta din spate, după care porniră maşina şi merseră încet pe bulevardul Juarez care ducea la hotelul din Rosarito Beach.

Clădirea fusese construită în anii treizeci şi arhitectura acesteia dovedea o anumită nostalgie după bucuriile şi necazurile acelei epoci. Când păşi pragul hotelului, Lisa avu impresia că face o călătorie în timp. Pereţii erau zugrăviţi în alb, iar holul era plin de arcade. O inscripţie din litere colorate îi întâmpina pe turişti: *Bienvenidos*. Tânăra femeie se aştepta ca în orice clipă să-i apară dinainte Heddy Lamarr şi Charles Boyer, îmbrăcaţi în alb, aşezându-se în fotoliile de răchită sub palele unui ventilator imens, inventând în şoaptă tot felul de poveşti.

In interiorul hotelului era întuneric şi foarte răcoare. Dale din gresie colorată înveseleau pardoseala holului de la intrare. O pictură murală se întindea pe toată suprafaţa unui perete situat lângă recepţie. Lisa şi Christopher se plimbară puţin prin diferitele săli înainte să se îndrepte spre salonul aztec. O lumină difuză pătrundea în încăpere prin uşile înalte din sticlă. Ceva mai departe se zărea piscina lungă şi îngustă în care turiştii înotau sau se odihneau sub umbrele de soare, apăraţi de vânt şi nisip printr-un perete din plexiglas.

- Ţi-e foame? se interesă Christopher când intrară în restaurantului.

- Nu prea ... Doar dacă îţi e ţie ... Dacă nu, am putea să mergem la Beachcomber Bar.

Insoţitorul ei nu spuse nimic. O luă brusc de braţ şi o conduse spre locul pe care îl alesese ea. Barul era chiar

pe marginea plajei şi avea o privelişte superbă asupra oceanului şi valurilor înspumate. Pescăruşii zburau tăcuţi peste cabina de sticlă în care se aflau ei. In atmosfera intimă a salonului un muzician cânta timid într-un colţ. Cei doi prieteni se instalară confortabil pe pernele moi ale fotoliilor din răchită.

- Ce vrei să bei? o întrebă Christopher parcurgând rapid lista de cocteiluri.

- O băutură cu gheaţă şi tot ce e mai exotic, exclamă Lisa cuibărindu-se cu plăcere în fotoliu. Cu fructe, flori şi umbreluţe de hârtie împrejur.

- Nu crezi că ai deja destule flori?

- Bine. Atunci, serveşte-mă numai cu fructe şi umbreluţe de hârtie. In cantitate mare. Azi simt că am un apetit deosebit.

Christopher se întoarse spre chelner şi dădu comanda.

- Pentru doamna un pahar mare cu umbreluţe de hârtie şi pentru mine două *pina colada,* te rog. Vrei şi ceva de ronţăit? Incă n-am mâncat de prânz şi e deja târziu.

- Spuneţi-mi ... A ce miros umbreluţele pe care le aveţi?

Tânărul mexican o privea în tăcere, cu un aer amuzat. Evident, era obişnuit cu ciudăţeniile americanilor.

- Vom lua o farfurie de creveţi pentru două persoane, spuse Christopher, oprind divagaţiile Lisei.

Tânăra se uita la el cu un aer ironic.

- Văd că succesul te-a făcut să-ţi pierzi simţul umorului, îl tachină ea.

- Iar eu văd că atunci când nu eşti supărată eşti una din persoanele cele mai drăguţe pe care le-am întâlnit vreodată, spuse el zâmbind.

Ea simţi că inima îi bate mai tare în piept şi nu se putu abţine să-i pună întrebarea care-i stătea pe buze.

- Complimentul ăsta e valabil şi pentru doamna Saxon numărul doi?

- Mi se pare că eşti cam curioasă.

- Eu? Absolut deloc, negă ea pe un ton indiferent.

Ceva mai târziu în acea după-amiază, pe drumul de întoarcere, trecură prin Calafia, un sătuc format în cea mai mare parte din rulote.

- Vrei să luăm masa de seară aici? îi sugeră Christopher. S-ar părea că au mâncare excelentă.

In timp ce vorbea, arăta cu mâna spre sala principală a restaurantului şi spre separeuri care, cocoţate pe marginea falezei, aveau vedere spre ocean.

Lisa petrecuse o zi foarte frumoasă împreună cu Christopher, dar nu se gândise nici o clipă că va propune să rămână cu ea şi seara.

- Voi lua cina la vilă, spuse ea, uşor jenată de prezenţa lui apropiată. Unchiul William mi-a spus că

după-amiază, la Puerta Nuevo, atunci când bărcile se întorc de la pescuit, satul e plin de peşte proaspăt. M-a sfătuit să mă aprovizionez mereu din acest loc. Puerta Nuevo se află la vreo doisprezece kilometri spre sud şi aveam de gând să cumpăr de acolo puţină cambulă pentru masa de seară.

- Lisa ... Deja îmi lasă gura apă! Am luat şi câteva sticle, aşa că nu va trebui să mai ai şi grija vinului. Ai tot ce-ţi trebuie pentru a pregăti salata?

- Da ...

- Şi făină pentru prăjirea peştelui?

- Unchiul William are aici tot ce-i trebuie, spuse ea rece.

- Perfect! Ne vom oferi un adevărat ospăţ, dragă Lisa ...

- Din câte ştiu, încă nu te-am imvitat, îi spuse ea brusc.

Christopher se întoarse spre ea şi o privi câteva secunde fără să scoată
nici un cuvânt.

- Serios? Atunci, ce mai aştepţi? spuse el zâmbind, concentrându-se din nou asupra drumului.

Lisa îl privi drept în ochii lui verzi şi tresări când văzu pasiunea care se ascundea în ei.

- Pe diseară, Christopher, şopti ea. Lisa stătea între pernele moi ale canapelei şi-l studia pe prietenul său cu coada ochiului. Christopher se aşezase în fotoliul

unchiului William, chiar în faţa ei. Părea total relaxat. In timp ce sorbea vinul cu înghiţituri mici, se uita cu un aer visător la flăcările lungi din şemineu.

Aprinsese focul înainte să se aşeze la masă. In timp ce mâncaseră, încăperea nu fusese luminată decât de câteva lumânări, focul din şemineu şi o veioză aşazată într-un colţ al camerei. O lumină difuză contribuia la atmosfera intimă care se crease treptat în jurul lor. O căldură plăcută îi învăluia. O melodie cu titlul "Nu te voi uita niciodată" se auzea la radio.

Cuvintele acesteia pătrundeau încet în mintea tinerei femei şi amintirile începeau să învie din nou în mintea ei amorţită. Trecutul prinse viaţă de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Nu uitase nimic din zilele fericite!

Incercă din toate puterile să-şi desprindă gândul de la clipele de fericire intensă pe care le trăise alături de Christopher. Tăcerea devenise apăsătoare şi, ca s-o rupă, preferă să intre în vorbă cu partenerul ei.

- Flăcările au o culoare splendidă, observă ea.

Christopher se întoarse imediat spre ea şi Lisa avu impresia ciudată că se gândise tot timpul la el.

- E din cauza lemnelor aduse de valuri la mal pe care le-am pus ulterior. Atunci când lemnul se usucă, apa se evaporă şi lasă în urmă sare şi alte minerale. Ele sunt cele care dau focului acele nuanţe de albastru şi verde.

In timp ce-l asculta cu atenţie, Lisa observă că scânteile verzi care ţâşneau dintre flăcări erau de

aceeaşi culoare ca ochii prietenului său. Simţi că o priveşte insistent şi se înfioră din creştet până-n tălpi, ca şi cum ar fi avut febră. Continuă să se uite la jarul din şemineu.

- E atât de frumos! şopti ea.

- Da, aşa e, auzi vocea lui Christopher, foarte aproape de urechea ei.

Intr-adevăr, observă că, fără ca ea să-şi dea seama, venise şi se aşezase
lângă ea pe canapea. Apropierea de răsuflarea lui fierbinte şi de trupul lui viril o făcu să-i vină ameţeală, trezindu-i simţurile la viaţă.

Incepu din nou să vorbească pentru a rupe vraja care o cuprindea treptat în mrejele ei. Căută orice pretext pentru a rupe tăcerea aceea apăsătoare care simţea că o sufocă.

- Iţi mulţumesc pentru rochia pe care mi-ai dăruit-o ... E foarte frumoasă, îi mărturisi ea cu vocea tremurândă.

După ce se despărţiseră pentru a se pregăti de cină, Christopher îi dăduse pachetul, spunându-i cu un aer indiferent că era pentru ea.

- Iţi vine foarte bine, Lisa. Parcă ar fi fost făcută special pentru tine. De altfel, am considerat întotdeauna că îţi vin de minune culorile vii, deoarece se asortează perfect cu pielea ta măslinie şi catifelată.

Lisa nu-i răspunse la compliment. Inspiră adânc aer în piept înainte să schimbe subiectul discuţiei.

- Acum câţiva ani, continuă ea cu timiditate, când eram mai mică, am petrecut mai multe săptămâni aici, cu unchiul meu. Intr-o zi din acea vară mi-a relatat povestea vilei lui.

- Serios? se interesă Christopher cu un zâmbet amuzat în colţul gurii.

El remarcă imediat că Lisa era stânjenită, dar nu spuse nimic şi o
ascultă cu răbdare.

- In urmă cu multă vreme, continuă ea după câteva secunde de ezitare, guvernatorul oraşului Baja a acordat titlul de "Don" şi pământul acesta tatălui proprietarului actual, dar guvernatorul a impus nişte restricţii. Nedorind ca străinii să se stabilească pe pământul lui în mod permanent, a refuzat să le dea voie să construiască aici case, acceptând numai popasul rulotelor. Mai târziu, locatarii acestora au primit permisiunea de a construi în jurul lor nişte dependinţe. In felul acesta, în ziua în care guvernul ar fi hotărât că trebuia să plece, îşi puteau lua rulotele şi părăsi zona. Unchiul William a închiriat terenul de la fiul lui Don Pancho, dar este proprietarul vilei. Intr-o vară a adus aici câţiva pescari care au construit şemineul.

Christopher nu se mai uita la ea. Ochii lui erau fixaţi asupra decolteului rochiei tinerei femei.

- William mi-a relatat deja povestea asta. In schimb, mă întreb de unde are aceşti *mariachis,* spuse el neslăbind din priviri locul în care i se îmbinau sânii. Se referea la cele trei personaje din ghips care se aflau pe placa de deasupra şemineului.

- Nu ştiu nimic despre ei, îngăimă ea în şoaptă. Ştii şi tu cum e unchiul William. Dă voie la tot felul de oameni să stea aici în lipsa lui.

- Aşa cum am fost şi noi când am venit în luna de miere.

El rosti acele cuvinte pe un ton care o tulbură foarte mult. In cele din urmă îndrăzni să ridice ochii spre el. Dorinţa fierbinte pe care o văzu în privirea lui îi pătrunse în vene şi îi invadă trupul cu o căldură plină de voluptate.

- Asta se petrecea acum şase ani, Christopher, oftă ea uşor.

- Uneori mi se pare că parcă a fost ieri.

Vocea lui deveni tandră precum catifeaua, răsuflarea atigându-i pleoapele, după care ajunse la gura ei.

- Nu, te rog!

- Dar nu fac nimic, Lisa. spuse el cu blândeţe.

- Ba da. E adevărat că nu m-ai atins cu mâinile, dar o faci tot timpul cu privirea.

- Ai prefera să procedez altfel? spuse el înfigându-şi degetele în părul ei lung şi ondulat.

Apoi brusc puse o mână pe sânul ei şi începu să-l mângâie, iar cu cealaltă o trase uşor spre el. Lisa nu se putu abţine să nu geamă de dorinţa de a-i cădea în braţe.

Privi faţa lui Christopher care se apropia de a ei. Incă mai era timp să-l respingă. Ştia că trebuie să-l respingă, dar nu făcu nimic în acest sens. In plus, era şi prea târziu. Buzele lui se lipiseră deja cu lăcămie de ale ei.

Ea răspunse sărutărilor lui pătimaşe. Simţi cum trupul i se trezeşte la îndemnul lui şi nu făcu nimic pentru a-i tempera elanul. Senzaţiile puternice pe care şi le ascunsese adânc în suflet reveneau acum la viaţă, ca nişte flori care se ofereau primelor raze de soare ale primăverii.

Când Christopher înţelese că în sfârşit i se dăruia, o lipi de trupul lui şi o strânse mai tare în braţe. Ii atinse cu degetele sfârcul sânului prin materialul rochiei, ceea ce îi provocă o plăcere atât de intensă, încât ajunse aproape în pragul leşinului. Işi aminti vorbele lui şi înţelese că avusese perfectă dreptate. Intr-adevăr, era ca şi cum despărţirea lor avusese loc ieri şi nu cu câţiva ani în urmă. Cele două trupuri ale lor nu se uitaseră unul pe altul şi, în ciuda eforturilor lor, se recunoşteau cu fiecare gest pe care-l făceau.

Christopher continua să-i acopere faţa cu o ploaie de sărutări pasionale. Mâinile lui îi mângâiau trupul, atingându-i locurile cele mai intime şi arzând totul în

drumul lor. Lisa ardea de dorinţa de a se contopi cu el. Işi strecură mâinile sub cămaşa lui, îl trase spre ea şi începu să-i mângâie uşor muşchii încordaţi ai spatelui.

Inima îi bătea ca o tobă în piept. Fu nevoită să-şi reţină un strigăt atunci când el se depărtă brusc de ea. El îşi recăpătă cu greu răsuflarea normală, apoi se uită la ea cu ochii încă arzând de dorinţă. Apoi, fără ca Lisa să înţeleagă de ce, pe buzele lui apăru un zâmbet satisfăcut.

- Nu s-a schimbat nimic, nu-i aşa?

Lisa nu-i răspunse.

Ce putea să spună? In cei patru ani ce trecuseră de la despărţirea lor, nu-şi închipuise nici o clipă că sărutările lui Christopher ar fi putut s-o tulbure atât de tare. Acum ştia că greşise neglijând acest amănunt important.

- Noapte bună, Lisa, spuse el sărutând-o cu tandreţe.

Capitolul 3

In noaptea aceea nu putu să doarmă deloc. Lisa se plimbă îndelung pe faleza înaltă, privind oceanul. Era obsedată de o singură întrebare: "Ce-i rămânea de făcut?"

Aceeaşi întrebare căreia nu reuşise să-i găsească o rezolvare o împiedicase să doarmă şi continua să o preocupe.

Uneori i se părea că îşi pierduse minţile şi controlul asupra emoţiilor ei. Oare evenimentele din noaptea trecută chiar avuseseră loc? După atâţia ani petrecuţi departe unul de celălalt? Nu putea să înţeleagă purtarea fostului ei soţ, care dăduse brusc timpul înapoi prin sărutările lui pasionale. Dar mai mult decât orice era şocată de propria ei reacţie, de dorinţa de a-i cădea în braţe şi de a nu se mai trezi niciodată în timpul prezent.In sufletul ei se confruntau două sentimente contradictorii. Pe de o parte ar fi vrut să fugă, dar pe de alta ar fi dorit să rămână, deoarece simţea că nu e complet implinită.

"Cum se face că sunt şi acum tulburată de Christopher? îşi spuse ea. Eram totuşi atât de sigură că îl scosesem din viaţa mea, ca şi sentimentele pe care le aveam faţă de el odată. Nu trebuia ca un asemenea

incident să mai aibă loc. De acum încolo, e necesar să fiu mai atentă."

Oricum, suferiseră prea mult împreună ca să-şi dorească să se întoarcă în trecut şi era convinsă că amândoi se schimbaseră prea mult pentru a se mai putea gândi la un viitor comun.

Deodată, Lisa auzi voci în spatele ei. Se întoarse imediat şi zări un bărbat care se odihnea în apropierea intrării în han. Nu vedea cu cine vorbea individul, dar cum avea chef să mai scape de gândurile ei obsedante şi să vorbească şi cu altcineva în afară de Christopher, se îndreptă spre restaurant ca să intre în vorbă cu el.

- *Buenos días, señorita,* îi răspunse bărbatul cu o voce tărăgănată.

- *Señora*... îl corectă ea imediat.

Apoi îi păru rău că reacţionase atât de repede. Era doar divorţată de patru ani. De ce continua să-şi asume statutul de femeie măritată? Dar oricum, ce importanţă mai avea acel amănunt în viaţa ei?

Necunoscutul se uită la ea câteva secunde, ca şi cum ar fi fost total de acord cu întrebările care o măcinau pe ea în acel moment. Apoi, acesta dădu din umeri şi-şi recăpătă poziţia iniţială. Sprijinit de zid, cu o pălărie uriaşă de paie pe cap, moţăia liniştit sub razele fierbinţi ale soarelui.

Chiar în clipa aceea însă, în pragul uşii de la bucătărie apăru un băiat. Se lupta cu o ladă imensă de

gunoi, la fel de înaltă ca el. încerca să o scoată afară şi din cauza greutăţii acesteia în câteva rânduri era gata să cadă lat la pământ. Tânăra femeie alergă spre el şi-l ajută s-o care afară.

- *Gracias, señora,* spuse el zâmbindu-i cu timiditate.

Lisa se uită la copil. Avea faţa prea palidă pentru vârsta lui, iar ochii negri exprimau o mare tristeţe. Ea îi întinse mâna şi-i strânse tare pumnul mic.

- Vorbeşti englezeşte? îl întrebă ea cu blândeţe.

- *Si, señora,* încuviinţă el fără nici o ezitare. *Mi madre* m-a învăţat pe vremea când eram mic.

- Spune-mi cum te cheamă.

- Patricio.

- Ei bine, Patricio, mă bucur să te cunosc. Eu mă numesc Lisa. Mi se pare totuşi că lada asta de gunoi e prea grea pentru tine. Câţi ani ai?

- In curând voi face opt ani, *señora,* o anunţă el cu mândrie.

- Ce faci acolo, trâtorule? Treci imediat la treabă, zbieră bărbatul care stătea pe un scaun.

Nici măcar nu catadicsi să se ridice. Il prinse pe puşti de braţ şi-i dădu o palmă peste cap.

Copilul se întoarse spre tânără şi o privi cu un aer trist. Ochii lui mari erau plini de lacrimi. Porni apoi încet spre bucătărie.

- E un neisprăvit! continuă bărbatul. Uneori mă întreb de ce naiba mă mai ocup şi acum de pramatia asta.

- In orice caz, nu cred că era nevoie să-l plesniţi, se indignă Lisa.

- Nu vă supăraţi, *señora.* E obişnuit cu aşa ceva. N-ar face nimic toată ziua dacă nu l-aş altoi din când în când.

- E fiul dumneavoastră, domnule?

- Nu, deloc. E puştiul surorii mele, Bianca. După ce a murit acum câteva luni, a trebuit să-l iau în grija mea.

- Din câte înţeleg, pentru dumneavoastră e o obligaţie foarte grea.

- Nimeni din familia noastră nu voia să se ocupe de el.

- Si când mă gândesc că există atâtea cupluri de nefericiţi care aşteaptă cu disperare să adopte un copil! spuse Lisa stăpânindu-şi cu greu furia. Sunt sigură că i-aţi fi putut găsi o familie bună care să fie gata să-l primească pe micuţ cu braţele deschise.

- Se poate ... bombăni necunoscutul în loc de răspuns.

- De cât timp e băiatul la dumneavoastră? insistă ea fără să-i lase o secundă de răgaz.

- Numai de câteva luni, recunoscu el încruntând din sprâncene.

îşi dăduse seama că prezenţa tinerei femei începea să-i strice liniştea.

- Pot să vă mai întreb şi cum vă numiţi?

- Salina, *señora,* răspunse el cu asprime. Si acum dacă-mi permiteţi, aş vrea să-mi fac siesta.

- Sper că glumiţi, domnule Salina, exclamă Lisa extrem de furioasă. Doar nu vă închipuiţi că nepotul dumneavoastră va face toată treaba în timp ce dumneavoastră veţi sta cu burta la soare?

Salina oftă adânc şi se foi pe scaun. Văzând că nu reuşea să scape de ea, se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă. Tocmai se pregătea să intre, când Lisa îl reţinu de braţ.

- Mai staţi o clipă, încă n-am terminat. De fapt, ce funcţie îndeplineşti dumneata la han?

- Sunt bucătar, *señora,* îi răspunse el, după care dispăru înăuntru.

Tânăra femeie rămase câteva clipe indecisă în faţa intrării în bucătărie.

îl auzi pe Salina certându-l pe Patricio şi simţi că i se rupe sufletul de durere. împinse uşor uşa să intre, după care se opri. Ce putea ea să facă? Nu era o zână care să poată schimba cu ajutorul unei baghete magice situaţia materială a oamenilor din jurul ei.

Dezamăgită şi supărată că nu putea să se facă utilă în vreun fel, se răsuci pe călcâie şi plecă. Pe drum blestema în sinea ei graniţa care despărţea ţara ei de cea a lui Patricio şi care crea o asemenea diferenţă între nivelurile de viaţă ale oamenilor. Când se mai

linişti, începu să judece mai raţional. Nu trebuia să uite că nu era decât o străină în Mexic şi că va petrece aici numai câteva zile. în plus, nu cunoştea cu adevărat situaţia copilului şi n-avea nici un drept asupra lui. Ar face deci bine să ţină cont de aceste aspecte înainte să se aventureze în toată povestea aceea.

Se îndreptă spre vilă căzută pe gânduri, fără să observe prezenţa lui Christopher . Prietenul ei o aştepta în faţa uşii.

- Bună ... De unde vii? se interesă el.

Lisa tresări când auzi vocea fostului ei soţ. Era atât de surprinsă să-l vadă, încât nu ştia cum să răspundă aşteptării lui.

- Salut! Am fost să mă plimb. Azi e vreme frumoasă ...

- Aşa e, recunoscu el zâmbind.

Ea se opri la câţiva metri de el, îl privi pe furiş şi nu-i plăcu deloc ce trezea în trupul ei zâmbetul lui. Incepu să-şi muşte nervoasă buza de jos. Se simţea din ce în ce mai puţin în stare să controleze situaţia care exista între ea şi Christopher. Nu numai că regăsea dragostea pe aceeaşi plajă unde îşi petrecuse luna de miere cu şase ani în urmă, dar realiză şi faptul că sentimentele pe care le aveau pe vremea aceea unul faţă de celălalt erau gata să reînvie.

"E pur şi simplu ridicol!" îşi spuse ea.

- Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă? se interesă prietenul ei apropiindu-se de ea.

- Nu ... Sigur că nu. Totul e în ordine, răspunse ea pe un ton arţăgos.

El îşi puse mâinile în şolduri, se uită câteva secunde la ea, după care
dădu din umeri.

- Bine ... Imi cer scuze, nu mi-am dat seama. Ai luat deja micul dejun? Dat fiind că te-am văzut întorcându-te de la han, am crezut că poate ai luat masa acolo.

- Nu, n-am pus nimic în gură, dimineaţa asta.

- Lisa, spune-mi şi mie ce se întâmplă. Am impresia că te afli la mii de kilometri depărtare.

Lisa negă printr-un semn din cap, dar refuză să-i mărturisească faptul că tot timpul se gândise numai la el. Si acum, mai avea şi o grijă în plus: pe Patricio, băiatul de la han.

- Imi cer scuze. Probabil sunt obosită după plimbarea lungă pe care am făcut-o. Mă voi odihni puţin şi totul va reveni la normal.

Christopher se uită la ea cu un aer gânditor.

- Ţi-ar plăcea să mergem în oraş mai târziu? o întrebă el, încercând s-o reţină.

- Nu, nu cred. Te rog să nu mă aştepţi. Poate că dacă mă voi simţi bine, voi veni să te iau.

Ii zâmbi uşor, apoi urcă rapid scara înainte să dispară în spatele uşii vilei.

- Am făcut-o şi pe asta! se bucură ea, mândră de hotărârea pe care o luase.

Se înşală amarnic dacă-şi închipuie că îmi voi petrece toată vacanţa împreună cu el. Am venit aici să găsesc un pic de linişte şi singurătate, pentru a reflecta la viitorul meu. Cu sau fără prezenţa lui Christopher. Asta am de gând să fac de acum încolo.

Incercă apoi să adoarmă, dar înţelese imediat că era prea încordată ca să stea în pat degeaba. Se sculă şi făcu curăţenie în camerele vilei, apoi îşi puse un trening de culoare portocalie şi se îndreptă spre plajă.

Lise se trezi brusc. Pierduse noţiunea timpului şi se întrebă de câte ore moţăia întinsă pe nisip. Pescăruşii se roteau în jurul ei şi ţipetele lor ascuţite acopereau zgomotul produs de valurile oceanului.

"N-are importanţă de cât timp mă aflu aici", îşi spuse ea căutându-şi o poziţie mai comodă pe prosop.

Treptat începea să se identifice cu peisajul calm al staţiunii Baja. Vuietul permanent al oceanului se transformase într-un legănat plăcut în urechile şi simţurile ei, care se trezeau la realitate. Razele soarelui îi mângâiau formele superbe ale trupului, umplându-l de o căldură moleşitoare. Nisipul fin pe care se ghemuise îi servea drept culcuş moale.

- Până la urmă o să te arzi, spuse o voce gravă în spatele ei.

Tânăra femeie se întoarse şi îşi puse mâna în dreptul ochilor pentru
a se apăra de razele soarelui.

- Nu, nu risc nimic. M-am dat cu cremă protectoare înainte să mă aşez la plajă.

Fără să-l fi invitat, Christopher se aşeză lângă ea pe nisip. Era gol până la brâu şi purta un şort de bumbac. Sub razele soarelui, pielea lui bronzată părea crocantă precum crusta unei pâini şi Lisei îi veni să-l muşte, fiind convinsă că nu s-ar fi săturat niciodată de aşa o delicatesă. Nu reuşea să-şi dezlipească ochii de trupul lui viril. După ce se întinse lângă ea, el se sprijini într-un cot şi se uită la Lisa.

- Ai făcut baie? o întrebă el arătând spre valurile albastre care se spărgeau la picioarele lor. In loc de răspuns, Lisa clătină din cap.

- Nici măcar nu mi-am adus costumul de baie. Credeam că apa va fi rece în perioada asta a anului. Si în plus, adu-ţi aminte că nu sunt o înotătoare prea grozavă.

- Dacă vrei, pot să vin cu tine. Aici nici n-ai nevoie de costum de baie. Nu suntem decât noi pe plajă.

Lisa vru să-i răspundă, dar cuvintele i se stinseră pe buze. Căldura emanată de trupul lui i se transmise şi ei, fără ca el să se mai obosească s-o atingă. Mirosul sărat al mareei se amestecă brusc cu parfumul de mosc al lui Christopher şi capul începu să i se învârtă, ca şi cum s-

ar fi aflat în pragul leşinului. O dulce toropeală îi curgea prin vene, distrugând barierele pe care le ridicase pentru a se apăra de fostul ei soţ, dar şi de dorinţa ei.

- Eşti atât de frumoasă, Lisa ...

Vocea lui gravă îi zgâria pielea precum o lamă ascuţită. Işi ţinu răsuflarea şi nu scoase nici un cuvânt.

- N-am fost niciodată frumoasă, protestă ea în şoaptă, în cele din urmă. Doar tu credeai asta.

- Aşa este ... Si aşa cred şi acum, îi mărturisi el cu tandreţe.

Apoi, pe neaşteptate, îşi lăsă mâna să alunece încet pe pielea ei, măturând în drumul ei firele de nisip de pe abdomenul tinerei femei. Lisa se încordă brusc. Nu înţelegea cum se făcea că, după atâţia ani, intimitatea lor putea să reînvie cu atâta forţă.

- Erai o fată fermecătoare atunci când te-am întâlnit, îi şopti el la ureche. Acum, ai devenit o femeie superbă, Lisa.

O mângâie de câteva ori pe coapsă, stârnind în ea senzaţii pe care nu le mai cunoscuse de multă vreme. Simţi cum sânii ei tind să se apropie de trupul lui.

"Atâţia ani am stat departe de tine ..." îşi spuse ea gemând.

Ieri, când o atinsese, sânii ei se umflaseră imediat de dorinţă. Acum îşi minti de plăcerea imensă pe care le-o produceau mâinile lui şi ardeau de nerăbdare să fie mângâiaţi din nou.

Degetele lui Christopher rămaseră deodată nemişcate în apropierea rotunjimii sânilor ei. Era ca şi cum recepţionase chemarea lor rugătoare, căreia era gata să răspundă. Atunci, Lisa încercă să-şi golească mintea de gânduri, în aşa fel încât el să nu mai primească nici un semnal din partea ei.

Si de data asta însă, prietenul ei păru să-i fi citit gândurile. Işi luă brusc mâna de pe pieptul ei şi o puse ceva mai jos, pe abdomen. Nu-i lăsa însoţitoarei lui nici o clipă de răgaz. La fiecare mângâiere a lui, ea se înfiora sub privirile lui pline de dorinţă.

- Ţi-am admirat întotdeauna abdomenul neted, observă el cu o voce înăbuşită de emoţie. Dar de atunci, şoldurile ţi s-au mai împlinit, căpătând nişte forme extrem de senzuale. Imi vine să-mi încolăcesc braţele în jurul lor.

Lisa vru să se opună, dar de pe buzele ei nu se auzi decât un geamăt atunci când el îi puse cu nerăbdare mâna pe şold.

- Christopher ... şopti ea.

El nu-i luă în seamă gestul de protest, continuând să-i mângâie trupul, ajungând prin locurile cele mai ascunse, pentru a le descoperi secretele.

- Picioarele tale par atât de lungi ...

- Te implor, Christopher!

Dar bărbatul nu-i dădu atenţie. Oare din cauza vuietului valurilor care acopereau toate celelalte

zgomote, sau pentru că protestele Lisei nu păreau prea convingătoare?

Degetele partenerului ei continuau s-o mângâie, atingând pielea delicată a şoldurilor. Deodată ea se deschise ca o floare la apariţia soarelui. El o mângâie iar, fără s-o scape din ochi nici o clipă.

- N-a fost nevoie decât de foarte puţin pentru a o lua din nou de la capăt, îi şopti el cu dorinţă în glas. Trupul tău tremură în mâinile mele ca altădată şi la fel ca atunci, ard de nerăbdare să mă pierd în adâncul trupului tău şi să nu mă mai regăsesc niciodată.

- Nu, Christopher ... îl imploră ea scuturând din cap.

Dar deşi mintea ei era gata să asculte de raţiune, simţurile o trădau fără încetare, făcând-o să-i cedeze din ce în ce mai mult.

- A fost de-ajuns o privire ca să ne dorim cu disperare unul pe celălalt. Stiu foarte bine că am dreptate.

Mâinile lui îi frământau tot timpul formele trupului.

Ea îşi stăpânea cu greutate strigătele de protest care nu aşteptau decât un semn ca să se transforme într-o explozie de fericire şi plăcere.

- Nu, Christopher, nu ...

Apoi, nu-şi mai putu înăbuşi multă vreme focul care ardea în ea. Intinse braţele spre el şi se lipi disperată de trupul lui.

Un zâmbet uşor lumină figura lui Christopher. Se aplecă peste partenera lui şi începu să-i mângâie apăsat sfârcurile sânilor întărite de pasiune, prin materialul bluzei.

Timp de o secundă, Lisa avu impresia că îşi pierde minţile. Totul în jurul ei se învârtea. Atunci când în sfârşit deschise ochii, era goală până la brâu şi bluza ei zăcea pe nisip lângă ea.

Cu capul înfundat între sânii ei, el îi gusta cu dinţii şi buzele pielea catifelată de pe gât, umeri şi abdomen.

- Ce frumos miroşi, Lisa.

Si ce gust bun ai! şopti el. Niciodată n-am mai mirosit un parfum atât de ameţitor ca al tău. E unic în lume, Lisa, şi ard de nerăbdare să te acopăr cu sărutări şi să te devorez cu totul.

Ea stătea întinsă sub el şi simţea cum dorinţa punea stăpânire pe trupul lui, dorinţă care făcea ca pur şi simplu să-i ardă pielea de pe ea. Se lăsă legănată de ritmul valurilor care se spărgeau la picioarele lor şi de mângâierile voluptuoase ale lui Christopher, dar îşi simţea totuşi sufletul cuprins de sentimente contradictorii şi în cele din urmă raţiunea avu câştig de cauză. In ciuda fericirii imense pe care o simţea în braţele lui, nu ştia încă ce să facă.

- N-are nici un sens, Christopher, îngăimă ea încercând să-şi revină înainte de a fi prea târziu. Ne purtăm ca nişte copii.

- Imi plac lucrurile iraţionale şi văd că amândoi ne dorim la nebunie unul pe celălalt.

- Nu, te înşeli! exclamă ea încercând să-l convingă pe el, dar şi pe ea însăşi. Poate că mă las prea uşor luată de valul ameţitor de moment, dar nu e acelaşi lucru atunci când e vorba să -mi şterg din memorie durerea imensă pe care am simţit-o timp de patru ani de zile.

El rămase brusc nemişcat. Fără să spună nimic, se depărtă de partenera lui. Respira cu greutate. Pe faţa lui încruntată nu se putea citi nimic.

- Lisa! protestă el.

Văzând că era în sfârşit dispus s-o asculte, tânăra femeie continuă:

- Nici nu-ţi poţi imagina cât am suferit în lipsa ta. Ca să mă obişnuiesc din nou să dorm singură, îngrămădeam o mulţime de perne în jurul meu. In felul acesta aveam impresia că am parte de un pic de căldură şi îmi cream iluzia că eşti prezent lângă mine.

- Si nu crezi că şi eu am suferit?

- Nu ştiu. Totuşi, tu eşti cel care ai luat hotărârea să pleci.

- Si nu ţi-a trecut niciodată prin cap că aveam motive întemeiate pentru a-mi justifica atitudinea? Voiam să ne oferim unul altuia un timp de gândire, ca să scăpăm de maşinaţiunile acelea care ne depărtau unul de altul, de căsnicia noastră.

- Ai refuzat să vorbeşti cu mine, interveni ea pentru a se apăra.

- Aveam de gând s-o fac, dar tu ai dat fuga la scumpul tău tată, care s-a grăbit să apeleze la avocatul lui. Mărturisesc că suntem amândoi vinovaţi, adăugă el oftând. De ce nu vrei să ne mai acordăm încă o şansă?

- Care ar fi motivul?

- Eu cred că acum totul e destul de clar între noi, observă el în timp ce o privea cum îşi îmbracă bluza cu mâini tremurânde.

- Te referi la sex, nu-i aşa?

- Nu numai ... Dar dorinţa există, şi nu putem s-o ignorăm.

In plus, poate că mai sunt şi alte sentimente ascunse în adâncul sufletelor noastre care nu aşteaptă decât un semn ca să fie aduse la lumină. De ce refuzi să deschizi în sfârşit ochii?

- Toate astea sunt lipsite de importanţă, minţi ea. Nu mai vreau să-mi asum riscuri inutile, pentru ca după aceea să sufăr din nou.

- Dar cine a vorbit despre suferinţă, Lisa? Nu asta caut eu. Aş vrea numai să petrecem puţin timp împreună, fără să ne certăm şi fără să grăbim în vreun fel lucrurile.

- Aşa mi-ai spus şi când ne-am întâlnit pe plajă, dar din câte se vede, nu avem aceeaşi noţiune a timpului. Mi se pare că am mers deja prea departe.

In timp ce vorbea, îşi aminti de trupurile lor înlănţuite pe nisip şi nu-şi putu stăpâni un fior de plăcere.

- Foarte bine. Nu trebuie să spui decât un cuvânt ca să mă dau înapoi cu câţiva paşi. Dacă asta te poate face să te simţi mai bine, nu-ţi cer nimic mai mult.

- Nu ştiu ce să zic, Christopher ...

Totuşi, când o invită să ia cina împreună, ea acceptă fără nici o ezitare. A doua zi dimineaţă, îl însoţi bucuroasă într-o lungă plimbare pe plajă.

Dar nu voia să-l mintă şi-i spusese adevărul. Era încă prea tulburată de reîntâlnirea cu el pentru a se putea gândi la un posibil viitor comun pentru ei doi. Totuşi, un lucru era clar pentru ea: nu putea să se mărite cu Robert. Cel puţin deocamdată. Nu atâta vreme cât sentimentele ei pentru Christopher erau atât de puternice.

In dimineaţa aceea, Lisa se trezi în zorii zilei. O uşoară ceaţă învăluia peisajul de jur-împrejur. Ieşi din vilă şi coborî de pe faleză în direcţia oceanului. Patricio n-o văzuse apropiindu-se. Stătea în apă până la genunchi şi încerca să prindă peşte pentru micul dejun al lui şi al unchiului său.

Numai din întâmplare tânăra femeie descoperise obiceiurile matinale ale băiatului. Venea să pescuiască devreme, înainte să înceapă treaba la han. Cu câteva zile în urmă, când nu putuse să închidă nici un ochi toată noaptea, ieşise să se plimbe pe plajă. In felul

acesta, îi găsise ascunzătoarea şi-l spionase înainte să se întoarcă acasă.

Acum îi ţinea de urât în fiecare dimineaţă. In felul acesta putea să-l cunoască mai îndeaproape pe copil, fără prezenţa dezagreabilă a unchiului său. In scurtă vreme, deveniseră foarte apropiaţi. Tânăra femaie ţinea foarte mult la el. Ii era recunoscătoare că o ţinea departe de Christopher şi de ispita pe care o reprezenta el măcar câteva ore pe zi.

- Bună, Patricio! strigă când se găsi suficient de aproape pentru a o auzi.

- Lisa! exclamă băieţelul, luminându-i-se deodată privirea, care de obicei era posomorâtă.

De fiecare dată când întâlnea ochii lui mari şi zâmbitori, simţea că i se rupe sufletul de mila lui. Il cunoştea de o săptămână şi deja se simţea foarte ataşată de el. Pe măsură ce trecea timpul, legăturile dintre ei deveneau din ce în ce mai solide.

- Muşcă peştele azi? îl întrebă ea apropiindu-se de el.

- Nu prea, îi răspunse el cu un aer trist. Uneori, cred că găsesc în mare ceva mai bun decât momelile mele şi de aceea nu muşcă.

- Dar spune-mi ... Ce mănânci când te întorci acasă fără să fi prins nimic?

- Nimic. Aştept masa de prânz, spuse el dând din umerii lui firavi.

- Ţi se întâmplă des să sari peste mese? îl întrebă ea, revoltată.

- Uneori ... îi mărturisi el privind-o cu nişte ochi plini de lacrimi.

Mi se mai întâmplă să mă culc şi cu burta goală seara, dar să ştii că nu sunt singurul care suferă de foame.

- Sunt sigură că nu se poate spune acelaşi lucru şi despre unchiul tău. Apropo, unchiul tău te bate des?

Băiatul îi dădu un răspuns pe ocolite.

- Nu e uşor nici pentru el. A trăit mereu singur şi trebuie să facă eforturi mari ca să se obişnuiască de acum încolo cu mine. A acceptat să mă ia în grija lui numai pentru că mama era sora lui.

- Cum se face totuşi că eşti atât de matur, Patricio? se miră ea clătinând din cap, dusă pe gânduri.

El nu păru surprins de mirarea ei. Reuşeau deja să comunice între ei fără să vorbească ...

- Am rămas singur cu mama, cu multă vreme înainte să moare. A mai trebuit s-o şi îngrijesc.

- Dar tatăl tău unde era în vremea asta?

- Cred că n-am avut niciodată un tată, recunoscu el pe un ton serios.

Lisa nu ştia exact clipa în care -i venise ideea. Poate atunci când

întâlnise într-o zi ochii lui mari şi catifelaţi. Dar începând din acel moment, ideea căpătase formă în mintea ei şi avusese timp să se coacă. In definitiv, de ce nu?

îşi dorise întotdeauna un copil. Cei doi ani de căsătorie petrecuţi împreună cu Christopher fuseseră prea agitaţi pentru ca să dea naştere unei alte vieţi. Apoi divorţase. Poate că nici nu se va mai căsători vreodată. Dar acum avea o meserie şi o situaţie, şi era hotărâtă să-l adopte pe Patricio.

- Spune-mi, Patricio, ai încredere în mine?

- Da, *señora,* bineînţeles.

- Ţi-ar plăcea să vii să trăieşti împreună cu mine în Statele Unite?

- Se poate aşa ceva?

- Nu văd de ce nu s-ar putea. Aşa cum mi-ai spus chiar tu adineauri, unchiului tău îi e greu să se ocupe de tine. Va trebui să mă duc în oraş şi să iau legătura cu un avocat care mă va putea sfătui referitor la demersurile care trebuie făcute.

- Si o să vin să locuiesc cu tine ... pentru totdeauna? o întrebă el cu o voce nesigură.

- Da, Patricio. Vei trăi alături de mine şi vei fi băieţelul meu, îi explică ea încercând să-şi stăpânească lacrimile care îi aburiseră ochii.

- Imi promiţi, Lisa?

- Iţi promit.

Capitolul 4

De când avuseseră ultima discuţie pe plajă, Christopher nu-şi mai impusese niciodată prezenţa şi nici nu mai insistase să-şi petreacă timpul liber cu Lisa. Totul se desfăşura în mod cât se poate de firesc. El apărea în faţa vilei, îi propunea o plimbare pe plajă sau prin oraş şi plecau împreună, în bună înţelegere. Tânăra femeie nu putea să înţeleagă stratagema prietenului său. Nu ştia ce tertipuri folosea, dar acesta reuşea mereu s-o facă să-i accepte ideile şi sugestiile.

Până şi astăzi îl urmă fără nici o reţinere. Se aşezaseră pe terasa unei cafenele scăldate în razele soarelui. El stătea în faţa ei şi Lisa îl observa cu coada ochiului. Toată ziua se străduise să se arate foarte atent faţă de ea şi tânăra femeie trebuia să fie mai circumspectă decât de obicei. Era pândită de pericole în orice clipă.

Petrecuseră câteva ore la Ensenada, al treilea oraş ca mărime din zonă şi portul cel mai important.

Colindaseră pe străzi, într-o atmosferă veselă şi liniştită. Era cald şi pe cer nu se afla nici un nor.

In dimineaţa aceea se simţea relaxată şi bucuroasă să meargă cu el în oraş. Apoi, treptat, evenimentele din timpul zilei o tulburaseră.

Intraseră în diferite magazine, admiraseră bijuteriile marilor designeri, opere de artă, obiecte şi haine din piele naturală. Lisa îşi dădu seama că de fapt nu cumpărăturile o deranjaseră, ci modul amuzant în care le făcea Christopher.

Vocea gravă a vecinului ei de masă o smulse brusc din gânduri.

- Mi-a plăcut foarte mult capa aceea pe care ai încercat-o azi-dimineaţă. Nu vrei să ne întoarcem şi s-o cumpărăm după ce vom termina de luat masa?

Nesuferita aceea de capă! Işi amintea mişcarea lui lentă în timp ce-i înconjura umerii, simţindu-i răsuflarea fierbinte pe gât atunci când aranja faldurile acesteia în jurul siluetei ei înalte.

- Nu, probabil că nici nu o s-o port. E foarte frumoasă, dar nu se potriveşte cu canicula de la noi din California.

- Ai dreptate. Totuşi, e păcat! Ce ai hotărât în legătură cu garnitura aceea superbă din argint? Iţi venea foarte bine.

Lisa îşi aminti o altă scenă. Atunci când îi prinsese bijuteria în jurul gâtului, degetele lui îi atinseseră uşor sânii, care se întăriseră imediat sub materialul bluzei. Ochii lui fixaseră pentru o clipă locul în care i se îmbinau sânii şi ea îşi înăbuşise cu greutate strigătul care-i ardea gâtul.

- Mulţumesc pentru compliment, îngăimă ea înroşindu-se la faţă. Nu cred însă că o voi lua. Mi se pare că e prea rafinată pentru mine.

Ce scuză putea să găsească pentru a deturna atenţia lui Christopher de la ea? Ii venea atât de uşor să-i tulbure simţurile răscolite de prezenţa lui! O mişcare nepotrivită sau o simplă privire era de-ajuns s-o scoată din minţi.

Ce trebuia să facă?

Lisa simţi din nou cum i se pune un nod în gât, senzaţie care se răspândi treptat în tot trupul. Nici nu putea să mănânce. Prefera să nu insiste şi continuă să-şi bea cocteilul cu înghiţituri mici.

- Vorbeşte-mi puţin despre femeia aceea frumoasă pe care ai întâlnit-o, spuse ea schimbând subiectul discuţiei.

Christopher rămase atât de surprins de cererea ei, încât se uită fix la ea cu un aer îngrijorat. Si ea era uluită de îndrăzneala ei şi continuă să soarbă din pahar sperând că dacă va bea, îşi va linişti palpitaţiile inimii. Alcoolul însă n-o ajută cu nimic, ca şi răspunsul lui de altfel.

- Catherine e o femeie minunată. Si-a pierdut soţul cu un an înainte să ne cunoaştem.

Lisa linse sarea de pe marginea paharului de *margarita.* înainte să înceapă să vorbească, se asigură că vocea nu-i va tremura de emoţie.

- înţeleg ... De cât timp vă vedeţi în mod regulat?

- Cred că de câţiva ani. Ne-am ajutat foarte mult unul pe celălalt în momentele grele.

- Probabil că ţi-a plăcut foarte tare acest lucru, răspunse ea neputându-şi ascunde sarcasmul din voce. Ai intenţia să-ţi refaci viaţa alături de ea?

Îşi aminti din nou de anii lungi de singurătate pe care-i trăise. Unica ei consolare în acest timp fuseseră studiile.

Christopher nu-i răspunse imediat. Îşi aprinse o ţigară, inspiră adânc fumul, după care-l expiră sub formă de rotocoale mari.

- Aşa cum ţi-am mai spus, m-am gândit la o asemenea eventualitate.

- Si când crezi că vei lua o hotărâre?

- Am luat-o deja, o anunţă el pe un ton calm.

Ochii lui verzi se întunecară brusc şi ea nu reuşi să înţeleagă de ce. Lisa întoarse capul în altă direcţie. Brusc, îşi pierduse tot curajul. Preferă să nu mai ceară şi alte amănunte, deoarece avea sentimentul ciudat că vorbele lui o vor face să sufere din nou.

In seara următoare luară cina împreună, într-un restaurant de pe malul oceanului. Se delectară cu langustă gătită cu migdale şi un sos fin din vin alb. Admirară în tăcere culorile apusului de soare. Mai târziu, o formaţie de cântăreţi din chitară veniră să

cânte melodii de dragoste, dar Lisei nu-i ardea de petrecere.

Nu-şi putea lua gândul şi nici privirea de la Christopher. Era fascinată de strălucirea misterioasă a ochilor lui verzi şi de conturul senzual al buzelor lui întredeschise.

In timp ce vorbea, Christopher se uita tot timpul la ea şi-i zâmbea. Toate mişcările lui păreau foarte fireşti. Spre deosebire de însoţitoarea lui, el nu părea obsedat de îndoieli şi nici nu părea să fi observat tulburarea pe care i-o provoca trupul lui, chiar şi atunci când nu se atingeau unul pe celălalt.

Deodată, ea tresări când îşi dădu seama că vorbea cu ea.

- Scuză-mă, n-am auzit ce-ai spus, îngăimă ea roşindu-se la faţă.

- Te plictisesc, Lisa? o întrebă el pe un ton ironic.

Intrebarea lui rostită cu un zâmbet în colţul gurii, o tulbură. Cum putea s-o întrebe dacă o plictisea când abia putea să mai respire în prezenţa lui?

- Nu, deloc, îl asigură ea, încercând să-şi păstreze calmul. Se pare că nu reuşesc să-mi controlez tot timpul gândurile şi ele profită de asta s-o ia razna fără voia mea.

- Da? Si pe unde colindă gândurile tale?

- Prin nişte locuri secrete care sunt sigură că nu prezintă nici un interes pentru un bărbat ca tine ...

- De unde ştii? Poate că te înşeli ...

Era un individ groaznic! Nu-i lăsa nici o clipă de răgaz. Si de data asta fusese de-ajuns un cuvânt ca s-o tulbure intens. Trebuia neapărat să nu se mai lase impresionată de cele mai mici fapte sau gesturi ale lui. Christopher era în definitiv fostul ei soţ. Cum putea s-o mai tulbure şi acum? Dar, de fapt, de ce nu? ...

- Ce-ar fi să reluăm discuţia de acolo de unde am lăsat-o? propuse ea, uşor jenată.

- Tocmai voiam să-ţi spun că îmi place foarte mult locul ăsta, îi răspunse el cu un aer serios, după o scurtă tăcere.

- Nu te cred, spuse ea încercând să glumească.

- Ba da ... Te asigur că aşa este. Baja face parte din categoria rarelor staţiuni în care este încă posibil să te odihneşti pe deplin, dând uitării tot stresul vieţii de zi cu zi. Aici e foarte multă linişte, nu ţi se pare?

Lisa nu era în întregime de acord cu descrierea pe care o făcea el staţiunii Baja. Liniştea nu reprezenta chiar cuvântul care corespundea stării ei sufleteşti actuale, dar îl aprobă.

- Da, e minunat, constată ea.

- De fapt, am venit aici de mai multe ori în ultimii patru ani, adăugă Christopher.

Ea se întrebă dacă venise singur, dar nu îndrăzni să-l abordeze în această problemă.

- Si unde ai locuit de câte ori veneai aici?

- O singură dată am tras la hotel. în majoritatea cazurilor mă cazam la familia Monroe, deoarece ei îmi puneau bucuroşi casa la dispoziţie. De altfel, mă gândesc adesea să-mi cumpăr şi eu ceva asemănător prin zonă.

- Ah, da? Ai început să cauţi?

- Da ... spuse el dând din umeri. Dar încă n-am descoperit un loc să-mi placă. De fapt, cred că mi-ar plăcea să fac eu însumi planurile casei, aşa cum am făcut cu casa visurilor mele pe care am construit-o în canion, la Valencia.

- Nu ştiam, spuse ea ascunzându-şi cu greu figura îmbufnată.

Lisa observă că dialogul devenea din ce în ce mai greoi. O durea faptul că îl auzea pe Christopher vorbindu-i despre planurile lui de viitor, din care ea nu făcea parte. In plus, suferea şi mai mult la gândul că planurile însoţitorului ei o mai afectau şi acum.

Ii pândea fiecare gest.

Ii admira degetele lungi atunci când, cu un aer visător, mângâia marginea paharului său.

- Stiu ce vreau, continuă el în cele din urmă. Acum, problema e să găsesc casa pe care o caut sau locul ideal unde să-i torn fundaţia.

- La ce te gândeşti, mai exact?

- Doresc mai ales o intimitate deplină. Si mai vreau ca fiecare fereastră să aibă vedere spre ocean.

- Imi vine greu să mi te imaginez odihnindu-te, Christopher, continuă Lisa, încă mirată de ceea ce aflase. Imi amintesc că pe vremuri nu reuşeai niciodată să stai locuului.

Christopher îşi duse paharul la buze şi sorbi o înghiţitură de vin. Ea nu-l scăpă nici o clipă din ochi în timp ce bea. Apoi, se concentră numai asupra gurii lui încă umede. Se înfioră, dar el nu observă nimic.

- Bănuiesc că o dată cu înaintarea în vârstă devii mai înţelept, spuse el şi sorbi din nou din pahar. In ultima vreme, am înţeles mai bine multe lucruri. De multe ori mi se întâmplă să muncesc foarte mult şi îmi obosesc foarte tare mintea. De aceea, sunt momente în care simt nevoia s-o las mai moale cu munca, să las vântul să-mi mângâie obrazul, să observ schimbarea bruscă a culorilor şi lumina din natură. Simt nevoia să mă las dus de val.

Lisa îl privi îndelung pe partenerul ei, fascinată de vorbele pe care le rostise. Deodată, avu impresia ciudată că nu-l cunoscuse niciodată. Poate că se maturizase foarte mult? Să fie oare posibil? Oricum ar fi, indiferent de motivele purtării lui atât de neobişnuite îl recunoştea cu greu după cei patru ani de despărţire.

Seara târziu, în timp ce rulau pe drumul de întoarcere, întâlniră puţine maşini. în întunericul nopţii, numai motorul maşinii torcea sub capotă şi când opriră

în faţa vilei unchiului William, nu-şi mai auziră decât răsuflarea regulată. Totul dormea în jurul lor.

Atunci, Christopher se întoarse spre Lisa, care deşi nu putea să-i desluşească bine faţa, bănuia că o priveşte. îşi ţinu o clipă respiraţia, în aşteptarea unui sărut. Ardea de nerăbdare ca el să o ia în braţe şi s-o sărute ... şi apoi să o sărute din nou ...

Dar când se aplecă spre ea, o făcu numai ca să-i deschidă portiera.

- Te însoţesc, Lisa, îi propuse el.

Lisa făcu o mişcare bruscă, ieşi repede din maşină şi urcă în fugă scările, după care dispăru pe uşă. El aşteptă până intră ea în casă, apoi porni motorul şi se îndreptă spre locuinţa lui.

în noaptea aceea, tânăra femeie nu-şi găsi somnul multă vreme. Rămase trează, ascultând tânguirile trupului ei nesatisfăcut.

Lisa se uita la *señor* Salina cu o antipatie profundă. Aflase de la avocatul ei că Patricio nu putea să plece cu ea, atâta vreme cât demersurile de adopţie nu erau terminate, deşi actele de imigrare erau deja gata.

Nu suporta ideea că băiatul va mai rămâne o vreme la unchiul lui, dar, din câte se părea, nu avea altă soluţie.

- M-am întâlnit cu *señor* Martínez, avocatul meu, căruia i-am dat numele dumneavoastră şi toate datele pentru a lua legătura cu dumneavoastră cât mai repede

posibil. V-aş fi recunoscătoare dacă veţi trata cu bunăvoinţă această problemă.

- Păi, să vedeţi, *señora ...* începu individul pândind-o cu ochii lui vicleni. Patricio e sânge din sângele meu. El reprezintă totul pentru mine. Stau şi mă întreb dacă sora mea ar fi acceptat ca băiatul ei să fie adoptat de o americană.

- Uite ce e, *señor* Salina. Sunt convinsă că mama lui Patricio ar fi fost încântată ca fiul ei să-şi găsească un cămin şi o iubire maternă pe lângă cineva. Si sunt sigură că dumneata nu eşti deloc prost!

- Da, dar ... Am nevoie de ajutorul lui la han, se apără el, neştiind ce să mai spună.

- Ţi-am promis că îţi voi da o sumă mare de bani, îi răspunse ea enervată la culme. Ea va compensa cu prisosinţă pierderea salariatului dumitale preferat. Nu ştiu în cât timp vor fi gata formalităţile de adopţie. Până atunci, îţi voi da suficienţi bani ca să-i faci o viaţă decentă copilului. Dacă aud că Patricio a fost bătut în lipsa mea, te asigur că vei plăti foarte scump pentru asta. Fii atent, *señor* Salina, deoarece s-ar putea să regreţi amarnic dacă te porţi urât cu băiatul, adăugă ea pe un ton aspru. Lisa se tot răsucea pe o parte şi pe alta pe salteaua pe care o întinsese pe marginea falezei. Nu reuşea să-şi găsească liniştea şi să se bucure de efectul benefic al razelor de soare asupra trupului său. Era cu nervii la pământ. După plimbarea la

Ensenada şi cina luată pe malul oceanului, nu-l mai văzuse pe Christopher. Trecuseră deja două zile.

Unde era? Ce treabă avea de rezolvat? Nu auzise maşina trecând pe şosea. Poate era încă acasă? Se ridică brusc şi îşi frecă mâinile umede de şolduri. Era foarte nervoasă. Se hotărî totuşi să se ducă până la bungaloul familiei Monroe, să vadă dacă se afla acolo şi să-i propună să-şi petreacă după-amiaza împreună. De la începutul vacanţei, Christopher fusese acela care făcuse întotdeauna primul pas. Azi venise rândul ei şi se simţea încă de dimineaţă extrem de agitată şi gata să se prăbuşească în orice clipă. Nici măcar scurta ei vizită la Patricio, pe plajă, nu reuşise s-o liniştească.

Fără să-şi mai pună blugii pe ea, o luă pe potecă, în direcţia casei albastre. în împrejurimi nu era nimeni, nu se auzea nici un zgomot de voci. Mulţi turişti veniseră aici să-şi petreacă sfârşitul de săptămână, apoi se întorseseră în Statele Unite. Avu deodată impresia că poate se afla singură cu Christopher în toată zona. Acest gând o făcu să zâmbească în timp ce se apropia de locuinţa vecinului ei.

Una din faţade dădea spre ocean. Tocmai se pregătea să bată la uşă, când îl văzu pe prietenul ei. Rămase ţintuită locului de emoţia pe care i-o provoca spectacolul care se desfăşura sub ochii ei.

Din câte se părea, bărbatul dorise să facă acelaşi lucru ca şi ea, dar spre deosebire de Lisa, el nu avusese

nici un fel de complex. Părea total relaxat. Stătea întins complet gol în soarele arzător şi din câte înţelegea, moţăia liniştit.

Lisei i se tăie răsuflarea în faţa acelei imagini neaşteptate. Privi fascinată trupul atletic al prietenului său şi cu cât îl privea mai mult, cu atât simţea că se înăbuşe, deoarece o durere ascuţită îi sfâşia măruntaiele. Nu îndrăznea să se mişte, de teamă să nu se prăbuşească la pământ.

Christopher stătea întins pe burtă, cu capul sprijinit pe braţele îndoite. El n-o vedea şi nu era conştient de prezenţa ei.

Lisa nu reuşea să-şi desprindă ochii de la trupul lui viril. Era atrasă de el ca de un magnet. Inima îi bătea ca un ciocan în piept. Mâinile îi tremurau. Tare îi venea să-şi lase simţurile copleşite de dorinţa care se trezea în trupul ei.

Totuşi, se hotărî să nu spună nimic.

Făcu cale întoarsă şi se îndreptă apoi spre locuinţa ei.

Soarele ardea prea tare ca să se mai întindă la plajă, aşa că rămase în casă. Dar era prea nervoasă pentru a se putea relaxa şi a reuşi să doarmă puţin. In cele din urmă, începu să se plimbe de colo-colo prin vilă, până când, sleită de puteri, se prăbuşi pe canapea şi se cufundă într-un somn adânc şi agitat.

Când în sfârşit se trezi, era deja noapte. Nu putea să stea locului, era ceva care o frământa. Dar ce anume? Ii era şi foame şi când vru să mănânce, îşi dădu seama că nu putea să înghită nimic.

- Poate că un duş prelungit îmi va face bine, spuse ea cu voce tare, pentru a se autostimula.

Lisa rămase multă vreme sub apa fierbinte. Se săpuni şi îşi frecă pielea până când aproape îşi făcu răni. Apoi, înţelegând că n-o satisfăcea nici acea soluţie, se limpezi şi ieşi din cabina de duş.

Udă din cap până-n picioare, simţindu-se şi mai încordată ca înainte, se întoarse în dormitor. Se uscă repede ştergându-se violent cu prosopul. Apoi se stropi cu apă de colonie în speranţa că va readuce la viaţă trupul ei amorţit. După mai multe ezitări, îşi puse rochia pe care i-o dăruise Christopher. In rochia aceea largă şi răcoroasă, parcă reuşea în sfârşit să respire şi deocamdată asta era cel mai important. "Si acum, ce să fac?" se întrebă ea muşcându-şi nervoasă buza de jos.

N-avea chef să meargă nicăieri şi nici să citească. Se duse în camera principală şi se uită în jurul ei. I-ar fi plăcut ... Inchise ochii pentru câteva secunde. Ce anume? Ce i-ar fi plăcut să facă?

Deodată, simţi că se sufocă. Ii era atât de greu! Se stăpâni cu greu să nu înceapă să urle. Nemaisuportând să stea închisă în casă, se hotărî să iasă afară.

Lisa deschise uşa şi o zbughi afară ca o pasăre din colivie.

Când ajunse pe faleză, tânăra femeie se opri şi îşi umplu plămânii cu aerul curat al nopţii. Priveliştea care i se oferea ochilor era magnifică. Parcă ar fi fost o pânză pictată de un maestru, de o valoare inestimabilă şi foarte rară. Era acel gen de peisaj magic pe care puţini oameni au norocul să-l admire fie şi o singură dată în viaţă. Se întinse pe saltea şi privi încântată spre cerul fără nori, dar presărat de stele strălucitoare. Lisa era uluită. Nu mai văzuse niciodată o asemenea limpezime, care în oraş era stricată de lumina de neon. în noaptea aceea, în jurul ei nu exista decât puritate. O briză uşoară sufla dinspre ocean şi o ajuta să-şi calmeze mintea înfierbântată. închise ochii strâns şi se lăsă pătrunsă de liniştea din jurul ei.

Mintea începea să i se relaxeze, dar trupul refuza şi acum să contribuie la starea ei de bine. Simţea un nod în stomac care continua s-o doară şi nu-i dădea pace nici o clipă. Durerea era atât de mare, încât deschise

gura ca să geamă, dar sunetul nu se auzi. încercă să se încordeze şi să se întindă pentru a scăpa de suferinţă, dar în zadar.

Se agită cu disperare, ca un animal rănit, scuturându-şi capul în toate părţile. Si cu cât se zbătea mai mult, cu atât mai adâncă i se făcea rana. Nici mâinile nu-i erau de vreun folos. Si le aşezase pe abdomen, dar nu reuşeau s-o vindece. Oare ce avea? De ce se chinuia atât de tare?

Apoi deschise ochii şi văzu că el se afla acolo, stând în picioare lângă ea. Umerii lui laţi se profilau pe cerul înstelat. Părea atât de înalt! Era îmbrăcat numai în blugi şi nu purta nimic în picioare.

Lisa înţelese într-o fracţiune de secundă motivele stării ei. în tot timpul acela, suferise din cauza lipsei lui. Totul era foarte simplu, dar şi complicat în acelaşi timp. îl privi din cap până-n picioare şi dorinţa pentru Christopher deveni brusc atât de puternică, încât simţi că îşi pierde minţile.

El îngenunche lângă ea fără să scoată nici un cuvânt, apoi o prinse de încheieturile mâinilor şi i le lipi de pământ, deasupra capului.

Lisei îi veniră pe buze vorbe de iubire, dar nu mai avu timp să le rostească pentru că el i le înăbuşi cu un sărut apăsat. Gurile lor se deschiseră cu lăcomie şi gustară amândoi profund din dorinţa care ardea în trupurile lor.

Apoi, cu o mişcare bruscă, Christopher se rostogoli într-o parte şi se întinse pe spate, strângând-o tare pe Lisa în braţe. Ii desfăcu fermoarul rochiei, apoi îşi strecură degetele în deschizătură mângâindu-i spatele, până ajunse la coapse. Ea gemu de plăcere şi se mlădie sub mângâierile lui voluptuoase, ca o felină.

Bărbatul îi coborî rochia până la şolduri şi, când tânăra femeie avu pieptul complet dezgolit, îşi lipi faţa de el şi începu să-i muşte uşor sfârcurile întărite ale sânilor.

Ea avu impresia că se topeşte în braţele lui. Simţea trupul lui Christopher împingându-se cu putere în ea, iar ea se legăna în mod instinctiv în ritmul impus de el. Emoţiile li se urcaseră la cap precum alcoolul. Acum, Christopher îşi vârâse mâinile sub rochia ei şi îşi freca bazinul de al ei. Se zbătea sub el ca un animal prins în capcană. Deodată, el scoase un strigăt înăbuşit şi se răsuci din nou pentru a o prinde din nou sub greutatea trupului său. Lisa nu mai reuşea să-şi controleze răsuflarea şi gâfâia cu disperare.

Apoi, el se ridică puţin şi, în timp ce îi acoperea faţa şi trupul cu sărutări, îi scoase rochia complet. Apoi se aplecă asupra ei şi, în timp ce se juca tandru cu limba pe pielea delicată a abdomenului ei, îi smulse dintr-o mişcare dantela care-l acoperea.

Pentru ei, timpul se opri în loc. Jos, pe plajă, valurile continuau să vuiască şi să se spargă pe nisip într-o

mişcare lentă şi senzuală. Un miros de sare şi mare îmbălsăma aerul pe care îl respirau. Deasupra lor, stelele dansau hora lor eternă.

Lisei îi veni deodată să iasă din trupul ei şi să se piardă în magia mediului înconjurător. Aruncă rochia departe şi se împinse cât putu de tare în trupul fierbinte al partenerului ei. Ii călăuzi degetele spre locul delicat dintre picioare şi îşi oferi sânii limbii lui. Mii de fiori o scuturară din cap până-n picioare şi simţi că leşină.

- Ţi-e frig, Lisa? se interesă Christopher văzând că tremură. Ai febră...

Verdele ochilor lui parcă luase foc şi nu reuşea să-şi dezlipească
privirea de pe pielea ei fremătândă.

- Christopher, fă dragoste cu mine, exclamă ea cu o voce rugătoare.

El îşi dădu jos blugii şi se întinse peste ea. Trupurile lor deveniră unul
singur. El o strânse tare în braţe şi se pierdu în trupul ei. Se afla în sfârşit în ea, pe ea şi peste tot în acelaşi timp.

Acum, întreg universul se învârtea în jurul lor. Dansau în ritmul muzicii oceanului şi al pasiunii lor din ce în ce mai intense. Apoi, cu răsuflarea tăiată, îşi uniră amândoi vocea într-un strigăt. Astrele de deasupra lor îi orbiră cu un uriaş foc de artificii, stropindu-i cu praf de aur. Lisa adormi în sfârşit în braţele lui Christopher liniştită şi cu simţurile satisfăcute.

Capitolul 5

Lisa adormise pe faleză, dar se trezi în patul mare care trona în dormitorul de la primul etaj. Nu îndrăznea să facă nici o mişcare. Ca într-un joc de puzzle, noaptea trecută reuşiseră să adune diferitele părţi care în dimineaţa asta se dispersaseră din nou în cele patru colţuri ale lumii. Lumea ei, aceea în care prevăzuse absolut totul înainte ca vârtejul din noaptea trecută să reuşească s-o dea iarăşi peste cap.

Se hotărâse să se ducă la Baja, ca să-şi pună ordine în gânduri. Spera să şteargă trecutul o dată pentru totdeauna ca să se poată concentra numai asupra viitorului. Atunci, totul părea atât de uşor! Fusese atât de sigură că va reuşi să-şi învingă temerile şi îndoielile ...

Acum, Lisa îşi aminti clipele îngrozitoare pe care le trăise înainte să apară Christopher pe faleză şi înainte ca buzele lor să se lipească atât de pasionat. Era oare posibil să fie încă îndrăgostită de fostul ei soţ?

- Oh, nu ... îngăimă ea, cuprinsă de disperare.

De-a lungul anilor, se străduise să se obişnuiască treptat cu singurătatea şi cu lipsa partenerului ei.

Cum putea ea, de pe o zi pe alta, să accepte şi, în plus, să se şi adapteze atât de repede acestei noi situaţii?

Si nu numai că era pe cale să-şi dea peste cap viaţa atât de echilibrată, dar se mai pregătea şi să devină mama unui băiat de peste şapte ani. De ce trebuia ca toate aceste complicaţii să apară în acelaşi timp? Venise aici să vadă mai limpede în ea însăşi şi vedea că încet-încet totul se întuneca în jurul ei.

- Oare ce se întâmplă cu mine? şopti ea.

Se plimba pe plajă cu sufletul greu când se întâlnise cu Christopher la marginea falezei. Fusese de-ajuns doar să-l vadă pentru ca să se simtă imediat tulburată de prezenţa lui.

Intâlnise ochii mari şi negri ai lui Patricio atunci când voise să-i vină în ajutor. Fusese de-ajuns o privire ca să se ataşeze pentru totdeauna de acel copil de şapte ani.

Nu putuse rezista chemărilor emoţionate ale bărbatului şi copilului acela şi pentru a doua oară de la venirea aici, sufletul îi devenise şovăitor.

- Acum, ce voi face? se întrebă ea cu voce tare.

Deja de câteva minute, Lisa auzea zgomote înăbuşite venind dinspre bucătărie. încercă să ghicească cine erau cei care produceau dezordine. Să fie oare nişte şoareci - pentru că existau mulţi prin împrejurimi - care ronţăiau din proviziile ei? Sau un hoţ care pătrunsese în casă în timp ce dormea şi se servea de zor din cele găsite la îndemână? Apoi se uită spre uşă şi oftă adânc.

"Cu norocul pe care-l am, sunt sigură că e Christopher care face tot felul de năzbâtii în bucătărie, îşi spuse ea cu un zâmbet amuzat în colţul gurii.

Avusese dreptate. Anunţat de clinchetul de ceşti şi tacâmuri din argint şi de aroma de cafea fierbinte, el intră în cameră.

- Bună dimineaţa, draga mea, îi spuse el punând tava cu micul dejun lângă ea.

- Deja? se miră ea ridicându-se în capul oaselor, înfăşurată în cearşaf.

Dat fiind că încăperea aceea nu avea ferestre, nu vedea lumina zilei şi
nu ştia cât e ceasul.

- Bineînţeles ... Dar ce credeai? spuse el întinzându-i o ceaşcă de cafea. E exact aşa cum îţi place ţie: jumătate cafea şi jumătate lapte ... Am memorie bună, nu-i aşa?

Lisa se aplecă spre ceaşcă, având pe faţă un aer neîncrezător. Apoi observă, spre marea ei surpriză, că era într-adevăr pregătită exact aşa cum îi plăcea.

- Nu mi-ai uitat vechile obiceiuri!

- Păi vezi? ... şopti el, fixând-o cu ochii lui verzi care aveau o limpezime deosebită în acea dimineaţă. Sunt multe lucruri pe care încă nu le-am uitat. Dar tu?

Ea lăsă ochii în jos şi sorbi o înghiţitură din cafea. Negă printr-un semn din cap, dar nu îndrăzni să-l

privească în ochi, de teamă să nu-i citească minciuna pe faţă. O cunoştea atât de bine!

- Nu-mi place să-mi amintesc, îl anunţă ea cu o voce tremurândă.

- Eu n-am spus că îmi place să-mi amintesc, o corectă el. Pur şi simplu n-am uitat. Si acum ... ce ai de gând să faci?

- Am luat hotărârea să mă întorc acasă, spuse ea fără să ridice privirea spre el.

- Cum aşa, Lisa? ... Fără nici un cuvânt, fără nici un zâmbet? o întrebă el cu calm. Lisa nu-i răspunse imediat. Cuvintele îi ieşiseră din gură fără să vrea, dar acum era sigură că luase hotărârea cea mai bună.

- Mai am o grămadă de lucruri de terminat înainte să plec, îi explică ea evitând să-i răspundă la întrebare. Trebuie să fac curăţenie în casă înainte s-o închid pentru lunile următoare. Apoi trebuie să-mi scot hainele, să încep să-mi fac bagajele şi ...

- Ce s-a întâmplat, Lisa? De ce faci aşa ceva? o întrebă el ridicându-i bărbia spre el pentru ca în sfârşit să se uite la el.

- Vreau să fug, Christopher. Nu înţelegi? recunoscu ea brusc. Să fug cât mai repede şi cât mai departe posibil.

- Dar de ce?

- îmi vine greu să accept ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută.

- Am petrecut nişte ore minunate, Lisa, mărturisi el cu tandreţe. Nu văd ce e atât de greu de acceptat.

Ea împinse ceaşca pe noptieră înainte să continue discuţia. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât se temea să n-o trântească pe pat.

- Cristopher! exclamă ea în cele din urmă. Noaptea asta nu trebuia să existe pentru noi. Nu uita că suntem divorţaţi.

- Iţi aminteşti de jurămintele noastre ...?

- Te rog, Christopher! îl opri ea cu asprime.

- Spuneai că ... începu el, dar după aceea tăcu.

Incepu să se joace cu o şuviţă roşcată care îi căzuse pe gât.

Ea se grăbi să ascundă cât mai adânc dorinţa pe care atingerea lui o trezea în trupul ei.

- Uite ce se întâmplă, spuse ea trecându-şi nervoasă limba peste buzele uscate. Noi ne-am întâlnit aici pur şi simplu din întâmplare şi bineînţeles că ne-am lăsat vrăjiţi de farmecul acestei staţiuni de vacanţă, dar nu trebuie să uităm că drumurile noastre s-au despărţit în urmă cu multă vreme. Acum avem fiecare viaţa noastră, bucuriile şi problemele noastre.

- Ce ai de gând să faci, Lisa? Vrei ca fiecare din noi să se întoarcă acasă la el şi să uite de reîntâlnirea asta de la Baja? Vrei să ne ştergem din minte dragostea care ne-a unit noaptea trecută? Te simţi în stare să faci aşa ceva, Lisa? Te simţi în stare să-ţi continui viaţa din

punctul în care ai lăsat-o când ai venit aici, fără să te tulbure nici o amintire?

- Ce aştepţi de la mine, Christopher? îl întrebă ea insistând asupra fiecărui cuvânt care o rănea. Vrei să te răzbuni pentru toată suferinţa pe care ai simţit-o din cauza mea? Despre asta este vorba? Dacă asta ai în minte, atunci dă-mi voie să te anunţ că deja am plătit cu vârf şi îndesat pentru gestul meu. Stii că după plecarea ta am plâns atât de mult încât am crezut că la un moment dat voi rămâne fără lacrimi? Si cu toate astea, plângeam şi plângeam încontinuu.

In ziua în care am primit actele de divorţ, am avut impresia că am fost strivit de un camion de zece tone, îi mărturisi el uitându-se la partenera lui. Ochii Lisei se aburiră de lacrimi şi tinerei femei îi venea greu să şi le controleze.

- Au trecut patru ani de atunci, şopti ea cu o voce înăbuşită. E imposibil să ne întoarcem în trecut. Nu putem să-i mai recuperăm.

- O mie patru sute şaizeci şi una de nopţi, preciză el.

- De singurătate, completă ea abia stăpânindu-şi plânsul.

- Si de gol în suflet.

Ea îl privi printre lacrimi care, în ciuda eforturilor ei, începură să i se prelingă pe obraji.

- Te întreb încă o dată. Ce vrei de la mine, Christopher? Cât timp mai trebuie să sufăr pentru ca tu să fii mulţumit de rezultat?

- In tot timpul ăsta, n-am încetat nici o clipă să te doresc, Lisa, observă el neluând în seamă întrebările ei.

- Noaptea trecută ...

- Abia mi s-a deschis pofta, o opri el cu o voce senzuală, dar n-a reuşit să-mi astâmpere foamea.

- Te urăsc, Christopher ... Te urăsc că ai apărut din nou în viaţa mea pe neaşteptate şi pentru că mi-ai tulburat liniştea.

- Chiar erai liniştită, Lisa? Aveai linişte în mintea şi trupul tău? Eşti sigură?

Intrebarea neaşteptată o trimise brusc în trecut. Ca să fie sinceră, se gândise permanent la soţul ei, din ziua în care o părăsise. Cum putea să rămână calmă şi senină din moment ce bărbatul pe care-l iubea cel mai mult pe lume o părăsise? Mai târziu, îi mai trecuse, dar ştiuse că mai devreme sau mai târziu, pe neaşteptate, se putea declanşa o furtună care va tulbura apele liniştite ale existenţei ei.

- Nu văd ce importanţă mai au acum aceste lucruri, minţi ea cu o voce obosită. Acum, te rog să ieşi din cameră şi lasă-mă să mă îmbrac. Abia aştept să mă întorc în sfârşit acasă.

- Si ce se va întâmpla după aceea?

- Nu înţeleg, spuse ea cu prudenţă.

- Vreau să te mai văd, Lisa.

- De ce insişti? ... N-o să meargă, Christopher. Cum îţi închipui că doi oameni pot face asemenea pas? Suntem despărţiţi de un ocean de timp şi de suferinţă!

Se lăsă o tăcere apăsătoare în încăpere. Christopher îşi căută ţigările în buzunarul cămăşii, apoi scoase una şi o aprinse. Fumul formă un văl de ceaţă între chipurile lor.

- Vreau totuşi să ne întâlnim şi de acum încolo, după ce ne vom întoarce în California, spuse el.

Lisa se uită la el în tăcere. El o dorea, asta era cel mai evident. Si ea îşi dădea sseama că ardea de nerăbdare să se arunce în braţele lui, dar se temea să-l revadă, deoarece nu ştia ce întorsătură ar putea căpăta evenimentele şi nici dacă era pregătită să le facă faţă.

Christopher o privea, aşteptând un răspuns de la ea.

- Va trebui să-mi laşi timp de gândire, spuse ea în cele din urmă muşcându-şi nervoasă buza de jos.

- Stai liniştită, n-o să te forţez nicicum, o asigură el. Dar ar fi bine să nu abuzezi de răbdarea mea, adăugă el aruncându-i zâmbetul lui cel mai fermecător.

Lisa se grăbi să facă lună casa după ce plecă Christopher. Apoi îşi pregăti repede valiza şi îşi puse geamantanele în portbagajul maşinii.

Era gata să părăsească staţiunea. Se duse să-l caute pe Patricio ca să-şi ia rămas-bun de la el. După ce-l căută cam peste tot, îl găsi în sfârşit stând la umbră, în

spatele hanului. Părea concentrat asupra cartofilor pe care-i curăţa.

Când îi auzi paşii, copilul ridică ochii spre ea şi-i zâmbi. Dacă mai avea vreo urmă de îndoială în privinţa adopţiei, zâmbetul lui afectuos şi sincer ar fi şters-o imediat. Dar ea nu avea nici una.

- Bună dimineaţa, Patricio. Am venit să-ţi spun la revedere.

Figura băiatului păli brusc şi zâmbetul îi dispăru de pe buze.

- De ce, Lisa? o întrebă el îngrijorat.

Ce uşor îi venea să-i citească gândurile privindu-l în ochi! Ingenunche lângă el şi-l prinse de mâini.

- Iţi promit că nu vom rămâne prea mult departe unul de celălalt, îl încurajă ea atrângându-l de încheieturile mâinilor. Va trebui însă să avem foarte multă răbdare până când vor fi gata actele. O să vezi, Patricio, că în curând nu ne vom mai despărţi.

- E adevărat, Lisa? Niciodată?

- Da, Patricio, repetă ea gândindu-se la greutăţile cu care se va confrunta în noua lui ţară. Si aş mai vrea să nu te sperii prea tare de schimbările mari care te vor aştepta acasă la mine. Stiu că nu va fi uşor, dar tu eşti un copil foarte inteligent şi împreună vom reuşi să ne rezolvăm toate problemele.

- Vei veni să mă iei, Lisa? insistă el, temându-se că n-o va mai vedea niciodată.

- Bineînţeles. Vrei să punem pariu? adăugă ea necăjindu-l puţin.

- Te vei ţine la cuvânt?

- Da, Patricio, mă voi ţine.

Apoi îl luă în braţe şi-l strânse foarte tare înainte să plece

A doua zi, se întoarse la serviciu. La început se gândise să mai lipsească o zi pentru a o petrece în linişte, pe marginea unei piscine, dar în cele din urmă se hotărâse să se ducă direct la birou. Va avea astfel ocazia să-şi revadă colegii şi să stea de vorbă cu ei în loc să repete la nesfârşit povestea ei cu Christopher. Abia se aşezase la birou când Robert întră în încăpere.

- Lisa, draga mea! exclamă el aplecându-se şi sărutând-o pe obraz. Mă bucur foarte mult că te-ai întors mai devreme decât trebuia. Ia spune, cum a fost în vacanţă?

- Foarte bine, Robert. Foarte, foarte bine, îi răspunse ea cu un entuziasm pe care de fapt nu-l prea simţea. Văd că toată lumea s-a descurcat foarte bine în lipsa mea. Nu s-a întâmplat nimic rău, nu-i aşa, Robert? îl necăji ea. In timp ce tânăra femeie vorbea, el se aşezase pe un scaun în faţa ei. Avea în jur de patruzeci de ani, dar nu-i arăta. Era zvelt şi era foarte atent la felul în care se îmbrăca. Câteva şuviţe cărunte îi luminau tâmplele şi-i dădeau un aer distins.

- Exact, dar prezenţa ta ne-a lipsit tuturor şi mie în mod special, îi mărturisi el cu sinceritate.

Când auzi vorbele lui, tânăra lăsă privirea în jos şi se concentră asupra documentelor care se aflau pe biroul ei.

Adusese cu ea copii după cererea de adopţie şi nu avusese timp să le aşeze în ordine.

- Trebuie neapărat să-ţi vorbesc despre anumite lucruri, Robert. Despre unele hotărâri pe care le-am luat acolo, îl anunţă ea fără să-l privească în ochi.

- Si eu am să-ţi spun foarte multe lucruri, draga mea. E vorba despre viitorul nostru şi trebuie să discutăm despre el. Din nefericire, peste un sfert de oră trebuie să primesc un client şi nu am prea mult timp la dispoziţie. Ce-ar fi să luăm cina împreună, seara asta?

Lisa putea ghici din tonul vocii lui că el se aştepta ca ea să accepte cererea lui în căsătorie. De altfel, el avea perfectă dreptate. Oricare femeie ar fi fost încântată să i se ofere o asemenea ocazie. Robert era o partidă foarte bună.

- Nu pot, Robert. Vreau să mă duc să-i fac o vizită tatălui meu. Nu l-am mai văzut de foarte multă vreme. Ce-ar fi să luăm mai bine masa de prânz împreună?

- E imposibil. Am o întâlnire de afaceri extrem de importantă. Termin la ora cinci. Dacă eşti disponibilă, am putea să bem ceva înainte să mergem acasă.

- Perfect, aprobă ea imediat.

Se grăbea să-i comunice hotărârea pe care o luase. Acum ştia că nu putea să se mărite cu el şi atâta vreme cât nu-i spunea adevărul, avea impresia că-l minte.

- Bine, rămâne pe diseară, spuse Robert şi se ridică de pe scaun. Să nu-mi spui că deja ţi-au repartizat o lucrare, adăugă el observând documentele din faţa ei. Ar fi putut să te lase măcar să-ţi tragi sufletul.

- Deloc ... E o problemă personală.

- Aşa mai merge, spuse el citind rapid câteva rânduri. O cerere de adopţie şi documente de imigrare! Doamne Dumnezeule, Lisa! In ce poveste ai mai intrat?

- Si asta face parte din diversele subiecte pe care vreau să le discut cu tine, îi explică ea punând foile într-un dosar. Acum eşti însă foarte ocupat şi prefer să vorbim despre asta diseară, în linişte.

- Lisa dragă, tu ştii cât de mult te iubesc, nu-i aşa? continuă el sprijinindu-se de birou, dar e prea târziu să mă mai gândesc să-mi întemeiez o familie. Inţeleg că n-am abordat niciodată această problemă importantă. Poate că ar trebui să vorbim despre ea câtă vreme nu e prea târziu?

- Patricio e un băiat de şapte ani care nu poate trăi fără mine. Are nevoie de prezenţa mea aşa cum şi eu am nevoie de a lui. M-am ataşat foarte tare de el şi n-am de gând să-l pierd. Imediat ce actele vor fi gata, mă voi duce să-l iau, să vină să trăiască alături de mine.

- E mexican, nu-i aşa?

- Te deranjează chiar atât de mult acest amănunt?

- Nu ... ştii foarte bine că nu, răspunse el, oarecum jignit de întrebarea ei. Dar acum nu avem loc prea mult în viaţa noastră pentru un copil. Credeam că vom putea călători împreună, să profităm din plin de timpul nostru liber şi de banii pe care îi avem.

- Ascultă-mă cu atenţie, Robert. Nu voiam de fapt să discut despre asta până diseară ...

Aş vrea să ştii că îmi este imposibil să mă căsătoresc cu tine. Nu cred că va merge căsnicia noastră.

- De ce, Lisa? Ce s-a întâmplat? se interesă el depărtându-se brusc de birou. Nu vreau ca povestea asta cu adopţia să stea între noi. Va fi de-ajuns să discutăm şi până la urmă sunt sigur că ne vom înţelege. Te rog, Lisa, nu lăsa acest copil să ne distrugă relaţia!

- Nu el e vinovat pentru tot ce se întâmplă, spuse ea ezitant, în încercarea de a găsi cuvintele potrivite. Trebuie să ştii că şi Christopher se afla la Baja în timpul şederii mele acolo. Intâmplarea joacă uneori un rol foarte ciudat, nu-i aşa?

- Locuia la vilă? se interesă Robert, neputând să-şi ascundă latura posesivă a caracterului său.

Lisei îi veni să râdă, dar n-o făcu.

- Nu, a închiriat o casă situată ceva mai departe. Bineînţeles că ... ne-am văzut des în timpul vacanţei. Si ... am impresia că între noi există şi acum nişte legături puternice.

- încă eşti îndrăgostită de el, Lisa? o întrebă el prăbuşindu-se pe scaunul de pe care se ridicase ceva mai devreme.

- Nu ştiu ...

Constat doar că nu s-a terminat totul între Christopher şi mine. N-am avut prea mult timp să-mi analizez sentimentele şi nu prea înţaleg ce se întâmplă cu mine. înţeleg totuşi că nu mai pot accepta să mă mărit cu tine.

- Eşti sigură, Lisa?

- Da, Robert, recunoscu ea clătinând din cap.

- Ce prost am fost! Nu trebuia să te las să pleci singură la Baja! Mă aşteptam să se întâmple ceva grav în lipsa mea.

- Nu e vorba de nimic grav, Robert, şi sunt foarte bucuroasă că am întreprins această călătorie singură. Atunci când doi oameni vor să se căsătorească, trebuie să fie foarte siguri pe ei înşişi. Prima mea căsătorie a fost un eşec şi n-am de gând să mai trec printr-o asemenea experienţă nefericită.

- Dacă înţeleg bine, tu şi Christopher aţi abordat subiectul căsătoriei, spuse el uitându-se în continuare intens la ea.

- Nu, Doamne fereşte de aşa ceva! exclamă ea ridicându-se brusc de pe scaun şi ducându-se la fereastră. Nu înseamnă că dacă am dat-o în bară prima oară, vom avea mai mult succes acum.

- Dar chiar tu ai spus adineauri că există încă legături foarte puternice între voi, observă Robert mirat.

- Aşa e, spuse ea zâmbind cu tristeţe. Dar habar n-am ce are el în cap. N-am ştiut niciodată să-i citesc gândurile şi nu cred că voi reuşi nici de data asta. In orice caz, mă îndoiesc că mă mai iubeşte după atâţia ani de la despărţirea noastră.

Robert se apropie de ea şi o întoarse cu faţa spre el.

- Mă întreb dacă trebuie să te cred, Lisa, dar nu vreau să discut despre relaţia ta cu fostul soţ. Mai întâi, pentru că nu e treaba mea şi apoi deoarece situaţia lui nu mă priveşte absolut deloc. Trebuie să ştii însă că dacă vei avea nevoie vreodată de ceva, voi fi întotdeauna gata să-ţi dau o mână de ajutor.

- Iţi mulţumesc, Robert.

Eşti foarte drăguţ.

- Deloc. N-o fac din amabilitate, ci din spirit practic. Poate că într-o bună zi te vei trezi la realitate şi mă vei vedea numai pe mine. Pe mine, în locul lui Christopher.

Casa în care crescuse Lisa era o clădire impozantă, cu arhitectură clasică. Tatăl său, poate din cauza anilor îndelungaţi petrecuţi sub acoperişul acesteia, semăna din ce în ce mai mult cu locuinţa lui.

Era mândru şi, în virtutea profesiei sale, nu se abătea niciodată de la nişte reguli stricte de comportament şi nici de la vechile lui obiceiuri. Nu se

schimba niciodată, sau, în orice caz, foarte puţin. Totuşi, în ultimii ani, vârsta îl obligase să-şi modifice puţin modul de viaţă. De exemplu, în cele din urmă îşi mai redusese programul de lucru şi îşi simplificase astfel viaţa. Pe de altă parte, era mai puţin exigent şi era gata să ţină cont de ceea ce-i sugerau cei din jurul lui.

Dar anumite fapte şi gesturi nu suferiseră nici o modificare. De la moartea soţiei lui, care avusese loc pe când Lisa avea paisprezece ani, trăia singur în clădirea aceea imensă. Cina era servită fix la ora şapte. Jana, persoana care se ocupa dintotdeauna de treburile casei, continua să-i servească masa în sufrageria mare, cu un şorţ alb dinainte.

Lisa stătea pe scaun în faţa tatălui său, de partea cealaltă a uriaşei mese de acaju. înainte să vorbească, îi aruncă o privire pe furiş.

- Ar trebui ca până la urmă să accepţi oferta unchiului William, îi sugeră ea. Astfel vei putea petrece cu el nişte clipe minunate în vila lui. Sunt convinsă că îţi va plăcea foarte mult!

- Am trăit până acum fără să văd Baja şi cred că pot să mă lipsesc şi de acum încolo de această plăcere. Nu cred că o să mor din cauza asta ... în schimb, n-am înţeles niciodată de ce vă fascinează pe toţi zona aceea.

- Nu poţi să înţelegi pentru că nu ai fost niciodată acolo, îl provocă
ea.

- Poate, răspunse el, părând pe jumătate convins. Cum a fost în vacanţă? Nu te-ai simţit prea singură? Mi-am cam făcut griji pentru tine.

Lisa fu emoţionată de vorbele tatălui său, cu atât mai mult cu cât nu era obişnuită să-l audă spunându-i ce simte. Dat fiind că în ultima vreme fusese cam bolnav, se hotărî să nu-i pomenească despre prezenţa neaşteptată a lui Christopher. în schimb, ardea de nerăbdare să-i vorbească despre întâlnirea ei cu Patricio.

- Nu m-am plictisit nici o clipă, îi explică ea. Tată, trebuie neapărat să ştii ... Am cunoscut acolo un băiat minunat. Este ...

- Un băiat, ai spus? o opri tatăl ei. Lisa, de când a început să-ţi placă oare copiii?

- Patricio e atât de afectuos! Are şapte ani şi practic e singur pe lume. Trăieşte cu unchiul lui care nu ţine deloc la el şi se gândeşte numai cum să-l exploateze mai bine.

Bărbatul se pregătea să bea o înghiţitură de apă. Când îi auzi ultimele cuvinte, se opri imediat.

- Crezi că e în stare să-l bată pe copil? se indignă el încruntându-se, cu un aer îngrijorat.

- Chiar asta face.

- Sunt convins că există acolo nişte instituţii care au datoria să rezolve genul acesta de probleme. Ai tu timp să te ocupi de aşa ceva?

- Da, puţin, îi spuse Lisa înainte de a-i spune deschis despre ce era vorba. De fapt, am mers chiar mai departe. Tată, m-am hotărât să adopt acest copil şi am făcut demersurile necesare înainte să mă întorc acasă.

Uluit, bătrânul puse brusc paharul cu apă pe masă.

- Sper că nu vorbeşti serios, Lisa.

- N-am fost niciodată atât de serioasă, tată. Patricio are nevoie de cineva care să aibă grijă de el şi care să-l iubească. Eu pot să fac aceste lucruri foarte uşor, aşa că ce rost are să mai aştept?

- Sunt convins că poţi, o asigură el, fără s-o aprobe în întregime. Dar mă întreb dacă ai avut în vedere anumite aspecte ale acestei probleme. Iţi dai seama că prezenţa unui copil va schimba radical modul tău e viaţă? Il vei creşte singură şi asta nu va fi uşor.

- Nu-ţi face griji, tată, îl încurajă ea zâmbind. Totul va fi bine, o să vezi. Eu şi Patricio ne vom ajuta reciproc.

- Crezi că se va putea obişnui cu diferenţele naturale care există între cele două ţări? continuă el clătinând gânditor din cap. Trebuie să înveţe o altă limbă şi un alt mod de viaţă ... E foarte greu pentru un băiat de vârsta lui!

- Stiu, tată ... dar dacă l-ai vedea pe Patricio, ai înţelege imediat motivele care m-au determinat să fac acest gest.

Deodată, tatăl său păru să privească în gol şi când vorbi din nou, vocea lui parcă venea din trecutul foarte îndepărtat.

- Pe vremea când eram tânăr, vedeam cum creşti dar n-aveam niciodată timp să mă ocup de tine. Zilele şi anii au trecut fără să pot recupera timpul pierdut. Mai târziu, am sperat că vei avea copii, pentru ca măcar ei să beneficieze de afecţiunea de care tu n-ai avut parte. Si de data asta am greşit.

- Te înşeli, tată, îl opri Lisa. Totul e din cauza mea şi a lui Christopher. N-am fost în stare să ne purtăm ca nişte oameni maturi şi să ne salvăm căsnicia, care era destul de fragilă.

- E posibil ... Recunoaşte însă că nici eu nu ţi-am fost de prea mare ajutor. Te-am lăsat cu toate necazurile pe cap, când de fapt trebuia să fiu permanent lângă tine. Stiu, în ultima vreme am reflectat foarte mult la problema asta şi îmi pare rău pentru poziţia negativă pe care am avut-o faţă de tine.

- Te rog, tată, nu-ţi face atâtea griji pentru mine, îi spuse ea luându- l de mână. Mă simt foarte bine.

- Aşa s-ar părea, observă el uitându-se mai atent la ea. Dar nu uita un lucru: dacă vei avea vreodată nevoie de ajutorul şi de sfatul meu referitor la Patricio, vino

neapărat la mine. Voi fi mereu la dispoziţia ta. Ai înţeles?

- Da, tată, şopti Lisa stăpânindu-şi cu greu lacrimile care-i ardeau ochii. îţi mulţumesc că te-ai oferit să mă ajuţi şi îţi sunt recunoscătoare că mi-ai vorbit cu atâta sinceritate. Nici nu ştii cât de mult bine mi-au făcut cuvintele tale.

Capitolul 6

Trecuse deja o săptămână de când Lisa se întorsese de la Baja şi încet-încet viaţa ei îşi reluase cursul normal. Intr-o dimineaţă, Robert intră în biroul ei. El care de obicei ştia să şteargă orice expresie de pe faţa lui calmă, acum părea de-a dreptul uluit.

- Am primit un telefon referitor la tine. Ai fost solicitată să te ocupi de o afacere.

- Si care e problema? E de-ajuns să mă uit la tine ca să-mi dau seama că nu-ţi prea place oferta care a fost făcută.

- Nu-mi place deloc, recunoscu el cu părere de rău aşezându-se pe scaunul din faţa ei. Stiu însă că nu am dreptul să-ţi reproşez ceva şi nici să-ţi critic purtarea.

- Cum adică? se miră ea, încruntând din sprâncene. In calitatea ta de şef de echipă şi cel mai vechi asociat al firmei, ai tot dreptul să mă critici, dacă e cazul.

- Nu mă refer la relaţia noastră profesională, ci la cea personală, preciză el cu calm.

- Oh, Robert, îmi pare rău. Stii foarte bine că n-am vrut să te rănesc.

- înţeleg, o opri el cu un gest al mâinii. Nu m-ai minţit niciodată şi mi-ai împărtăşit sentimentele pe care le ai faţă de Christopher imediat ce te-ai întors acasă. Nu mă aşteptam să aud o asemenea confesiune, dar îţi

apreciez sinceritatea. Ceea ce mă îngrijorează n-are nici o legătură cu această problemă.

- Atunci, ce te stresează atât de tare?

- Telefonul pe care l-am primit azi-dimineaţă era chiar de la el.

- Cum adică, de la el? îngăimă ea, nereuşind să înţeleagă la ce se referea.

- Aşa cum ai auzit ... Adineauri, a sunat fostul tău soţ!

- Christopher? Nu pot să cred! spuse ea făcând ochii mari când văzu semnul afirmativ al lui Robert. Dar de ce? Ce vroia?

- Are nevoie de tine pentru o expertiză legală înainte să lanseze pe piaţă un nou produs electronic pe care l-a creat.

- Probabil se referea la cip, şopti ea.

- Aşa este, continuă Robert. în orice caz, el crede că treaba asta îţi va lua foarte mult timp şi -ţi propune să te stabileşti acolo pentru toată perioada lucrărilor.

- Acolo? Adică unde?

- Se pare că firma lui se află la Valencia, în valea Santa Clarita. Din câte am înţeles, e o afacere care merge foarte bine. Mi-am permis să fac şi eu o mică anchetă şi după informaţiile pa care le-am primit, Saxon Electronics e o companie aflată în plină dezvoltare şi are un viitor strălucit în faţa ei. Obiectiv vorbind, cred

că am putea să ne considerăm fericiţi că face parte din clientela noastră. Ce părere ai?

Lisa avu impresia că-i va exploda capul. începuse să simtă o durere din ce în ce mai ascuţită în tâmple.

- Ce răspuns i-ai dat?

- I-am spus că o să vorbesc cu tine, dar că răspunsul final depinde numai de tine.

- Iţi mulţumesc, Robert, spuse ea prăbuşindu-se pe scaun şi prinzându-se cu mâinile de cap.

- I-am mai pronis că îl vei suna imediat ce vei lua o hotărâre, spuse el întinzându-i o bucată de hârtie. Aici ai numărul lui de telefon. Si ţine-mă şi pe mine la curent cu evoluţia evenimentelor.

După aceea, Robert se ridică de pe scaun şi ieşi din birou.

Lisa se uită la cifrele mâzgălite pe foaia de hârtie fără să reuşească să-şi dezlipească privirea de ele. De ce oare o contactase atât de repede după ce se întorsese acasă? Ce mai vroia de la ea? Insistase totuşi să-i lase un timp de gândire. Din câte înţelegea, o săptămână i se păruse suficient. Gândul acesta o făcu să zâmbească fără voia ei. El nu înţelegea cât de tare o tulburase întâlnirea cu el.

Dar reîntâlnirea lor la Baja nu avusese consecinţe total negative. Reuşise să afle cu această ocazie anumite lucruri pe care până atunci nu le ştiuse. In primul rând că nu mai avea aceeaşi viziune asupra

despărţirii lor. Realiza faptul că greşise nearătându-se mai împăciuitoare. Viaţa nu era formată numai din alb şi negru. Mai existau în ea şi anumite zone de gri pe care era absolut necesar să le ia în considerare şi să le aplice în viaţa de zi cu zi.

Apoi, şi acesta era lucrul cel mai important, exista posibilitatea ca ea să fie încă îndrăgostită de Christopher.

Acum, nu-i mai rămânea decât să descopere ce avea de gând să facă prietenul ei şi ce-i va oferi ea drept răspuns. In aparenţă, totul era clar şi simplu. Inainte însă de a se confrunta cu această nouă situaţie, Lisa se duse să caute două aspirine, după care se întoarse în biroul ei şi le înghiţi. Apoi ridică receptorul telefonului şi formă numărul pe care i-l dăduse Robert ceva mai devreme.

- Saxon Electronics, îi răspunse vocea vioaie a unui tânăr. Cu ce vă pot fi de folos?

- Păi ... nu ştiu, începu ea cu o glumă. Totul depinde de ceea ce îmi veţi oferi.

- Vă putem oferi tot ce vă doriţi, doamnă, îi răspunse el fără să se lase intimidat de tonul ironic al interlocutoarei lui. Evident, în domeniul electronicii. Suntem cei mai buni din tot vestul ţării.

- Dar cu estul ce faceţi?

- Estul nu mai există, îi răspunse foarte îndrăzneţ tânărul. Si acum, dacă apelul dumneavoastră nu se

referă la acest domeniu, sunt sigur, dat fiind sunetul melodios al vocii dumneavoastră, că vom reuşi să găsim un teren pe care să ne înţelegem.

- Ei bine, ăsta da răspuns! se miră Lisa râzând. Vi se întâmplă des să vă ocupaţi de relaţiile cu publicul?

- Ca să fiu sincer, nu îmi asum această activitate strategică decât atunci când secretara pleacă să ia masa, recunoscu el cu o uşoară tristeţe. Uneori mai fac asta atunci când toţi angajaţii firmei sunt foarte ocupaţi. în majoritatea timpului însă, mă aflu lângă şeful cel mare.

- Seful cel mare?

- Christopher Saxon, bineînţeles. îi sunt pe undeva asistent-colaborator.

- Am înţeles. îmi pare rău însă că nu mai pot continua discuţia cu fermecătorul său asistent-colaborator. Credeţi că aş putea să vorbesc chiar cu el?

- Nu ştiu ... Aş putea să vă ajut numai dacă mi-aţi spune despre ce este vorba, îi sugeră tânărul devenind serios.

Domnul Saxon e foarte ocupat şi nu doreşte să discute cu nimeni.

- Sunt convinsă că îţi va schimba părerea foarte repede hotărî ea. Spuneţi-i că îl caută Lisa Saxon.

- Lisa Saxon, repetă angajatul ca şi cum i-ar fi scris numele pe o foaie de hârtie, înainte să-şi dea seama cu

cine vorbea. Lisa Saxon? Bineînţeles, doamnă, dacă sunteţi amabilă să aşteptaţi o clipă.

Apoi la capătul celălalt al firului se lăsă tăcerea. După aceea auzi vocea gravă şi încă tulburătoare a lui Christopher.

- Lisa! Eşti drăguţă că m-ai sunat, spuse el ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

- Eşti amabil să-mi spui şi mie de ce îmi ceri să vin acolo şi să lucrez pentru tine? Ce înseamnă toate poveştile astea?

Ea îl bombardă cu întrebări fără măcar să catadicsească să-l salute. Nu-i plăcea că se purta atât de nepoliticoasă cu el, dar după atâtea zile, vocea lui o tulburase atât de mult, încât răbufnise toată agresivitatea care zăcea în ea.

- Nu pari deloc sensibilă la vorbele mele amabile, îi răspunse el imediat. Văd că te grăbeşti să afli mai multe despre propunerea mea, aşa că îţi sugerez să luăm cina împreună diseară, şi cu ocazia asta îţi voi dezvălui toate secretele mele.

- Diseară? îngăimă Lisa, uluită de invitaţia lui.

Si de data asta o zăpăcise aşa de tare, încât intră în panică. Nu-şi mai găsea nici măcar cuvintele potrivite pentru a continua discuţia într-o manieră decentă şi inteligentă. Nu-i lăsa nici o clipă de răgaz.

- Da. Trec să te iau de acasă pe la ora opt.

- La opt? repetă ea, încercând să tragă te timp.

Totul evolua atât de rapid ... Trebuia să plece de la birou pe la şase, să se întoarcă acasă direct ca să ...

- Pe diseară, Lisa, o opri Christopher. Si nu uita: la ora opt fix, la tine acasă.

- La mine acasă? îngăimă ea, copleşită încă de gânduri contradictorii.

Lisa se strâmbă când îşi văzu imaginea în oglindă.

- Nu uita că ai douăzeci şi opt de ani, ai o meserie şi ştii cum să vorbeşti. încearcă să consideri seara asta ca pe o simplă cină de afaceri. Ai ieşit de nenumărate ori cu asemenea ocazii şi n-ai întâmpinat greutăţi prea mari. Nu există motive ca totul să nu decurgă normal astăzi.

în timp ce-şi sfătuia dublura din oglindă, admira cu un ochi critic rochia turcoaz care i se unduia graţios de-a lungul trupului zvelt. Decolteul, care avea o adâncitură destul de îndrăzneaţă, dezvelea îmbinarea dintre sâni şi bronzul acumulat în timpul vacanţei.

- Nu văd de ce ar fi imposibil să lucrăm împreună, îşi continuă ea monologul. în virtutea profesiunii tale, eşti nevoită să te confrunţi cu fel de fel de situaţii şi eşti în stare să le faci faţă. Nu mai eşti un copil, Lisa, se certă ea îndreptându-se spre dormitor.

îşi căută cu disperare geanta, bodogănind printre dinţi. Când în sfârşit o găsi, scoase din ea o perie şi începu să şi-o treacă energic prin păr. Apoi îşi fixă un

mic pieptene într-o parte şi îşi lăsă să-i alunece pletele lungi şi roşcate pe umerii goi.

- Ultima oară când l-ai văzut făcuseşi dragoste toată noaptea în braţele lui ... continuă ea verificându-şi felul în care îi stătea părul. N-ai nici un motiv să fii atât de speriată să petreci o seară cu el.

încă vorbea când auzi soneria de la intrare

- Nu uita, Lisa, nu mai eşti o fetiţă. Eşti o femeie responsabilă îşi repetă ea în timp ce se îndrepta spre uşă. El are nevoie de serviciile tale în calitate de consilier juridic şi atâta tot. Să-ţi intre bine în cap treaba asta!

Atunci când deschise uşa, se trezi nas în nas cu Christopher. Purta o cămaşă din mătase bej, cu gulerul răsfrânt peste un sacou tot bej, dar cu o nuanţă mai închis. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni maro care se mulau pe picioarele lui musculoase. Pe faţă şi gât încă se mai vedeau uşoare urmă ale bronzului căpătat la Baja şi ea ştia că tot trupul lui avea o tentă arămie. Amintirea trupului acestuia întins foarte aproape de ea o tulbură imediat şi înţelese că o pândea un mare pericol.

- Doamne sfinte ... şopti ea sprijinindu-se de canatul uşii.

- Revino-ţi, eu sunt, îi zâmbi el intrând în apartament cu un pas vioi.

- Christopher ... îngăimă ea, încercând să-l oprească.

Avea impresie ciudată că ar fi fost mai bine să plece imediat la restaurant. Apartamentul în care petrecuse patru ani de singurătate nu era pregătit să primească vizita prietenului ei.

- Sunt încântat că n-ai uitat. E drăguţ aici la tine, adăugă el privind în jurul lui.

- Intenţionez să mă mut în curând, fără să-i mai dea şi altă explicaţie

Intr-adevăr, se hotărâse să caute o locuinţă mai spaţioasă înainte de
sosirea lui Patricio. Poate că va alege o casă cu grădină. Cine ştie?

- Ah, da? Stii deja ce ai dori să cumperi? o întrebă el făcând ochii mari de uimire.

Apoi se apropie de buchetul uriaş pe care i-l oferise la Baja şi începu să pipăie visător petalele florilor de toate culorile.

- Nu, nu prea, îi mărturisi ea, nevroind să-i dea deocamdată mai multe amănunte. Ce-ar fi să plecăm? A început să-mi fie foarte foame.

- Trebuie să am grijă de consilierul meu, spuse el apropiindu-se repede de ea. De altfel şi mie mi-e o foame de lup.

Si, cu totul pe neaşteptate, prinse faţa Lisei între mâini şi-i acoperi gura cu un sărut. Ea nu avu nici timp şi nici chef să-l respingă. Se agăţă de gâtul lui, îşi înfipse unghiile în părul lui blond şi se lăsă pradă

pasiunii ameţitoare pe care i-o transmitea. El o sărută cu lăcomie. Atunci când îşi lipi trupul vânjos de corpul ei fragil şi moale, nu făcu nimic să-l oprească.

- Ce mult îmi place gustul pielii tale, Lisa! îi şopti el plimbându-şi buzele fierbinţi pe gâtul ei. E dulce ca mierea şi nu mă mai satur de ea, îi mărturisi el sărutând-o până când tânăra femeie simţi că-şi pierde cunoştinţa.

- Christopher ... îi şopti.

- E atât de bine, nu-i aşa? zâmbi el cu o voce răguşită de emoţie în timp ce se depărta puţin de ea. Hai să mâncăm. Nu vreau să te văd murind de foame.

O lumină ciudată strălucea în ochii lui verzi şi Lisa se întrebă dacă nu cumva era mai bine să-i refuze invitaţia înainte de a nu fi prea târziu, dar nu spuse nimic şi plecară împreună la restaurant.

Spre marea ei mirare, tânăra femeie se relaxă foarte repede în timpul mesei şi petrecu o seară foarte plăcută.

Stătea zâmbind în faţa fostului ei soţ şi-l asculta povestind întâmplări hazlii referitoare la firma sau angajaţii lui. Lisa observase că se purta absolut fermecător cu ea cu scopul de a o convinge, dar cu toate astea, îi plăcea foarte mult că se afla în compania lui.

în timp ce el vorbea, aruncă o privire furişată în jurul ei. Lumina difuză dădea sălii o ambianţă intimă. O

formaţie de cântăreţi din chitară cânta încet într-un colţ al acesteia. Vinul alb de la gheaţă pe care-l alesese Christopher pentru cină îi încălzea inima şi-i destindea mintea. Totul era creat pentru a înlesni o complicitate tandră, dar nu agresivă. Si în special buna dispoziţie a partenerului ei.

Când râdea era irezistibil, mai ales pentru Lisa, care nu ştiuse niciodată cum să-i opună rezistenţă.

Ea ridică ochii atunci când chelnerul le servi ei cafeaua şi lui coniacul, Christopher aşteptă ca ea să înceapă să soarbă din ceaşacă înainte să deschidă discuţia despre viitoarea lor colaborare.

- Deci, ce părere ai? Accepţi să-mi dai o mână de ajutor sau nu?

- Incă nu ştiu. Nu pot să iau o hotărâre până când nu voi afla condiţiile desfăşurării activităţii mele acolo. Am multe întrebări să-ţi pun.

- Asta e şi unul din motivele pentru care ne aflăm aici în seara asta, o anunţă el aplecându-se spre ea. Ce vrei să ştii?

- Bine. Spune-mi totul despre misiunea pe care ai intenţia să mi-o încredinţezi, îi ceru ea cu asprime, neînţelegând de ce vocea ei suferise acea schimbare bruscă.

Poate se temea să nu fie cucerită de ofertă şi nu va mai putea opune rezistenţă invitaţiei lui? Poate îi era frică să nu fie înşelată?

Când auzi pe ce ton îi vorbise, Christopher încruntă din sprâncene, apoi luă o ţigară din pachet şi o aprinse înainte să-i răspundă.

- Până acum, firma mea era specializată îndeosebi în sectorul de creaţie. In ultimii ani am conceput un anumit număr de componente electronice care s-au dovedit uşor de folosit. Le-am comercializat pe scară redusă şi am obţinut rezultate foarte bune, dar cipul despre care ţi-am vorbit ...

- Mi-am adus aminte, îl opri Lisa. Este vorba despre cel care poate stoca de două ori mai multe date decât majoritatea modelelor existente pe piaţă. Se simţi dintr-o dată foarte mândră de ea şi se bucură atunci când el zâmbi aprobând descrierea obiectului respectiv.

- Aşa este. In plus, cipul n-are dimensiuni mari şi funcţionează cu aceeaşi viteză ca şi celelalte produse existente. E de la sine înţeles că dacă aş accepta să-l scot pe piaţă, acesta ar revoluţiona industria electronică şi ar aduce firmei încasări de milioane de dolari.

- Dar e nemaipomenit, Christopher! exclamă Lisa.

- Bineînţeles, spuse el ca şi cum suma pe care o pomenise nu-l interesa absolut deloc. Dar vezi tu ... Pe mine mă pasionează mai mult partea de creaţie a activităţii pe care deja am terminat-o. Aş prefera însă să transfer altei companii drepturile de fabricare ale produsului meu. Apoi voi folosi banii din profit pentru a-

i investi în următorul meu proiect. începi să te lămureşti cum stă treaba?

- Dar ... Si cu toate milioanele alea ce-ai să faci?

- M-ai crede dacă ţi-aş spune că deja am câştigat un milion? o anunţă el zâmbind, văzându-i figura uluită. Stiam că mă aflu pe calea cea bună şi că era de-ajuns să încep activitatea. De aceea mă speteam atâta muncind.

Se opri şi trase adânc din ţigară. Lisa profită de scurta tăcere care urmă pentru a-şi pune ordine în gânduri. Abia acum îşi dăduse seama că în timpul primilor lor doi ani de căsnicie, ei nu reuşiseră să comunice unul cu celălalt. Fiecare dintre ei se refugiase în propriul orgoliu şi refuzase să plece urechea la nevoile, speranţele şi visurile celuilalt. Ce păcat că înţelegea aceste lucruri prea târziu!

- Ei bine, continuă el, aici începe rolul tău. Te vei ocupa de negocierea preţului de vânzare şi de procentul din profit pentru fiecare cip produs.

Deşi avea unele îndoieli, Lisa se simţea foarte emoţionată la gândul că va lucra în strânsă colaborare cu Christopher, dar nu ezită să-i semnaleze un ultim amănunt.

- Ai fi putut să te ocupi şi singur de toate problemele astea.

- Bineînţeles, recunoscu el expirând un nor uriaş de fum. în branşa mea, trebuie să ştii să tragi sforile ca

orice om de afaceri şi mărturisesc că nu mă descurc prea rău în privinţa asta. Dar eu sunt înainte de toate inginer şi în creaţie mă simt cel mai bine. De ceva vreme, mă gândesc mereu la noul meu proiect care a început să capete formă în mintea mea. Vezi foarte bine că n-am nici timpul şi nici răbdarea necesară pentru a mă dedica unei munci atât de laborioase: să fac investigaţii, să studiez diferitele oferte, să particip la negocieri.

Lisa lăsă ochii în jos şi începu să se joace nervoasă cu şerveţelul.

- De ce m-ai ales pe mine, Christopher? se interesă ea aproape în şoaptă.

- Din mai multe motive. Mai întâi, pentru că ai fost crescută mai mult de unchiul tău William şi prin contactul pe care l-ai avut aproape permanent cu el, ai înţeles în mod intuitiv multe lucruri referitoare la informatică. Faţă de majoritatea avocaţilor care nu ştiu nimic despre acest domeniu, tu ai un atu important.

- E posibil ... ezită ea clătinând din cap. Care sunt celelalte motive?

- Vreau să petrecem mai mult timp împreună, recunoscu el cu sinceritate. Dat fiind că acest lucru nu depindea numai de mine, am făcut totul să înlesnesc apropierea dintre noi.

- Nu cred că am înţeles prea bine, constată Lisa aruncând o privire la şerveţelul pe care-l rupsese în mii

de bucăţi. Te referi la timpul pe care-l vom petrece lucrând împreună, nu-i aşa?

Christopher nu-i răspunse. Părea brusc absorbit de coniacul din pahar, fără să ridice ochii la ea.

- E nevoie de circa patruzeci şi cinci de minute ca să ajunci de aici la Valencia, având în vedere traficul aglomerat din orele de vârf. Dacă te hotărăşti să accepţi propunerea mea, vei rămâne acolo pe toată durata lucrării respective.

- Acolo? Unde, adică?

- Ai putea să stai la mine acasă. Am loc pentru mai multe persoane. Nu duc lipsă de spaţiu.

- Bănuiesc că aşa e, spuse ea încercând să iasă repede din acel impas. Nu cred că e totuşi o idee bună. în plus, nu mă deranjează să conduc. Unii oameni fac uneori drumuri mult mai lungi în fiecare zi a săptămânii. De ce n-aş face-o şi eu?

- Ar însemna timp pierdut, o opri Christopher, agitându-şi mâinile cu nerăbdare. Nu are nici un rost şi ştii şi tu foarte bine că e mai eficient să evităm timpii morţi.

- Dar ... ezită ea, încercând să găsească repede alt argument, mai puternic decât cel dinainte. Ce ar spune Catherine? Crezi că ar accepta să locuiesc la tine în casă?

- Care Catherine? Nu înţeleg ce ...

- Adu-ţi aminte ...

Fermecătoarea văduvă despre care mi-ai vorbit la Baja ... spuse ea cu o voce care deveni brusc glacială.

- Când m-am întors din vacanţă, am avut o mică discuţie şi m-am despărţit de ea, o anunţă el privind-o cu un aer gânditor.

- De ce? întrebă ea, încercând să-şi stăpânească bătăile puternice ale inimii.

- Eram convins totuşi că mă cunoşti ceva mai bine, Lisa, îi reproşă el. Chiar crezi că aş fi putut să mă căsătoresc cu o altă femeie după ce am petrecut o noapte de dragoste atât de frumoasă cu tine? Mă crezi în stare de aşa ceva?

- Nu, îl asigură ea cu o voce tremurândă.

Ea luă o înghiţitură de cafea, în speranţa că se va mai linişti şi-i păru rău că nu comandase o băutură tare al cărui efect ar fi fost cu siguranţă mai eficient.

- Dar tu? în ce relaţii mai eşti cu Robert? Ai luat până la urmă o hotărâre? o întrebă el aruncând mingea în terenul partenerei lui.

Ea ridică ochii spre el şi apoi îi lăsă din nou în jos când văzu intensitatea privirii lui.

- Am făcut şi eu acelaşi lucru, şopti ea. I-am spus că nu mă pot căsători cu el.

Christopher se aşeză într-o poziţie mai confortabilă în fotoliu şi studie îndelung expresia de pe figura tinerei femei.

Bucurându-se în sinea ei că el tăcea, Lisa se grăbi să continue discuţia ca să găsească o soluţie pentru problema locuinţei ei.

- Să revenim la oile noastre, glumi ea. Referitor la şederea mea la Valencia, refuz în continuare să stau în casa ta. Trebuie să existe în zonă nişte hoteluri.

- Ai noroc ... Intr-adevăr, există unul situat pe marginea autostrăzii, nu departe de sediul firmei.

- Ei bine, în cazul în care mă voi hotărî să vin, acolo voi locui. Eşti de acord?

- Ce vrei să spui prin "în cazul în care mă voi hotărî să vin"? Credeam că totul e aranjat.

- Te rog să mă înţelegi, Christopher ... E adevărat că sunt foarte tentată de propunere şi aş vrea să accept. In plus, mă simt măgulită că te-ai gândit la mine pentru această activitate, dar nu sunt prea convinsă că e cel mai bun lucru pentru noi. Stau şi mă întreb dacă n-ar fi mai bine să te refuz înainte de a fi prea târziu.

- Dar de ce, Lisa?

- Nu uita, Christopher, că ne-am întâlnit la Baja dintr-o pură întâmplare. Acolo, totul ne îndemna să ne amintim de trecut şi a-l prelungi şi în prezent, dar trecutul acela nu mai există, Christopher. A rămas departe, în urma noastră.

- E exact acolo unde trebuie să fie, observă el cu calm.

Nu caut deloc să-l aduc în prezent.

Lisa simţi o strângere de inimă când auzi refuzul lui. Tăcu câteva secunde, ca să reuşească să respire din nou normal.

- Si dacă întâmplarea n-ar fi făcut să ne întâlnim la Baja? Te-ai gândit vreodată la o asemenea eventualitate?

- De ce să mă gândesc, dacă ne-am întâlnit deja?

- Dar închipuie-ţi pentru o clipă că totul s-ar fi petrecut altfel, insistă Lisa. N-am fi ales aceeaşi perioadă pentru concediu şi nici acelaşi loc. Nu ne-am fi revăzut şi hotărârile noastre ar fi fost acum cu totul altele.

- Fapt este că ne-am întâlnit, Lisa, şi în plus a mai fost şi noaptea de dragoste, şopti el luând-o de mână. A fost atât de frumos ... Mai frumos ca niciodată. Recunoaşte că nu poţi nega acest lucru.

Cum ar fi putut s-o facă? Era de-ajuns să-şi amintească de cerul instelat de deasupra lor pentru ca trupul ei să înceapă imediat să tremure de dorinţă.

- Ai dreptate, nu pot, dar Baja era situată în afara timpului şi spaţiului. Acolo nu exista telefon şi nici un fel de presiuni nu se exercitau asupra noastră. A fost foarte frumos, dar acela era un vis şi cred că e mai bine să ne trezim.

- Ţi-e cumva frică? o opri el brusc. Nu vei avea decât cinci sau şase săptămâni de petrecut cu mine. Nu va fi

prea mult. Va trebui să facem nişte eforturi, dar e de datoria noastră să procedăm aşa.

Lisa se gândi la ce spusese el. într-adevăr, ceea ce aştepta de la ea nu era atât de înspăimântător, dar de fapt ce aştepta de la ea? Cum ar putea un interval atât de scurt de timp să le vindece rănile necicatrizate nici acum?

Lisei nu-i venea să creadă că el căuta numai o relaţie profesională, dar credea că aşa ceva era totuşi posibil.

Poate era interesat numai de o aventură scurtă de numai câteva săptămâni? După aceea ar urma să se despartă cu o strângere de mână! Nu vroia să-şi imagineze un lucru atât de îngrozitor.

Dar atunci ... Poate că într-adevăr se gândea serios să-şi refacă viaţa alături de ea. Sufletul îi fu străbătut de un fior de bucurie, dar şi de tristeţe.

"Dar aşa ceva e imposibil. Prima dată am dat-o în bară într-un mod cât se poate de jalnic. Nu voi accepta să fac din nou aceeaşi greşeală".

- Bine, Christopher. Accept slujba pe care mi-o oferi, spuse ea după ce alungase întrebările incomode într-un colţişor al minţii ei. Dar pe toată durata şederii voi locui la hotel.

- De acord. Când poţi să începi?

- Am câteva probleme de rezolvat la birou şi vreau să-i fac o vizită unchiului William. Peste două-trei zile voi fi la dispoziţia ta.

- Perfect, se bucură el.

Capitolul *1*

In seara următoare, Lisa se duse la unchiul ei, William. Opri maşina în dreptul porţii impozante a domeniului, coborî geamul şi apăsă pe butonul interfonului.

- Cu ce vă pot fi de folos? o întrebă o voce cu un puternic accent britanic.

- Bună ziua, James. Sunt Lisa. Eşti amabil să deschizi poarta?

- Desigur, auzi Lisa în interfon.

Tânăra o luă pe aleea principală care şerpuia printre pajiştile înverzite până la uşa masivă a clădirii cu două etaje.

Unchiul Lisei era un om cu multă imaginaţie şi un geniu al informaticii.

In ultima vreme, nu mai muncea atât de mult. Trecea rapid pe la birou să se informeze asupra situaţiei firmei şi se ocupa mai mult de pasiunea lui acasă, la al doilea etaj al casei sale. Nepoata lui îl ironiza mereu, spunându-i că e un om de ştiinţă excentric, care reprezintă un pericol public pentru restul omenirii.

Când ajunse la capătul aleii, Lisa opri maşina, urcă rapid treptele din faţa intrării şi apăsă din nou pe un buton identic cu cel de la poartă.

- Cu ce vă pot fi de folos? repetă vocea.

- Bună ziua, James. Eşti drăguţ să deschizi uşa?

Rostise aceleaşi cuvinte ca şi în faţa porţii. In timp, se obişnuise cu măsurile de siguranţă folosite de unchiul ei. Vocea ei fusese înregistrată în prealabil şi numai când sistemul electronic i-o recunoştea, îi dădea voie să intre.

Atunci când cele două canaturi ale uşii se deschiseră spre interior, pătrunse în holul de la parter. Se uită în jurul ei, dar nu văzu nici ţipenie de om. Se duse din cameră în cameră, căutându-l pe James.

- Unde vă ascundeţi cu toţii? strigă ea.

Deodată, auzi huruitul unei maşinării, după care se trezi nas în nas cu faimosul James, majordomul unchiului său, care se apropia de ea încet, cu o tavă în mână.

- Bună seara, Lisa. William mi-a spus ora la care vii şi ţi-am pregătit un pahar mare de ceai rece.

James avea o înălţime de circa un metru şi şaptezeci. Sub carcasa de metal se afla o întreagă uzină care îi permitea să-şi joace rolul cu cea mai mare eficienţă. Pentru ca robotul lui preferat să aibă totuşi o înfăţişare decentă, William îl împopoţonase cu un frac negru şi un papion asortat. Imbrăcat astfel, arăta la fel de solemn ca un majordom englez ieşit din paginile unei cărţi de Agatha Christie.

- Iţi mulţumesc, James, spuse Lisa luând paharul de pe tavă

Tânăra nu se simţea caraghioasă atunci când discuta cu ciudatul
însoţitor al unchiului ei.

Aşa cum afirmase şi Christopher, începuse de foarte mică să comunice cu tot felul de maşinării electronice şi să se obişnuiască repede cu prezenţa lor. Ca şi câinele lui Pavlov, îşi crease reflexe condiţionate şi reacţiile ei erau practic instinctive.

- îţi dau acest pachet, îi spuse ea lui James înmânându-i o pungă în care se afla un pui rumenit şi cald, abia scos din cuptor. Pune-l la cald, e pentru cina din seara asta.

în dreptul abdomenului omuleţului se deschise o uşiţă. Lisa puse puiul înăuntru ca să nu se răcească până la cină.

- La ce oră trebuie să-l servesc? o întrebă James, aparent mulţumit de serviciile prestate de el.

- Te vom anunţa ceva mai târziu. Dar unde e unchiul William?

- Urmează-mă, te voi conduce la el, o invită James arătându-i pe unde să o ia.

Merseră până la capătul coridorului unde îi aştepta un lift gol.

- La ce etaj, vă rog? întrebă o suavă voce feminină.
- La doi, îi ordonă majordomul pe un ton aspru.

Părea să nu-i placă cine ştie ce manierele colegei lui.

Era prea repezită pentru gustul lui James care era atât de calm şi rezervat. Văzându-i pe cei doi cum se poartă tânăra nu-ţi putu stăpâni un zâmbet.

Abia porni liftul că acesta se şi opri la etajul doi. Uşa se deschise într-un laborator luminos şi spaţios, care i-ar fi făcut să moară de invidie pe toţi cercetătorii de pe planetă, dar deşi era mult spaţiu, în încăpere era mereu un talmeş-balmeş de nedescris, ca şi cum acolo explodase de curând o bombă.

Tot felul de maşinării şi scule. calculatoare mari şi mici, jocuri electronice stăteau îngrămădite pe mese şi rafturi. Parcă s-ar fi aflat în bârlogul unui pirat din secolul al douăzecilea, ale cărui comori nu semănau deloc cu cuferele pline cu aur ale lui Ali Baba.

Intr-un colţ se desfăşura de câteva luni o partidă de şah între William şi adversarul lui, robotul. Ceva mai departe, nişte imprimante scuipau afară tot timpul liste de date care încet-încet formau un maldăr pe podea. Lisa îşi roti privirea de jur-împrejur. Abia dacă mai avea loc pe unde să păşească. Parchetul era plin de hârtii şi aparate electronice. Unele maşininării înghiţeau, iar altele scuipau foile fără să se oprească nici o clipă. In cameră era un zgomot infernal şi tânăra femeie avu deodată impresia ciudată că joacă într-un film SF.

Alţi doi roboţi o salutară când se apropie de ei. Unul din ei, Frank, avea o lumină albastră pe cap, iar celălalt

Stein, una roşie. In afară de diferenţa de culori, cei doi semănau ca două picături de apă.

- Salut, Frankenstein, spuse ea când trecu prin dreptul lor. Ştiţi cumva unde este savantul vostru aiurit?

- Se ocupă de repararea Creierului Numărul Trei, îi răspunseră amândoi în cor.

- Aha ... Ce i s-a întâmplat geniului cel rău? se interesă ea continuând să-l caute din priviri pe unchiul ei.

- Creierul Numărul Trei nu funcţionează cum trebuie, adăugară ei.

Spre deosebire de roboţii mai recenţi, Frank şi Stei erau cam depăşiţi,
dar William, care la început nu se specializase în această branşă, acum se amuza creând şi "procreând" aceşti omuleţi.

- Unchiule William! îl strigă ea din nou, uitându-se peste tot.

Dat fiind că zgomotul devenise şi mai puternic, îl strigă de mai multe ori, de teamă că bătrânul n-o va auzi în vacarmul din încăpere. El apăru deodată din spatele unui aparat şi se uită, uşor dezorientat, dincotro venea strigătul. Când o zări pe nepoata lui, figura i se lumină imediat.

- Lisa! In sfârşit, te-ai întors! exclamă el năpustindu-se spre ea cu braţele întinse.

Ea alergă spre el şi-l sărută, bucuroasă să-l vadă. Ţinea foarte mult la omul acela care, chiar şi atunci când nu era de acord cu ea, continua s-o trateze cu tandreţe şi iubire. Aşa fusese şi atunci când divorţase de Christopher. Deşi nu înţelesese niciodată de ce se despărţiseră, nu-şi permisese să o judece cu asprime. Dimpotrivă, o iubise în continuare.

Lisa se depărtă puţin de el şi-i zâmbi cu şiretenie.

- Ia spune-mi, geniule ... Ce prostie ai mai făcut în lipsa mea?

- Nu cine ştie ce, spuse el clătinând din cap cu un aer disperat, poate chiar dezamăgit.

Ea izbucni în râs, deoarece începea să se întrebe dacă unchiul ei ştiuse vreodată ce e bine şi ce e rău.

- Trebuie să-ţi mărturisesc că sunt încântată să te ştiu de partea noastră, glumi ea strâmbându-se cu un aer îngrozit. Eşti de partea noastră, nu-i aşa, unchiule William?

Bătrânul râse şi el, apoi, înainte să continue discuţia cu nepoata lui, îi ordonă lui James să oprească majoritatea aparatelor care erau în funcţiune. Majordomul se duse imediat să execute ordinul. William se întoarse către Lisa.

- Astfel, nu vom fi nevoiţi să răcnim unii la alţii ca să ne putem înţelege. Vino să stăm undeva jos, îi propuse el conducând-o spre un colţ mai liniştit şi mai curat.

Vreau să-mi povesteşti totul despre cum ţi-ai petrecut vacanţa. Sper că te-ai distrat.

- Da, unchiule, îngăimă ea nervoasă, neştiind de unde să înceapă. Am avut o vreme splendidă şi am profitat de ea să mă odihnesc.

- Si ce părere ai de mâncarea lor? Excelentă, nu-i aşa? continuă el curios. Există multe restaurante bune acolo, dar trebuie să ştii care anume.

- Aşa e, se mănâncă foarte bine acolo.

- A acceptat Christopher să te ducă la hanul acela celebru care se găseşte la vreo zece minute depărtare de vilă? I l-am recomandat chiar eu.

- Da, ne-am dus acolo ... Dar de unde ştii că era şi el la Baja? Bănuiai că în cele din urmă ne vom întâlni, nu-i aşa?

William o privi cu un aer vinovat şi îşi potrivi nervos ochelarii pe nas. Părea că încearcă să tragă de timp sau poate să se eschiveze.

- Păi, adevărul e că ... îngăimă el.

- Şi nici măcar nu m-ai anunţat şi pe mine! îl opri Lisa, prefăcându-se indignată. Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?

- Am crezut că ...

- Te rog, unchiule William, nu te mai ascunde după cuvinte, îl opri ea, hotărâtă să afle adevărul în această problemă. I-ai spus lui Christopher că aveam de gând să mă duc la Baja, aşa este?

- Păi ... lasă-mă puţin să mă gândesc, ezită el scărpinându-se în cap, având aerul că se concentrează. Intr-adevăr, e posibil să-i fi vorbit despre planurile tale de vacanţă ... dar nu-mi aduc prea bine aminte ... Muncesc ca un ocnaş şi uneori am impresia că-mi pierd minţile. Cum se face însă că nu ţi-a explicat Christopher ce şi cum? adăugă el răspunzându-i nepoatei lui printr-o întrebare.

- Dat fiind că el nu mi-a spus nimic, e de datoria ta s-o faci, constată ea uşor enervată. De altfel te sfătuiesc să mărturiseşti tot. In caz contrar, pot oricând să apelez la James ca să obţin lista completă a musafirilor tăi din ultimele două luni. Sunt sigură că atunci când Christopher a trecut să te vadă, nu te-ai putut abţine să nu-ţi vâri nasul în problema noastră.

- Să nu exagerăm! Nu prea obişnuiesc să fac aşa ceva, protestă el ştergându-şi încet lentilele curate ale ochelarilor.

- Atunci, spune-mi exact ce s-a petrecut, insistă ea cu o ironie tristă.

- Intr-adevăr, într-o seară a venit Christopher să-mi facă o vizită.

După aceea, mă rog ... mi se pare că ...

- Te avertizez, unchiule William că treaba asta s-ar putea să se termine prost, se supără ea neslăbindu-l nici o clipă din ochi.

- Păi ... Cred că ar fi mai bine să discutăm cu calm. Stii foarte bine, Lisa, că le vorbesc tot timpul despre tine celor din jurul meu. Sunt foarte mândru de tine, draga mea.

- Ce-ar fi să revenim la problema noastră, unchiule William?

- Ei bine ... poate că a întrebat ce veşti mai am despre tine ... Si probabil i-am spus că aveai de gând să stai la Baja câteva zile.

- El mi-a spus că tu nu ştiai nimic despre locul în care va locui el. E adevărat? se interesă ea încă bănuitoare.

- Sigur că da. în urmă cu mulţi ani i-a cunoscut pe soţii Monroe, chiar mai înainte de a-i cunoaşte eu însumi. De atunci, a stat de mai multe ori în casa lor când ei nu se aflau acolo.

Aşadar, că Christopher ştia că ea e acolo şi cu toate astea tot a venit la Baja. Oare ce să însemne gestul lui?

- Ce copii sunteţi! Credeam că meritaţi o a doua şansă.

- Nu mai suntem nişte copii! Păcat însă că e prea târziu ...!

Capitolul 8

Lisa aruncă o privire pe fereastra hotelului. Ceva mai departe se zărea autostrada plină de maşini şi camioane. Se întorsese în cameră în urmă cu o jumătate de oră şi terminase deja de desfăcut bagajul.

în dimineaţa aceea, îl sunase pe Christopher ca să-i comunice ce hotărâre luase. îi mai ceruse să aibă a doua zi o discuţie cu el la birou. Preferase să-şi petreacă seara punându-şi ordine în gândurile pe care întoarcerea lui Christopher în viaţa ei le tulburase.

îşi trecu mâinile prin părul lung şi încercă să se mai relaxeze puţin. începea să se îndoiască de ea însăşi şi să cântărească argumentele pro şi contra care o determinaseră să ia acea hotărâre. Uneori chiar avea impresia că nu mai e sigură de nimic. De când se întâlniseră, nu mai era ca înainte, îşi pierduse stăpânirea de sine. Ce să facă? La un moment dat, îi veni să deschidă televizorul ca să mai uite de gândurile care o frământau, dar nu făcu nimic.

Se învârtea prin cameră, neştiind de ce să se apuce, apoi se apropie de pat şi se întinse pe el, cu capul sprijinit în mâini.

- De ce-oi fi acceptat să lucrez cu el? exclamă ea enervată. De ce mă aflu azi aici? Pentru prima oară de la noaptea aceea magică petrecută pe faleză, încercă

să vadă clar în sufletul ei, să lase frâu liber gândurilor şi emoţiilor.

- N-are rost să mă chinui şi mai mult şi să continui să mă lupt împotriva unui adevăr foarte evident. Proastă mai sunt! De fapt, n-am încetat nici o clipă să-l iubesc şi acum îl iubesc chiar mai mult decât înainte.

La gândul acesta, se chirci de durere scoţând un geamăt. Se răsuci pe spate, dar îşi ascunse ochii cu mâinile ca şi cum, în mod inconştient, ar fi refuzat să privească realitatea în faţă. Mii de întrebări începură s-o chinuie. Acum, ce va face? Cum va suporta să trăiască în preajma fostului ei soţ, vreme de şase săptămâni, păstrându-şi mintea limpede din moment ce încă îl mai iubea? Poate mai avea oare timp să plece? Dar unde şi de ce? Şi cum să-i explice faptul că în ultima clipă se răzgândise? De altfel, chiar avea chef să plece? Toate aceste probleme i se învălmăşeau în minte şi din cauza lor se temea să nu-şi piardă minţile. Apoi se hotărî să rămână. De ce să refuze să mai petreacă iar câteva zile alături de el? Nu-i păsa dacă la sfârşit ar fi urmat să plătească foarte scump hotărârea pe care o luase. Nu suferise deja destul din cauza ei? Acum, se simţea mai puţin vulnerabilă.

Deodată, auzi pe cineva bătând în uşa apartamentului. Se ridică în capul oaselor şi se uită spre fereastră, încruntându-se

- Lisa, sunt eu, Christopher, spuse vocea înăbuşită din cauza uşii groase care se afla între ei.

Christopher? Ce căuta aici? In orice caz, nu alesese momentul cel mai bun pentru a-i face o vizită. N-avea chef să-l vadă. Işi părăsi cu părere de rău culcuşul cald şi se apropie de intrare în vârful picioarelor. Inainte să deschidă, îşi verifică dunga pantalonilor albi de pe ea şi nasturii de la bluza de culoare roz deschis.

Inspiră adânc aer în piept pentru a-şi face puţin curaj şi deschise brusc uşa. Christopher, care nu o auzise, făcu un pas înapoi, îşi încrucişă braţele pe piept şi o privi cu un aer surprins. Purta un pulover de vară de culoare verde ca ochii lui. Nişte blugi strâmţi i se mulau pe pulpele musculoase.

- Bună ... nu mă aşteptam să te văd în seara asta, observă ea, încercând să rămână calmă şi indiferentă.

- Bună, Lisa, răspunse Christopher intrând în încăpere. Sper că ai avut timp să te instalezi.

Tânăra femeie închise uşa în urma lui, apoi se sprijini puţin de ea pentru a-şi putea calma bătăile neregulate ale inimii.

- Aşa şi aşa ... De ce?

- Am venit să te răpesc, ca să luăm cina împreună.

- Nici nu mă gândesc. Ţi-am spus doar că vreau să-mi petrec seara desfăcându-mi bagajele. Am stabilit să ne vedem abia mâine, nu-i aşa?

- Nu înţeleg ce e cu tine, se miră el urmărind-o cu privirea. Dacă ai terminat treaba, de ce să nu luăm cina împreună?

- Ascultă, Christopher, nu cred că ...

Nu mai avu timp însă să termine fraza. Se trezi deodată în braţele lui, fără să înţeleagă ce se întâmpla cu ea. El o strânse tare la pieptul lui şi o sărută cu furie. începu apoi să-i guste cu pasiune deliciile secrete ale gurii şi buzelor. Părea că nu reuşea să se mai sature de ea. Ea respira cu mare greutate. Avea impresia că leşină şi se agăţa de el cu toate forţele, ca să nu cadă. Atunci când el se depărtă brusc de ea, observă că gâfâia şi se uita la ea cu ochii mijiţi şi umeziţi de ardoare. Ea nu reuşea să ghicească ce anume exprimau.

- De ce ai făcut asta? îl întrebă ea în şoaptă.

- Aveai gura întredeschisă şi n-am putut rezista ispitei.

- Dar tocmai voiam să-ţi vorbesc, Christopher!

- Nu e adevărat: voiai cu orice preţ să refuzi invitaţia mea şi eu nu puteam să accept aşa ceva.

- Eşti insuportabil, Christopher Saxon! îi răspunse ea eliberându-se din braţele lui. Nu ştiu unde vrei să ajungi, dar mă îndoiesc că va merge. Te cunosc foarte bine, doar am fost timp de doi ani soţia ta.

- Evident că n-am uitat ... Nu ştiu însă dacă tu îţi mai aduci aminte de perioada aceea.

- Până la urmă, ce vrei de la mine? oftă ea în culmea enervării.

Oare va ajunge vreodată să aibă şi ea ultimul cuvânt în faţa lui?

- Să vii cu mine la cină. Iţi cer prea mult?

- Asta e tot? spuse ea cu un aer bănuitor.

- Da.

- Eşti sigur, Christopher?

El îi zâmbi cu tandreţe, dar ea observă în ochii lui şireţi o sclipire ciudată, îngrijorătoare ...

- Da, Lisa, răspunse el.

Se făcuse aproape noapte. Tânăra femeie vedea cu greu peisajul, deoarece avea atenţia concentrată asupra partenerului ei. Ii admira profilul feţei, mâinile lungi şi frumoase cu care ţinea ferm volanul. Se lăsa pătrunsă de orice gest al lui şi-i sorbea fiecare cuvânt.

- Cum de te-ai hotărât să-ţi stabileşti firma la Valencia? se interesă ea nereuşind să-ţi desprindă privirea de figura lui.

- Din mai multe motive. In primul rând îmi plăcea amplasamentul, şi asta era cel mai important. Aşezarea acestei văi îi permite să fie foarte accesibilă şi neaglomerată, spre deosebire de Los Angeles sau alte oraşe mari. în plus, exista mult spaţiu şi acum firma se poate extinde foarte uşor. în ultimul rând, aici am reuşit să găsesc locul ideal pentru a-mi construi o casă. Lisa privi visătoare drept în faţa ei. în urmă cu câţiva ani,

făceau planuri de viitor împreună. Acum suferea că nu participase şi ea la ele.

- O voi vedea şi eu într-o bună zi? şopti ea de parcă ar fi vorbit cu ea însăşi. Mi-ar plăcea foarte mult ...

- Ei bine, o vei vizita foarte curând, o anunţă el aruncându-i o privire scurtă. Vei avea posibilitatea să faci cunoştinţă cu ea chiar în seara asta.

- în seara asta? Dar nu înţeleg! exclamă ea surprinsă. Credeam că vom lua cina la restaurant.

- M-am răzgândit. De fapt, vom merge să mâncăm acasă la mine şi îţi voi da să guşti din carnea cea mai bună din lume.

- Uite ce este, Christopher ... Nu cred că e o idee prea bună ...

Era adevărat că Lisa ardea de nerăbdare să-i viziteze domeniul, dar se temea totuşi că-i va ceda, dacă vă rămâne singură cu el. S-ar fi simţit mai în siguranţă dacă ar fi luat masa în public, înconjuraţi de oameni.

- Mie mi se pare că e o ideea excelentă, o opri Christopher. Oricum, e prea târziu să mai dai înapoi. N-are rost să ne mai certăm, pentru că deja am ajuns.

Pentru prima oară de când porniseră la drum, tânăra femeie privi prin geamul maşinii pentru a admira peisajul. De câteva minute rulau pe o şosea şerpuită spre vârful canionului. Lisa nu observase încă nimic. Ceva mai departe însă zări o construcţie cu mai multe

etaje, înconjurată de grădină. Faţada dădea spre o mică vale interioară şi spre munţii înalţi şi maiestuoşi.

- E absolut magnifică! exclamă ea, făcând ochii mari de bucurie. Tu ai făcut planurile?

- De ce eşti atât de mirată? Nu mă crezi în stare să mă pricep la altceva decât la circuitele mele integrate?

- N-am spus niciodată aşa ceva, dar pur şi simplu nu-mi vine să-mi cred urechilor, deoarece pe timpuri nu păreai deloc interesat de altceva.

- Poate că nu simţeam nevoia s-o fac. Pe vremea aceea te aveam lângă mine ...

Când ajunse la destinaţie, Christopher ieşi din maşină şi se grăbi să deschidă portiera tinerei femei. Urcară apoi câteva trepte până la două uşi uriaşe din lemn sculptat. El vârî cheia în broasca din alamă şi împinse puternic în canaturile acesteia.

Când intră, Lisa observă imediat peretele din faţa ei. Era înalt de peste doi metri şi era format în întregime din sticlă. Incântată de ceea ce descoperise, se apropie de el ca să-l vadă mai bine.

Soarele care apunea inunda cu reflexe arămii uriaşa piscină care se întindea la picioarele ei.

Ceva mai departe, acesta lumina intens versanţii pleşuvi de pe partea cealaltă a văii.

Christopher o atinse pe umăr, apoi deschise una din uşile de sticlă şi ieşiră amândoi în grădină. Florile de un roşu-închis se armonizau perfect cu munţii din jur.

- Iţi mărturisesc, Christopher că sunt extrem de impresionată, recunoscu ea încă uluită de spectacolul care o înconjura. Sunt convinsă că îţi place la nebunie să trăieşti aici, mai mult decât în oricare parte a ţării. E atât de frumos şi e atâta linişte aici.

- Aşa este, recunoscu el, bucurându-se de laudele ei. Aici nu mă plictisesc niciodată şi nu mă mai satur să admir priveliştea asta minunată care se schimbă mereu. S-ar părea că există mereu lucruri noi de descoperit şi admirat.

Atunci când Lisa se întoarse în interiorul casei, fu întâmpinată de eleganţa sobră şi intimă a încăperii. Culorile şi nuanţele peisajului de afară se regăseau şi în cele ale materialelor folosite la decorarea ei.

- Vrei să bei ceva înainte să ne aşezăm la masă? o întrebă Christopher îndreptându-se spre barul instalat într-un colţ. Eu aş vrea puţin vin roşu. Dar tu?

- Excelentă idee. Beau şi eu ce bei tu.

El umplu două pahare pe care le răcise dinainte şi-i întinse unul Lisei. Bărbatul profită de ocazie şi atinse uşor degetele Lisei care, la contactul cu căldura pielii lui, se înfioră din cap până-n picioare. După ce îşi mai reveni după şoc, ciocniră paharele.

- Să bem pentru viitor! spuse el ridicând paharul. Să ne aducă fiecăruia din noi fericire şi tot ce dorim.

- Pentru viitor! repetă ea.

Vocea vibrantă a Lisei îl tulbură şi, vreme de câteva secunde, nu ştiu ce să facă. Apoi îşi sorbi băutura şi puse paharul pe bar.

- Ar fi mai bine să mă apuc de treabă, zâmbi el în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Altfel s-ar putea să nu mai apuci să guşti din friptura pe care ţi-am promis-o pentru cină.

- Ai nevoie de mine? Pot să-ţi dau o mână de ajutor, dacă vrei.

- Tu poţi să pui masa, dacă nu te deranjează, îi propuse el făcând semn spre masa rotundă din sticlă care stătea într-un colţ, lângă fereastră. Si mai ales, nu uita să pregăteşti faimosul tău sos pentru salată, care îmi place atât de mult. Nu l-am mai gustat de foarte multă vreme ...

- Christopher, a fost o masă delicioasă, exclamă Lisa lingându-şi degetele ca un copil. Trebuie să recunosc că n-am mâncat niciodată atât de mult. Nu ştiam că eşti atât de talentat la gătit. Cred că mi-ai ascuns acest lucru.

- M-am schimbat, spuse Christopher înclinând uşor capul în semn de mulţumire. In orice caz, faptul că îţi place cum gătesc îmi face mare plăcere. Şi sosul tău a fost azi mai bun decât cel pe care-l pregăteşti de obicei.

Se făcuse noapte. Adia o briză uşoară, care răcorea atmosfera. Luminile din fundul piscinei care erau programate electronic, se aprinseră brusc. Becurile

multicolore dezvăluiau frumuseşea grădinii, licărind în întunericul dimprejur.

Inainte de cină, Christopher făcuse focul în şemineu. Flăcările acestuia şi cele ale lumânărilor aprinse încălzeau atmosfera.

Lisa avea impresia că în lumina aceea totul în jurul ei devenea vag şi senzual în acelaşi timp. Poate că propriile lor emoţii dădeau lucrurilor o strălucire specială. Christopher însă nu părea deloc afectat de ambianţa intimă care domnea în încăpere.

Deodată, el se ridică de pe scaun şi se depărtă puţin de masă. Stătea în dreptul şemineului cu spatele la ea, şi fuma.

- Ţi-e frică de ziua de mâine? o întrebă el fără s-o privească.

- De ziua de mâine? se miră ea, încruntându-se. De ce?

- Mâine începi să lucrezi pentru mine.

Cum putuse să uite? Abia acum îşi dăduse seama că misiunea ei în cadrul firmei lui Christopher îşi pierduse încet-încet din importanţă în acea seară. Relaţia cu partenerul ei se afla acum pe primul loc al preocupărilor ei.

Se strădui totuşi să răspundă cu sinceritate întrebării lui.

- Da, aşa este ... spuse ea cu o voce şovăitoare, sorbind o înghiţitură de vin. Ard de nerăbdare să mă

apuc de treabă, dar în acelaşi timp sunt şi uşor neliniştită.

El se întoarse spre ea şi o privi cu un aer gânditor.

- Bănuiesc că e absolut normal. E vorba despre un domeniu puţin cunoscut de tine şi te temi că nu vei reuşi să te descurci.

- Ai dreptate. Sunt nerăbdătoare să încep lucrul. Mi se pare mereu o provocare să mă lansez într-o nouă afacere, totuşi mai e un lucru neînsemnat care mă deranjează, spuse ea după o scurtă pauză.

- Nu văd deloc ce-ar putea să fie.

El rosti acele cuvinte cu atâta siguranţă, încât ea nu se putu abţine să nu-i arunce o privire furioasă. Pentru Christopher, totul părea atât de simplu şi de firesc, în timp ce ea tremura la fiecare mişcare a lui şi se înfiora la fiecare cuvânt pe care-l spunea.

- Gândul că sunt fosta soţie a patronului nu-mi place deloc, îi răspunse ea cu asprime în glas. Sper că prezenţa mea în mijlocul echipei tale nu va crea nici un fel de tensiuni.

El strivi ţigara în scrumiera de pe şemineu, apoi se apropie încet de
ea.

- Nu înţeleg de ce îţi face atâtea griji din pricina asta.

- Cred că din cauză că nu mă simt prea în largul meu. Trebuie să recunoşti că există puţine perechi divorţate care îşi mai vorbesc şi după ce s-au despărţit.

Christopher o luă de mână şi o ajută să se ridice de pe scaun.

- Vei vedea că totul va fi bine, o asigură el în şoaptă.

- De ce eşti atât de sigur?

Căută în ochii lui un răspuns pentru îndoielile ei, dar nu găsi în ei decât o sclipire întunecată care o tulbură foarte tare.

- Cred că ne-am maturizat foarte mult în ultima vreme şi acum ne înţelegem mai bine decât înainte, explică el cu o voce înăbuşită. în timp, fiecare din noi a ajuns să-l respecte pe celălalt, să-l accepte aşa cum este, cu calităţile şi defectele lui.

Vocea îi tremura şi Lisa simţi că se înfioară din cap până-n picioare.

- S-ar putea să ai dreptate, îngăimă ea cu timiditate.

Nu reuşea să-şi mai dezlipească ochii de privirea lui arzătoare. Deşi stătea pe loc, i se părea că trupul ei se întindea fără voia ei spre cel al partenerului ei.

- Vei vedea că totul va fi bine, Lisa, îi şopti el la ureche.

Când el se aplecă spre ea, tânăra femeie fu ameţită de amestecul mirosurilor senzuale de parfum, tutun de ţigară şi vin emanate de trupul lui.

- Şi ştii de ce, Lisa? o întrebă el văzându-i expresia uluită de pe faţă. Pentru că de fapt, în adâncul sufletelor noastre, ne dorim enorm unul pe celălalt.

- La ce te referi? şovăi ea, emoţionată.

După o scurtă tăcere, el o trase brusc spre el şi o strânse cu pasiune în braţe.

- La noi doi, Lisa ... şopti el cu tandreţe.

Vreme de câteva secunde îi veni să-l respingă, dar n-o făcu. De altfel ar fi fost inutil. Trupurile lor se cunoşteau prea bine pentru a putea rezista atracţiei pe care o exercitau unul asupra celuilalt. Apoi, Christopher începu să urmărească uşor cu un deget conturul buzelor ei întredeschise, urechii şi gâtului. Ii acoperea faţa delicată cu sărutări uşoare, în timp ce mâinile lui îi pipăiau fiecare punct sensibil al trupului. Neluând în seamă strigătele de alarmă ale raţiunii, Lisa se întindea cu disperare spre partenerul ei. El o strânse tare la pieptul lui şi ea simţi că-i sare inima din piept de emoţie. Nu mai simţea decât dorinţă şi pasiune. Era gata să cedeze în faţa voluptăţii pe care o trezea în ea.

- Oh, Lisa, şopti el respirând cu greutate.

Ar trebui să te duc în dormitor, dar mi-e tare teamă că îmi vei scăpa.

Te doresc atât de mult, Lisa! O luă pe sus şi o duse pe canapeaua uriaşă acoperită cu blană din faţa şemineului. O aşeză cu mare atenţie în mijlocul perniţelor moi şi ea aşteptă să vină şi el lângă ea.

Cu o mână tremurândă, el începu să-şi desfacă nasturii cămăşii. Ea se bucură să constate că era la fel de emoţionat ca ea. Preţ de o clipă, îi trecu prin cap să se dezbrace şi ea, dar nu fu în stare să facă nici o mişcare. Stătea nemişcată şi se uita la el cum îşi scoate

cu mişcări grăbite şi stângace hainele de pe el una câte una.

Când fu în sfârşit complet gol, se apropie de ea, cu trupul arzând de dorinţă. Ea simţi cum e cuprinsă de pasiune şi i se tăie răsuflarea.

Lisa ridică încet braţele spre el şi-l luă după gât. Era foarte convinsă că îl iubeşte şi nu-i era teamă să i se dăruiască.

Christopher se aplecă asupra ei şi-i sărută uşor pielea goală de deasupra sânilor, apoi începu să-i scoată hainele de pe ea. La contactul cu degetele lui, ea se zbătea de plăcere şi şoldurile i se legănau cu voluptate. Atunci când mâinile lui se apropiară de sânii ei, sfârcurile acestora se întăriră imediat sub bluză. El le muşcă uşor, trezind în ea senzaţii aproape dureroase. Apoi gura lui coborî spre abdomen şi urcă din nou la sâni şi la gât. Ea scoase un geamăt asemănător unui horcăit şi se lipi cu putere de el. Cu fiecare mişcare pe care o făcea, simţea că îi slăbesc şi mai tare puterile şi trupul i se deschidea, aşteptându-l.

- Te rog, Christopher ... şopti ea cu ochii pe jumătate închişi.

El îi sărută din nou cu patimă buzele întredeschise şi-i gustă îndelung savoarea gurii. O lipi şi mai tare de trupul lui şi se legănară o vreme în ritmul pasiunii care creştea cu fiecare clipă care trecea. Apoi o pătrunse şi ea i se oferi fără nici o reţinere. Atunci când trupurile lor se uniră în sfârşit într-un strigăt voluptuos, se cufundară

amândoi într-o noapte cu stele în care nu erau decât ei pe lume.

Capitolul 9

După patru ani de la despărţirea lor, era doar pentru a doua oară când Lisa se găsea cuibărită în braţele fostului ei soţ. Era atât de emoţionată, încât îi fu imposibil să adoarmă în noaptea aceea, deşi el făcuse dragoste cu ea cu sălbăticie şi acum se simţea fericită şi satisfăcută. Poate chiar aceea să fie cauza pentru care nu reuşea să se cufunde într-un somn adânc şi liniştit? Era prea tulburată de turnura pe care o căpătaseră evenimentele pentru a se putea bucura de fericire.

Inlănţuită de braţele lui Christopher, se foia permanent. El însă dormea dus. Nu-l vedea, dar putea să-i simtă răsuflarea regulată pe faţă. Inchise o clipă ochii şi se trezi imediat în trecut, pe vremea când trăiau fericiţi, departe de stresul şi de obligaţiile lumii exterioare.

Cu toate astea, dacă i s-ar fi propus să se întoarcă în trecut, Lisa ştia că ar fi refuzat. Acceptând să retrăiască trecutul, ar fi trebuit să accepte şi cei patru ani de durere imensă, ceea ce nu voia în ruptul capului. Suferise prea mult ca să se lanseze cu capul înainte într-o aventură atât de riscantă.

Aşadar, nu-i mai rămânea decât prezentul, de care n-avea de ce să se plângă. Era foarte plăcut să stea lipită de trupul lui Christopher şi să-l asculte răsuflând liniştit,

dar cum să facă să nu se gândească la ziua de mâine, care se anunţa a fi mai mult decât nesigură? Cu toate aceste gânduri pesimiste risca însă să întunece bucuriile prezentului. Oare putea să uite greşelile de ieri şi să-şi şteargă din minte dubiile referitoare la ziua de mâine pentru a se dărui pe deplin prezentului?

Asta şi avea de gând să facă în timpul celor câteva săptămâni pe care le va petrece în preajma lui Christopher. Va lua ce avea el să-i ofere şi va încerca să nu-şi pună întrebări. La sfârşitul şederii la Valencia va pleca în vârful picioarelor, dacă va fi necesar. Munca, apartamentul ei şi Patricio o vor aştepta în oraşul ei.

O altă problemă apăru brusc în mintea ei. Patricio! Oare trebuia să-i dezvăluie lui Christopher planurile ei referitoare la adopţie? Nu era prea devreme să discute despre un copil atâta vreme cât nu erau siguri pe ceea ce va urma? Se gândi la ce alternative are şi preferă să tacă. Oricum, va putea să-i mărturisească intenţiile ei în cazul în care ar hotărî amândoi să trăiască din nou împreună. Până atunci considera că n-avea rost să-i spună nimic despre Patricio.

- Te simţi bine, Lisa? o întrebă Christopher.

- Da ... dar de ce mă întrebi?

- Credeam că dormi şi observ că parcă n-ai închis un ochi, noaptea asta. Am făcut rău că ne-am aşezat pe canapeauna asta, nu-i aşa?

Ea îi zâmbi cu tandreţe.

- Doar nu-ţi închipui că am să mă plâng pentru asta, îi spuse ea cu un aer amuzat. Timp de patru ani am dormit singură şi sunt încântată să mă aflu din nou în braţele tale.

El nu spuse nimic, dar o strânse şi mai tare la pieptul lui.

Rămaseră astfel o vreme fără să-şi vorbească, de parcă n-ar fi avut nevoie de cuvinte ca să înţeleagă.

Imbrăţişaţi cu tandreţe, ascultau liniştea care-i înconjura. Christopher o mângâia uşor pe păr şi Lisa se lăsa răsfăţată ca un copil, după o nesfârşită perioadă de singurătate.

- S-a stins focul în şemineu, şopti el în cele din urmă. Ar trebui să mergem în pat.

- In pat? De ce? se miră ea întinzându-se cât era de lungă.

Işi puse capul pe pieptul partenerului ei. Nu-i plăcea deloc ideea de a pleca din culcuşul cald al braţelor lui!

- Curând se va face ziuă, îi răspunse el cu o voce încă adormită, dar am mai putea să mai dormin câteva ore. Altfel, nici unul din noi nu va fi destul de odihnit şi bine dispus să începem o nouă zi.

- Ai dreptate, recunoscu ea cam fără tragere de inimă. Ar fi mai bine să mă întorc la hotel până când nu e prea târziu.

- La hotel? De ce? Nu te simţi bine aici?

- Da ... dar ai spus că ...

- Nu m-am referit la hotel, ci la pat. La patul meu. Ai înţeles?

- Dar am nevoie de alte haine, observă ea zâmbind. Aici nu mai am decât o pereche de pantofi şi o bluză cu nasturii smulşi. In afară de cazul în care permiţi o ţinută lejeră echipei de lucru, vreau să-mi găsesc ceva mai decent de îmbrăcat pentru prima mea zi de muncă.

- Nici nu mă gândesc să apari aşa în faţa tuturor. Nu voi permite ca altcineva în afară de mine să vadă sânii ăştia frumoşi care îmi plac atât de mult.

Mâinile lui îi mângâiară cu tandreţe şi sfârcurile acestora se întăriră imediat la contactul cu degetele lui. Un fior de plăcere stârnit de mişcările şi cuvintele lui posesive o străbătură din cap până-n picioare.

- Dacă am înţeles bine, ai o soluţie pentru problema noastră, spuse ea încercând să-şi păstreze calmul.

Dar era imposibil. Christopher nu-i acorda nici o clipă de răgaz. Fu cuprinsă de dorinţă şi avu o senzaţie de sufocare. Gâfâia, nereuşind să-şi recapete răsuflarea.

- Bineînţeles, îi răspunse el în şoaptă. Mâine dimineaţă te voi conduce foarte devreme la hotel. Vei putea să-ţi schimbi hainele şi vom pleca împreună la birou. Eşti de acord cu propunerea mea?

în timp ce vorbea, în joacă, o muşca lacom de sfârcurile întărite ale sânilor. Lisa se stăpânea, pentru a nu se lăsa total răvăşită de emoţie.

- Da, e bine aşa ... gemu ea la urechea lui.

Si când el începu să-i muşte de-adevăratelea pielea sensibilă a sânilor, uită şi de serviciu şi de haine şi, tremurând, se lăsă pradă mângâierilor lui voluptuoase.

De fapt, nu mai reuşiră să se desprindă de culcuşul lor intim pentru a se duce în patul lui Christopher. în dimineaţa aceea se treziră devreme, fără să se simtă deloc obosiţi. După ce făcură duş, plecară la hotelul Lisei,, pentru ca ea să se poată pregăti pentru prima zi de lucru.

Ajunseră la birou cu o oră şi jumătate întârziere. Erau mulţumiţi că ajunseseră totuşi atât de devreme, dar nici unul din ei nu pomeni despre scurta escapadă din dormitorul Lisei. Nu mai era nevoie să-şi vorbească. Ochii lor exprimau de la sine ceea ce simţeau în adâncul sufletului lor.

Saxon Electronics era situat într-o locaţie foarte frumoasă din zona industrială a Valenciei. Mai multe clădiri ale firmei se înşirau una lângă cealaltă şi mai exista spaţiu şi pentru o eventuală extindere.

Lisa vizită rapid, la braţul lui Christopher, clădirea de birouri şi fu prezentată unei mulţimi de oameni, ale căror nume sau figuri ştia că nu şi le va aminti niciodată.

Dar îl recunoscu pe Steve, tânărul politicos care-i răspunsese la telefon prima dată şi o mai cunoscu şi pe Mary, secretara lui Christopher, care o salută cu un aer curios şi amabil în acelaşi timp.

Apoi îi arătă cartierul lui general. Diferitele încăperi erau înţesate cu tot soiul de aparate. O impresiona tot ce vedea şi în special voia-bună şi devotamentul angajaţilor care împărtăşeau ideile "maestrului" lor. Să fi fost oare vorba despre o boală molipsitoare?

- Explică-mi şi mie te rog, pe scurt, la ce lucrezi în acest moment, spuse ea plină de un entuziasm şi cu o vitalitate care nu-i erau caracteristice.

- Cu plăcere, acceptă el, bucuros să vadă interesul partenerei lui. Am intenţia să mă lansez într-un domeniu mai aparte, pe care până acum n-am avut ocazia să-l explorez. Sunt pasionat de dezvoltarea memoriei bionice.

- Ce vorbe mari! exclamă ea suspicioasă. Am deodată impresia că trăiesc în secolul viitor. Fii amabil şi luminează-mă şi pe mine înainte să mă zăpăcesc de tot.

- Nu trebuie să te simţi jenată, o linişti el. Majoritatea oamenilor habar n-au ce înseamnă asta. E o noţiune total nouă şi tocmai de aceea domeniul mi se pare extrem de pasionant. E ca şi cum aş fi primul om care a debarcat pe lună.

Tânăra femeie îşi încrucişă braţele la piept şi se uită la el cu un aer gânditor. In ochii ei se putea observa o sclipire ironică.

- Am înţeles ... Asta îţi stârneşte imaginaţia, nu-i aşa?

El se uită la ea cu o tandreţe nesfârşită în privire.

- Acum m-am convins că cei patru ani cât am stat despărţiţi au contribuit la îmbunătăţirea înţelegerii dintre noi, observă el.

- Tare mi-e teamă că aşa este, glumi ea simţind că i se înroşesc obrajii.

- Serios? şopti el privindu-i intens faţa frumoasă. Deocamdată însă, să revenim la memoria bionică. Pe scurt, este vorba despre lanţul ADN-ului, acumularea de cunoştinţe în memorie şi posibilităţile de a stimula creierul uman folosind tehnicile informaticii.

- E un program vast, nu glumă, spuse ea făcând ochii mari de mirare.

Christopher nu-şi putu stăpâni un zâmbet când văzu uimirea de pe
faţa ei.

- Vino cu mine, o încurajă el luând-o de mână. în cele şase săptămâni cât vei sta aici, vei avea timp berechet să pui întrebări şi să afli tot ce te interesează despre acest subiect. Acum dă-mi voie să-ţi arăt biroul în care vei lucra pe timpul şederii tale aici.

Vizita se terminase. Atunci când intrară în sfârşit în încăperea spaţioasă şi luminoasă în care urma să lucreze, Lisa îi făcu un tur rapid, examinând cu atenţie aparatura existentă în ea. Christopher o urmărea cu privirea.

- Eşti mulţumită? se interesă el. Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să-mi dai de ştire. Secretara mea îţi stă permanent la dispoziţie.

- Totul mi se pare în ordine, spuse ea aşezându-se în fotoliul de piele situat în spatele unui birou uriaş din lemn de nuc. Dar, dacă nu te deranjează, aş vrea să discutăm despre sarcinile şi responsabilităţile mele din săptămânile următoare.

- Desigur, o aprobă el aplecându-se asupra unui colţ al biroului care era acoperit cu documente. Nu mă grăbesc atunci când este vorba despre tine, Lisa, adăugă el.

- Foarte bine, spuse ea cu un aer amuzat. Aş vrea să-mi explici cum vrei să mă ocup de afacerea asta pentru tine.

- Bine, spuse el făcând un semn din cap. Am trimis deja unui anumit număr de firme renumite o scrisoare prin care îmi făceam cunoscute intenţiile şi descriam obiectul respectiv. Mesajul meu a fost scurt şi concis, deoarece eram convins că produsul se va vinde uşor. Exact aşa s-a şi întâmplat, observă el arătând spre hârtiile de pe birou. Mai multe companii s-au grăbit să-mi răspundă şi să-mi facă tot felul de oferte. Sarcina ta este aceea de a studia diferitele propuneri şi a le alege pe cele mai interesante. Apoi va trebui să contactezi firmele respective şi să începi negocierile. De

asemenea, te informez că ai mână liberă în ceea ce priveşte această misiune.

- Vei vrea totuşi să-ţi spui părerea înainte de hotărârea finală, nu-i aşa?

- Deloc. Aşa cum ţi-am spus, n-am nici răbdarea necesară şi nici chef să demarez acest gen de discuţie. Vreau ca tu să-ţi asumi această răspundere în locul meu, repetă el.

Lisa se afundă în fotoliu. Era uluită de vorbele hotărâte, dar nu prea convingătoare ale prietenului său.

- Imi încredinţezi o sarcină grea şi de răspundere, spuse ea ridicând spre el o privire îngrijorată. Poţi să-mi spui şi mie de ce?

Christopher îşi aprinse o ţigară înainte să continue discuţia.

- O fac din mai multe motive, recunoscu el suflând fumul ţigării pe nas. Acum că mi-am terminat munca de creaţie, nu mai sunt interesat să bat pasul pe loc.

Mă grăbesc să trec la altceva. In realitate însă, motivul principal este acela că am deplină încredere în tine şi contez pe tine pentru a duce la bun sfârşit aceste negocieri.

- Inţeleg ... îngăimă ea, neştiind cum să-şi ascundă roşeaţa care-i apăruse în obraji.

- Şi acum, dacă nu mai ai alte întrebări, mă întorc la problemele mele, spuse el ridicându-se în picioare. După program, te conduc la hotel să te ajut să-ţi faci

bagajele şi să le duci la maşină. Apoi vei veni la mine acasă.

- La tine acasă? se miră ea, cufundată încă în gânduri.

- Da, ai înţeles bine, insistă el îndreptându-se spre uşă. începând din seara asta, vei lucra în casa mea pe perioada cât vei sta aici.

Zilele trăite în preajma lui Christopher trecură foarte repede. Nopţile petrecute în braţele lui îi aduseră fericirea şi plăcerea intensă care-i lipsiseră atâta vreme şi nu avea de gând să se trezească prea repede din acest vis frumos.

Când se trezi într-o dimineaţă, îşi dădu deodată seama că nu-i mai rămâneau decât trei săptămâni de stat împreună cu iubitul ei. Ceva mai târziu în aceeaşi dimineaţă, se uita la Christopher şi la unchiul William, în timp ce aceştia se zbenguiau în piscină şi se concentra cu greu asupra pregătirii salatei pentru masa de prânz. Simţea că i se aburesc ochii de lacrimi şi încerca să şi le stăpânească din toate puterile. Nu suporta gândul că aceste clipe de fericire se pot termina într-o bună zi. Nu-i era întotdeauna uşor să trăiască în prezent fără să ia în calcul şi ziua de mâine, care uneori simţea plăcerea răutăcioasă de a-i da câte un junghi în creier. îşi scutură părul cârlionţat ca să-şi alunge gândurile negre, apoi se întoarse spre tatăl ei care intra pe poarta grădinii şi-i zâmbea cu tandreţe.

- Ce cauţi aici, tată? îl întrebă. De ce nu eşti şi tu în apă, ca toţi ceilalţi?

- Sunt prea bătrân pentru genul ăsta de distracţie, răspunse el dând din umeri. Oricum, cred că cei doi nu simt prea mult lipsa prezenţei mele.

- Cum poţi să spui aşa ceva când n-ai decât cu doi ani mai mult ca unchiul William? spuse ea râzând cu ironie. Poţi să-i păcăleşti pe mai toţi cei din jurul tău, dar nu şi pe mine. Stii că te cunosc foarte bine.

- Cred că am fost întotdeauna prea bătrân, chiar şi atunci când eram tânăr, recunoscu el cu tristeţe, nerăspunzând întrebării fiicei sale. Oricum, pot să spun că am petrecut o zi foarte plăcută. E drăguţ din partea ta că ne-ai invitat la masă pe mine şi pe William. Uneori, duminica mi se pare foarte lungă. Sunt foarte bucuros, Lisa ...

- De fapt, lui Christopher i-a venit ideea, îi mărturisi ea tatălui său. Chiar m-am mirat atunci când mi-a propus să vă sun.

- Cred că l-am judecat puţin cam aspru, spuse el încruntându-se cu un aer neliniştit. Acum regret ce-am făcut.

Lisa puse tacâmurile de lemn în salatieră, apoi se şterse pe mâini, înainte să continue conversaţia.

- Nu trebuie să fii supărat, tată. După ce am divorţat, i-a mers foarte bine, îl linişti ea lăsând ochii în jos pentru a-şi ascunde suferinţa. Cine ştie dacă s-ar fi

bucurat de acelaşi succes în cazul în care ar fi rămas cu mine!

- Ce prostie poţi să spui! Bineînţeles că ar fi avut succes, spuse el cu o convingere de neclintit. Abia acum înţeleg ... Ştii, Lisa, continuă el după câteva clipe de tăcere, când am aflat că voi doi trăiţi împreună de ceva vreme, am fost mai întâi şocat. Nu reuşeam să mai înţeleg nimic. Acum însă, văzându-te cât eşti de fericită, mi-am dat seama că cel mai important era ceea ce îţi doreai tu de la viaţă şi nu ceea ce căutau să-ţi impună ceilalţi.

Lisa se sprijini de masă ca să nu-şi piardă echilibrul.

- Aşa este, sunt fericită, recunoscu ea cu seriozitate, dar asta nu e decât o situaţie provizorie.

- Ce te face să spui aşa ceva?

- Totul s-a petrecut foarte repede, răspunse ea. Nici unul din noi nu s-a gândit că se va ajunge aici ... dar încă n-am discutat despre un viitor comun.

- Si crezi că tăcerea e cea mai bună soluţie?

- Nu ştiu ... Peste vreo cincisprezece zile va trebui să mă întorc la firma mea de avocatură. Deocamdată nu vreau să mă gândesc la nimic şi să trăiesc intens aceste două săptămâni alături de el.

- Ai vorbit cu el despre planurile tale de adopţie? o întrebă el cu un aer gânditor, în timp ce se îndrepta spre fereastră.

- Nu, nu încă, spuse ea apropiindu-se de tatăl ei. M-am gândit îndelung la problema asta şi apoi am hotărât să o evit deocamdată. De fapt, nici nu văd de ce ar fi necesar.

- Poate că el aşteaptă să faci tu primul pas? îi sugeră el. Spune-i câteva vorbe în legătură cu Patricio şi vei observa imediat ce reacţie va avea.

- S-ar putea să ai dreptate, recunoscu ea cu o uşoară ezitare în voce. Până acum am evitat să mă confrunt cu două probleme deodată. Legăturile mele cu Christopher sunt încă prea fragile pentru a putea pomeni despre înfierea unui copil fără riscul de a-l pierde şi nici nu vreau să-l oblig să accepte ceva contra voinţei lui.

- Mai devreme sau mai târziu, va trebui totuşi ca unul din voi să lase deoparte orgoliul şi să se gândească serios la viitor, o sfătui tatăl ei, enervat de încăpăţânarea fiicei sale.

Lisa îl luă de braţ şi nu se putu abţine să nu-l necăjească puţin.

- Ai pomenit de orgoliu, tată? Iată într-adevăr un subiect de discuţie pasionant, glumi ea.

- Nu vreau să te mai ascult, Lisa, spuse el calm. Am învăţat multe în ultimii ani, în special observând felul în care trăieşti. încercai să mă păcăleşti, dar eu ştiam că eşti nefericită. Cred că a sosit timpul să laşi orgoliul şi să vezi lucrurile aşa cum sunt. Locul şi fericirea ta sunt alături de Christopher, asta e sigur.

Petrecură împreună o după-amiază plăcută.

Cei doi invitaţi plecară apoi, după ce îşi băură cafeaua cu Christopher şi Lisa.

După aceea, tânăra femeie se apucă să facă curăţenie în bucătărie. In timp ce îşi vedea de treabă se gândea la sfaturile tatălui său. Poate că avea dreptate? Era adevărat că se temea să strice echilibrul firav care se stabilise între ea şi iubitul ei, dar mai mult decât orice, se temea să nu-l piardă. Nu se simţea în stare să aleagă între copil şi partenerul ei. Ţinea la Patricio la fel de mult ca la Christopher.

Tocmai freca îndârjită chiuveta când aruncă o privire pe fereastră şi observă că el terminase de curăţat grătarul. Lisa se grăbi să-şi termine şi ea treaba, se spălă repede pe mâini şi se duse după el în grădină.

- Mă ajuţi să pun grătarul la loc? o ironiză el când văzu că apare.

- Când doreşti, spuse ea pe un ton vesel.

El zâmbi şi o luă de mână.

- Vremea e încă frumoasă. Ce-ar fi dacă ne-am bucura puţin de apusul soarelui înainte să se întunece?

- Excelentă idee! aprobă ea trântindu-se pe un şezlong. Ziua asta a fost foarte reuşită!

- Aşa este, spuse el fără nici o ezitare. M-am bucurat să-l revăd pe tatăl
tău.

- Serios? îl întrebă ea întorcându-se spre el.

- De fapt, m-am mirat şi eu că m-am înţeles atât de bine cu el. S-a schimbat foarte mult de când l-am văzut ultima oară ... Parcă s-a mai îmblânzit o dată cu trecerea anilor.

- Ca noi toţi ... Imbătrâneşte şi nu mai vede viaţa ca înainte, spuse ea cu seriozitate în glas.

- Cum ai ghicit? Tocmai voiam să pomenesc despre vârsta ta înaintată, dar nu îndrăzneam, glumi el luând-o de mână.

- Oricum ar fi însă, tu vei fi întotdeauna mai bătrân ca mine îl ironiză ea strâmbându-se la el.

- Ce drăguţă eşti că-mi aduci aminte, spuse el sărutând-o în podul palmei. De fapt, am constatat că tatăl tău a reflectat probabil îndelung la trecutul lui. Cred că acum şi-a dat seama că a făcut unele greşeli purtându-se atât de posesiv cu tine.

Lisa închise ochii o clipă, cuprinsă de o dilemă cumplită, dar nu se putu hotărî să-i vorbească despre Patricio.

- Nu i-a fost nici lui uşor îi explică ea cufundată în gânduri. După moartea mamei, s-a ocupat singur de educaţia şi de creşterea mea.

- Cred că toată lumea face la un moment dat greşeli faţă de copiii lor...

Uluită de ceea ce auzea, tânăra făcu ochii mari. Tocmai îi oferise o ocazie să vorbească şi trebuia cu orice preţ să se folosească de ea.

- îţi aminteşti când discutam că vom avea o liotă de copii? începu ea aproape în şoaptă.

- Da ... Apoi am spus că mai aşteptăm. în privinţa asta cred că am avut dreptate. De ce să aduci pe lume un copil când n-ai de oferit decât un cămin dezbinat. Nu e trist?

- Uneori poate că e mai bine să-i oferi un cămin dezbinat decât nimic, şopti ea aşteptând să vadă cum va reacţiona el.

Dar Christopher părea dintr-o dată că era foarte departe de ea. Urmărea şirul propriilor gânduri şi abia dacă o asculta.

- Un copil înseamnă o mare răspundere, continuă el cu un aer grav. Nu poţi să-i hotărăşti soarta cu uşurătate. Trebuie să te gândeşti serios înainte să-ţi asumi un asemenea angajament.

Lisa simţea că-i apăruse un nod în gât, dar se străduia să ducă discuţia până la capăt.

- Nu există nimic mai frumos pe lume decât zâmbetul unui copil, îi mărturisi ea gândindu-se la Patricio.

- Aşa este ... Dar trebuie să iei în seamă şi realitatea. Un copil nu trăieşte numai cu iubire şi apă chioară.

- Nu înţeleg ...

- Atunci când doi soţi se hotărăsc să aducă pe lume un copil, trebuie să ştie foarte bine ce au să-i ofere. Legăturile dintre părinţi trebuie să fie foarte solide

pentru a rezista, fără să se rupă, la cerinţele unei vieţi noi.

Vocea îi tremura. Părea extrem de emoţionat de ceea ce spusese. Era evident că avea idei precise referitoare la acest subiect şi credea cu tărie în ele.

- Poate ... oftă ea lăsând braţele în jos în faţa atitudinii lui hotărâte.

El îi luă din nou mâna şi o duse la buze.

- Noi doi venim de foarte departe, Lisa, îi şopti zâmbindu-i, dar meciul încă nu e câştigat. Trebuie să fim prudenţi ca să nu tulburăm apele şi să nu facem aceleaşi greşeli ca în trecut.

Lisa îşi recăpătă cu greu răsuflarea. Scânteia unei speranţe ţâşni în sufletul ei frământat de gânduri negre. Era pentru prima oară când îi dădea de înţeles că întrevedea un viitor alături de ea.

Dar scânteia dispăru repede şi fu cuprinsă din nou de îndoieli şi incertitudini. Ca doi magneţi, Christopher trăgea de ea într-o parte, iar Patricio în cealaltă. Era sfâşiată între cei doi poli ai vieţii ei. Ştia că va refuza să facă o alegere în cele din urmă. Poate că va veni o zi când va reuşi să unească cele două universuri în unul singur, în care ea se va simţi fericită şi împlinită.

Deocamdată, barca ei se ţinea cu greu la suprafaţa apei. Agitând-o din cale-afară, risca să o scufunde de tot şi nu-şi dorea deloc o asemenea catastrofă. Aşadar, se hotărî să tacă în continuare.

Capitolul 10

într-o după-amiază, în timp ce lucra, Steve apăru în uşa biroului său.

- Vrei o ceaşcă de cafea, Lisa? o întrebă el.

- Cu plăcere, spuse ea neputând rezista tentaţiei aromei care deja îi gâdila nările. Intră! Sunt atât de ocupată, încât nici nu ştiu cum trece timpul. Azi n-am făcut pauză toată ziua. Ce oră este?

- E ora de pauză, o anunţă tânărul întinzându-i o ceaşcă. N-ar trebui să munceşti atât de mult. Ia-o mai domol, până nu e prea târziu. în caz contrar, te vei trezi deodată că a venit ziua plecării şi n-ai avut timp să te bucuri de şederea în mijlocul nostru.

- Oricum, ziua aceea e foarte aproape.

Lisa nu glumea decât pe jumătate.

- Nu înţeleg de ce te grăbeşti aşa. De fapt, nu e prea rău aici ...

- Aşa e, recunoscu ea râzând, apoi schimbă repede subiectul "discuţiei". Voiam să-ţi mulţumesc pentru munca uriaşă de cercetare pe care ai depus-o pentru mine, referitor la Lanceco.

- Da de unde! îi răspunse el cu entuziasm. M-am amuzat foarte tare.

- Nu văd ce a fost atât de amuzat în răsfoirea unor reviste vechi cu caracter tehnic, se miră ea văzându-i figura veselă.

- Imi place la nebunie să scotocesc printre vechituri şi mai ales să citesc, recunoscu el zâmbind. Informaţiile mele ţi-au fost de folos?

- Evident, spuse ea sorbind o înghiţitură din cafeaua fierbinte. Datorită informaţiilor tale şi a unor telefoane personale, am reuşit să clarific situaţia ...

Se opri brusc, văzând că în spatele lui Steve apăruse cineva.

- Robert! Ce surpriză! exclamă ea apropiindu-se de musafir. Ce cauţi la Valencia?

- Am terminat programul ceva mai devreme azi şi am venit să-ţi fac o scurtă vizită, îi explică el sărutându-i mâinile pe care ea i le întindea. Ţi-am adus corespondenţa şi profit de ocazie să mai aflu ceva veşti despre tine. Ce mai faci?

- Foarte bine, mulţumesc. Ia loc şi povesteşte-mi cum mai merg treburile pe la Pasadena.

Apoi Lisa îşi aminti de Steve care, stând în picioare, se uita de la unul la altul. Ea făcu prezentările.

- Mă bucur, spuse Steve aruncându-i lui Robert o privire bănuitoare. Pe mine vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă apuc de treabă, adăugă el apropiindu-se de uşă. Ne vedem mai târziu, Lisa.

- La revedere, Steve. Şi mulţumesc încă o dată pentru ajutorul tău preţios, spuse ea în timp ce se aşeza pe un scaun de lângă musafirul ei. Acum am rămas singuri, spuse ea întorcându-se spre Robert, Ţie nu-ţi prea place să improvizezi. Te cunosc foarte bine, aşa că spune-mi ce vânt te aduce pe aici.

Robert se încruntă, cu un aer neliniştit.

- Imi făceam griji pentru tine, Lisa, îi mărturisi el imediat.

în ultimele ocazii, când am vorbit la telefon, ai evitat să discuţi despre anumite lucruri şi ai insistat să vorbim numai despre probleme de serviciu. Dat fiind că n-am găsit altă soluţie, am venit personal să văd cum stau lucrurile.

Ochii Lisei se aburiră de lacrimi şi ea se grăbi să şi le înăbuşe. Se simţea deodată atât de obosită! în toiul furtunii ei sufleteşti, Robert venea să-i ofere înţelegerea şi siguranţa care uneori îi lipseau!

- E drăguţ din partea ta, spuse ea înghiţindu-şi nodul care i se pusese în gât. Dacă ai şti cât de mult ţin la prietenia ta! ...

- Tu meriţi mai mult de atât, Lisa, spuse el strângând-o de mână.

- Te rog, Robert, nu mai insista. Am discutat deja toate astea ...

- Da ... dar prima oară erai atât de derutată, încât am crezut că după câteva săptămâni petrecute împreună cu Christopher ai înţeles că ...

- Aşa este, eram tulburată, îl opri ea zâmbindu-i cu tristeţe. Şederea aici m-a făcut să văd mai limpede lucrurile şi să renunţ la dubiile pe care le aveam, spuse ea apropiindu-se de fereastră. Sunt şi acum îndrăgostită la nebunie de Christopher.

- Am înţeles ...

între ei se lăsă o vreme tăcerea. Tânăra femeie privea afară în timp ce prietenul ei încerca să rumege informaţia pe care o aflase. Lisa îşi analiză situaţia de când desoperise că încă îl mai iubea pe Christopher. într-adevăr, puţine se schimbaseră între timp.

Nu mai era derutată, dar continua să plutească în ceaţă spre un viitor nesigur.

Era cufundată în gânduri când simţi punându-i-se o mână pe umăr. Se întoarse şi se trezi nas în nas cu Robert. în ochii lui se citea o întrebare.

- înainte să vin aici, am sunat la hotelul tău şi am aflat că ai renunţat la cameră în urmă cu câteva săptămâni.

- M-am mutat în casă la Christopher, îi răspunse ea privindu-l drept în ochi.

- Atunci, care e problema? se interesă el cu un aer uluit. Văzându-ţi mutra, îmi vine să cred că încă nu s-a rezolvat totul.

- Relaţia noastră este foarte fragilă deocamdată. Habar n-am ce se va putea întâmpla în zilele următoare. In plus, mai e şi Patricio la mijloc, despre a cărui existenţă el nu ştie nimic.

- E vorba despre copilul pe care aveai intenţia să-l adopţi, nu-i aşa?

- Nu m-am răzgândit, Robert. Mă gândesc serios să-l iau la mine acasă. Ceea ce mă îngrijorează e reacţia lui Christopher. Mă întreb dacă va accepta hotărârea mea după ce-l voi pune în temă.

- Nu i-ai spus încă nimic despre băiat?

- Cred că e mai bine să-i vorbesc despre el doar după ce voi fi sigură de sentimentele lui faţă de mine.

Va fi mult mai simplu ...

- Crezi că acesta este motivul tăcerii tale? întrebă Robert ridicându-i bărbia cu un deget şi forţând-o să-l privească în ochi.

- Nu ştiu, oftă ea simţindu-se din nou derutată.

- Lisa, am primit un telefon de la David Lance şi ...

Vocea lui Christopher răsună în tăcerea din încăpere. Robert îşi luă mâna de pe faţa Lisei şi amândoi se întoarseră spre nou-venit. Tânăra femeie nu văzuse expresia de pe faţa iubitului său în clipa în care intrase în birou, dar acum îi observă furia din privire.

- Imi pare rău, glumi el pe un ton sarcastic. Trebuia să-mi închipui că eşti cu un bărbat, dar cu toate astea

eram convins că ţi-am încredinţat o sarcină foarte importantă.

M-am înşelat cumva?

- Nu fi ridicol, Christopher, şuieră ea încercând să-şi păstreze calmul.

- Nu-i nimic, tocmai mă pregăteam de plecare, spuse Robert întorcându-se spre Lisa. Dacă ai nevoie de ceva, ştii unde mă găseşti, adăugă el salutându-l scurt pe celălalt bărbat înainte să iasă din birou.

Tânăra femeie se sprijini de spătarul scaunului să nu se prăbuşească la podea în momentul confruntării ce urma să aibă loc.

- Pot să te ajut cu ceva? îl întrebă ea.

Christopher se folosi de ocazie pentru a-şi lăsa furia să explodeze. Abia dacă îi asculta răspunsurile. Părea că-l roade ceva şi nu reuşea să scape de acea senzaţie.

- Hai să nu mai vorbim despre Robert, îi sugeră ea pe un ton enervat. Atunci când ai dat buzna în birou, ai pomenit ceva despre David Lance. E vreo problemă referitor la el?

- O problemă? Sper că glumeşti, bombăni el nemulţumit. David tocmai mi-a adus la cunoştinţă hotărârea lui. S-ar părea că ai refuzat propunerea companiei lui.

- Aşa este.

- Am văzut condiţiile prevăzute în contract şi mie mi s-au părut excelente.

- Şi? Ce-i cu asta?

El ezită câteva clipe văzând calmul şi răceala iubitei lui. Apoi îşi reveni foarte repede.

- Mi-a spus că nici măcar nu i-ai oferit posibilitatea să negocieze. E adevărat?

- David îţi e prieten cumva? se interesă ea fără să ţină cont de întrebarea lui.

- Nu, nu chiar. L-am cunoscut întâlnindu-mă cu el la diverse reuniuni de afaceri.

- Am înţeles, constată Lisa cu asprime.

Poate că ai uitat, dar ţin să-ţi amintesc că mi-ai dat mână liberă atunci când mi-ai încredinţat această misiune. Ar fi trebuit să-mi închipui că după ce-ţi vei astâmpăra dorinţa, te vei plictisi de mine şi în cele din urmă te vei răzgândi. Şi uite că acum comentezi hotărârea mea. In definitiv, tu eşti patronul, nu-i aşa?

- Vrei să spui că David m-a minţit? Crezi că prevederile contractului său nu sunt atât de bune pe cât afirmă el?

- Nu cred nimic, Christopher, dar dacă insişti, îţi voi spune că termenii pe care i-ai discutat cu el sunt cu siguranţă corecţi şi ai perfectă dreptate să crezi că sunt excelenţi. Acum, îi zâmbi ea cu ironie în timp ce-şi lua geanta, poţi să iei toate ofertele astea de pe birou şi să le arunci la coş. Asta e tot ce ţi-a mai rămas de făcut.

Apoi, fără să-i mai lase timpul necesar pentru a-i răspunde, se năpusti afară din încăpere şi se îndreptă

repede spre ieşirea din clădire. O singură dată se uită înapoi. Christopher stătea nemişcat în pragul uşii, cu mâinile în şolduri, şi o urmărea fără să spună nimic.

Când ajunse acasă, îşi puse costumul şi se duse să facă baie. Inotă îndelung, plăcându-i foarte mult atingerea apei reci pe pielea ei încinsă. Simţi treptat cum muşchii i se relaxează şi furia îi părăseşte trupul. Totul era liniştit în jurul ei. Numai urletul unui câine se auzea de departe şi spărgea tăcerea atmosferei înconjurătoare.

Parcurse bazinul de câteva ori, până când se simţi epuizată. Apoi se întinse cu faţa în sus şi se lăsă să plutească încet, cu ochii mijiţi sub cerul albastru fără nici un nor.

Rămase nemişcată multă vreme pentru a-şi deconecta complet mâinile şi picioarele dureroase. După ce se relaxă astfel, ieşi din apă şi se îndreptă spre trambulină. Se urcă pe ea şi se întinse, ţinându-şi respiraţia. Apoi se aruncă şi străpunse suprafaţa apei, ajungând până aproape de fund. începu să alunece încet de-a lungul dalelor de gresie, fără să încerce să iasă la suprafaţă. îi plăcea universul acela acvatic, în care nu ajungea nici un zgomot şi domnea o linişte deplină.

Când în sfârşit simţi că-i explodează plămânii, părăsi cu părere de rău universul ei magic pentru a revei la aer, la realitate şi la ...Christopher. Stătea în picioare pe

podeţul de deasupra piscinei. Timp de o clipă, privirile li se întâlniră. După aceea, el îi întoarse spatele şi dispăru în interiorul casei.

Lisa era atât de epuizată de efortul depus, încât tremura din toate încheieturile. Merse încet până la treptele care se găseau la capătul mai puţin adânc al piscinei. Când ajunse acolo, se prăbuşi pe podeaua placată cu gresie şi treptat îşi recăpătă răsuflarea.

Simţi deodată o uşoară agitaţie în apă şi înţelese imediat că se aşezase lângă ea.

- îmi pare rău, Lisa, şopti el.

Când îi auzi vocea gravă, se întoarse spre el. Stătea atât de aproape de ea, încât Lisa avu pentru o clipă impresia că va da totul uitării.

- Şi mie, Christopher. Aş da orice pe lume numai să nu trebuiască să mă cert cu tine.

- Nu trebuie să te scuzi, o linişti el mângâind-o pe obraz. E numai vina mea. Dacă nu-mi sărea atât de repede ţandăra ...

- Da ... Dar şi eu ar fi trebuit să am mai multă răbdare şi să-ţi explic cum stă situaţia. Vrei să-ţi spun de ce am respins oferta lui Lanceco?

- Nu, nu vreau să mai aud nimic despre asta ... De fapt ,nici nu mă interesează cine ştie ce problema respectivă. M-am folosit de telefonul lui David ca pretext să vin să stau la taifas cu tine, dar când am

intrat în biroul tău şi l-am văzut pe Searcy aproape lipit de tine, am simţit că-mi fierbe sângele în vene.

Tinerei femei îi plăcea accesul de furie al iubitului ei, care îşi exprimase astfel gelozia.

- Nu aveai de ce să te superi, continuă ea calm. Robert venise să-mi facă numai o vizită amicală şi să-mi aducă personal corespondenţa. Nu e nimic rău în asta!

Christopher îşi schimbă poziţia corpului. Se răsuci pe o parte ca s-o poată vedea în timp ce discutau despre cearta dintre ei

- Cu cât va rămâne mai departe de tine, cu atât voi fi mai mulţumit, observă el stropind-o cu apă pe Lisa. Am impresia că nu prea a fost de acord cu hotărârea ta.

- Uiţi că lucrez cu el şi ne întâlnim adesea la birou, îi răspunse ea cu un aer amuzat. Şi în ceea ce priveşte relaţia dintre noi, poţi să fii sigur că a înţeles foarte bine că nu mai avea nici un rost să insiste.

- Te cred, Lisa.

Tăcerea lui Christopher şi răsuflarea lui pe care o simţea pe piele o tulburau atât de tare, încât tânăra femeie se grăbi să continue discuţia.

- Şi vreau neapărat să ştii de ce am respins oferta lui David Lance, în ciuda condiţiilor foarte bune pe care ţi le propunea. Dat fiind că termenii contractului mi se păreau cam ambigui, mi-am permis să mă informez despre ei înainte de a merge mai departe. I-am cerut lui Steve să studieze cu atenţie vechi reviste cu caracter

tehnic. Eu însămi am petrecut ore în şir sâcâind cu întrebări diverse companii care lucraseră pe vremuri cu Lanceco. In cele din urmă am obţinut informaţiile necesare şi m-am felicitat că nu m-am legat la cap cu firma lui David.

- Nu înţeleg, îngăimă bărbatul, supărat.

- Acum îmi dau seama că aveai nevoie de serviciile unui consilier, spuse ea trecându-şi degetele prin părul lui. Eşti foarte naiv, dragul meu Christopher ... Cunoşti foarte puţin lumea afacerilor ...

- Pagubă-n ciuperci! mormăi el cu un aer ursuz. Mai bine spune-mi ce ai descoperit.

- Ei bine, aşa cum bănuisem, intenţiile lui Lanceco nu erau chiar atât de curate. Aparent, voia să intre cu orice preţ în posesia cipului pentru a-l ţine pe linie moartă o vreme. Atunci, putea să lanseze pe piaţă propriul lui produs, care se pare că e mult mai eficient decât al tău. După ce ar fi câştigat suficienţi bani de pe urma cipului său, l-ar fi scos din sertar pe al tău şi l-ar fi folosit în scopuri proprii. Dacă am fi semnat acest contract, ne-am fi trezit cu mâinile şi picioarele legate, înţelegi? De altfel, nu e prima oară când acest grup acţionează în felul acesta. E cunoscut în domeniu pentru activităţile lui nu tocmai cinstite.

- Ne-ai salvat viaţa, Lisa, exclamă Christopher uitându-se uluit la ea. Sunt într-adevăr impresionat de talentele tale ... Şi, de ce nu, foarte recunoscător!

- Mulţumesc, patroane! îl ironiză ea abia stăpânindu-şi râsul. Vroiam să te mai informez şi că mi-am cam terminat treaba pe care o aveam de făcut. Chiar în momentul acesta port negocieri cu firma Sylvan. Ce părere ai?

- Sylvan Enterprises se bucură de o bună reputaţie, aprobă el cu un aer gânditor.

Părea dintr-o dată foarte departe de tot ce-l înconjura. Cu ochii pierduţi în albastrul cerului, se uita la munţii care se zăreau în fundal.

- Totul pare a fi în ordine cu ei, spuse Lisa smulgându-l din visare. Sper că eşti mulţumit.

- Dar, Lisa, spuse el ezitând vreme de câteva secunde înainte de a se întoarce din nou spre ea.

Luă puţină apă în pumn şi udă cu o mişcare lentă gâtul Lisei. Picăturile alunecară uşor pe pielea tinerei femei, trezind în trupul ei fiori de necontrolat. Christopher o udă astfel de mai multe ori şi de fiecare dată ea simţi că tresare.

- Ce părere ai despre peisajul meu, Lisa? o întrebă el aproape în şoaptă.

- Ştii foarte bine, îi răspunse ea cu răsuflarea tăiată.

Lisa scoase un strigăt atunci când gura lui Christopher veni spre ea şi-i urmări traseul picăturilor de pe piept. Apoi se întoarse spre sfârcurile întărite ale sânilor ei şi începu să îi muşte în joacă prin ţesătura sutienului costumului de baie.

Lisa închise ochii, târâtă în vârtejul plăcerii şi dintre buzele întredeschise se auzi un geamăt. Simţi cum sângele îi aleargă mai rapid prin vene şi-şi înfipse degetele în cârlionţii iubitului ei pentru a-l trage şi mai aproape de ea.

Văzând că ea nu avea de gând să-l respingă, Christopher o mângâie în continuare, apoi îi scoase sutienul. Rămaşi dezgoliţi şi liberi, sânii tinerei se întinseră instinctiv spre el. El îi privi câteva secunde cu lăcomie, apoi îi cuprinse cu palmele, plin de dorinţă.

- Iţi aminteşti ce mi-ai spus ceva mai devreme? îi şopti el cu o voce răguşită de emoţie.

- Nu prea, spuse ea gâfâind.

- Credeai că m-am plictisit de tine. Ei bine, pot să te asigur că nu e adevărat.

Apoi gura lui îi atinse umărul, înaintă spre gât, după care se lipi de buzele ei fierbinţi. Ea îi răspunse cu aceeaşi pasiune şi dragoste care, în ciuda trecerii anilor, nu încetase să-i pună pe jar trupul şi sufletul.

Deodată, el se depărtă de ea şi-şi desprinse mâinile din îmbrăţişarea lor ameţitoare. O luă apoi de mână şi o trase după el încet, departe de treptele pe care se culcase. Alunecă încet pe suprafaţa apei şi o luă cu el pe iubita lui. Plutiră astfel împreună departe de lumea raţională, departe de realităţile vieţii.

Ajunseră foarte repede la unul din pereţii bazinului. Ea se trezi stând în picioare, cu spatele lipit de perete.

Christopher o mângâia, îi muşca uşor fiecare părticică a trupului, devorând-o cu ochii lui catifelaţi. Respira neregulat, căutând cu disperare răcoarea gurii ei.

Buzele li se uniră în acelaşi timp cu trupurile lor însetate. Lisa se agăţă de iubitul ei cu toate forţele de care se simţea în stare şi se lăsă copleşită de dorinţă. Pentru o clipă, i se păru că lumea din jurul ei se oprise pe loc. Nu se auzea nici un zgomot, nu vedea nimic în afara unei uriaşe pete de lumină. Atunci când în sfârşit se trezi, îşi recăpătaseră amândoi respiraţia normală. Christopher îi zâmbea.

- Hai în casă, Lisa, îi propuse el cu un aer cuceritor. Ard de nerăbdare să fac dragoste cu tine. Dar de data asta, aş prefera s-o fac într-un mediu mai uscat!

Capitolul 11

Peste câteva zile, secretara fostului ei soţ o sună să-i transmită un mesaj.

- Lisa, eşti căutată pe linia 2.

Tânăra îi mulţumi lui Mary, apoi apăsă pe un buton să obţină legătura.

- Alo?

- Lisa, eu sunt! răsună vocea unui bărbat de la capătul celălalt al firului.

- Robert! exclamă ea, surprinsă. Ce drăguţ eşti că m-ai sunat! Dacă vrei să ştii când mă întorc, pot să-ţi spun deja că n-o să mai stau mult aici.

Bineînţeles că nu-i dezvălui suferinţa care o chinuia. Era disperată la gândul că-l va părăsi pe Christopher pentru a se întoarce la trista rutină a unei nopţi din care el lipsea.

- Asta e o veste bună, spuse Robert. Ne vom bucura cu toţii că revii în mijlocul nostru, dar de fapt te-am sunat din cu totul alt motiv, adăugă el cu o voce serioasă.

- Ah, da? ... Despre ce este vorba?

- Ei bine, iată cum stau lucrurile ... spuse el ezitând câteva clipe înainte să continue. Una din secretarele noastre a primit un telefon care te privea pe tine. Dat fiind că apelul părea a fi destul de important, a preferat

să-mi transmită mie mesajul, decât să aştepte întoarcerea ta. Ştie că am adresa şi telefonul tău din Valencia.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Lisa, îngrijorată.

- *Señor* Martinez, avocatul pe care l-ai angajat la Rosario Beach, a încercat să dea de tine, o anunţă el fără ocolişuri.

- A dat vreo explicaţie? se interesă ea în timp ce inima îi bătea ca o tobă în piept.

- A spus doar că Patricio s-a rănit, dar n-a făcut alte precizări. Voia mai ales să te duci imediat la faţa locului, să te ocupi de situaţia copilului.

- Nu a pomenit cumva ceva despre unchiul lui?

- Din câte am înţeles, nu ... Legătura se pare că era foarte proastă în timpul convorbirii telefonice.

- Bine că a reuşit să mă contacteze ... Legăturile telefonice nu sunt prea bune între ţările noastre.

- Ce ai de gând să faci, Lisa?

- îmi voi pregăti bagajele şi voi lua primul avion spre Baja, îi spuse ea extrem de îngrijorată. Mulţumesc că m-ai sunat.

- Mi se pare normal s-o fac. Am bănuit că e o chestiune urgentă şi m-am grăbit să te sun până nu e prea târziu.

- Mulţumesc, Robert.

Tocmai se pregătea să închidă când îl auzi din nou.

- Lisa? îngăimă el cu o voce şovăitoare. îi vei vorbi lui Christopher despre călătoria ta în Mexic?

- Bineînţeles ... N-am încotro. Acum, trebuie să închid.

Pe curând, Robert şi mulţumesc pentru ajutor.

Inchise şi sună imediat la biroul lui Mary.

- Eşti amabilă să-i spui lui Christopher că trebuie să-l văd?

- Probabil aţi uitat că astăzi nu vine, îi răspunse tânăra de la capătul celălalt al firului. Participă la un dejun de afaceri şi nu se va întoarce decât peste câteva ore.

- Aşa este, uitasem, recunoscu ea bătând nervoasă cu creionul în masă.

Incercă să ia rapid o hotărâre. Dat fiind că nu ştia nimic despre starea de sănătate a lui Patricio, nu putea risca să piardă timpul în mod inutil. Oricum, nu putea aştepta întoarcerea lui Christopher. Ii va explica totul când se va întoarce de la Baja.

Deocamdată, nu exista decât Patricio pentru ea. Nu putea să nu-şi facă griji din pricina lui şi să-şi pună tot felul de întrebări referitoare la cauzele accidentului sau rolul lui Salina în toată afacerea aceea. Era nefericită la gândul că băiatul suferă şi că ea nu era acolo să-l consoleze.

- Mary, spune-i lui Christopher atunci când se va întoarce de la întâlnirea de afaceri că a trebuit să plec din oraş pentru câteva zile.

- Există vreun număr la care poate să vă găsească?

- Nu ... Să nu-şi facă griji! Mă voi întoarce repede!

- M-aş mira să se mulţumească totuşi cu un mesaj atât de vag, o anunţă ea fără nici o ezitare.

- Imi închipui! spuse ea râzând. Dar n-am încotro. Ii voi explica totul la întoarcere.

Dat fiind că Lisa nu-i înapoiase cheile unchiului său, o făcu să câştige timp. Trecu pe acasă pe la Christopher să-şi arunce câteva haine într-un geamantan, apoi porni imediat pe drumul spre sud. Când ajunse la Rosario Beach, se duse imediat la cabinetul avocatului său. Era deja foarte târziu, dar *señor* Martinez o aştepta. Tânăra află de la intermediarul său că băiatul îşi rupsese o mână, dar starea lui de sănătate nu era alarmantă.

- Am aflat că avusese un accident absolut întâmplător, îi explică Martinez. Unchiul lui a venit să-mi povestească ce se întâmplase şi, evident, să-mi ceară bani să plătească onorariul medicului. Aşa am descoperit că băiatul se rănise într-o dimineaţă în timp ce scotea lăzile de gunoi afară. Din câte se pare, unchiul nu e responsabil de accident.

- Oricum nu vom afla niciodată adevărul, oftă ea clătinând din cap. Patricio nu ne va spune nimic ... Şi ce aţi făcut referitor la bani?

- Nu am putut să-l refuz, dar am insistat să-i înmânez personal banii medicului care l-a tratat.

- Aţi ales soluţia cea mai înţeleaptă, *señor* Martinez. Spuneţi-mi, aţi putea să-mi recomandaţi o persoană de încredere care ar putea să aibă grijă de Patricio până la întoarcerea mea? Trebuie să rezolv nişte mici probleme înainte de a veni să-l iau definitiv la mine.

- Bineînţeles. Maria, verişoara soţiei mele, ar fi încântată să vă facă acest serviciu. în felul acesta, va câştiga şi ea ceva bani.

- Perfect, se bucură ea. Rugaţi-o să treacă pe la vila unchiului meu cât mai repede posibil.

Lisa dădu o raită prin casă pentru a deschide geamurile şi a aerisi camerele înainte de sosirea lui Patricio.

Apoi se duse la hanul în care locuia copilul împreună cu unchiul lui, într-o singură cămăruţă.

- în sfârşit, ai venit, Lisa! exclamă Patricio văzând-o în pragul uşii.

Era mai palid decât atunci când plecase ea, şi slăbise foarte mult.

Alergă spre el, neputând rezista sărutului său afectuos, şi-i cuprinse trupul firav în braţe.

- Am auzit că te-ai rănit şi am venit imediat să văd despre ce este vorba. Cum te simţi?

- Bine ... îmi era atât de frică să nu mă fi uitat, îi mărturisi el cu un aer trist.

- Cum ai putut să te gândeşti la aşa ceva? exclamă ea strângându-l şi mai tare în braţe. Nu pot să te uit, Patricio. Ţi-am făcut o promisiune şi vreau să mă ţin de ea până la capăt.

- Unchiul mi-a spus că n-o să mai vii.

- Ei bine, uite că s-a înşelat, spuse ea uitându-se cu atenţie la faţa copilului. Cum te simţi? Te mai doare braţul?

- Nu, nu prea, spuse el privind spre ghipsul de la mână. Nu trebuie să mă plâng.

- Asta e bună! Cine ţi-a spus o asemenea prostie?

- Dar ghipsul mă împiedică să muncesc, îi explică el ocolind răspunsul la întrebarea ei. Există lucruri pe care nu le pot face cu o singură mână.

- Foarte bine. Trebuie să te odihneşti, Patricio.

- *Señora*! Văd că v-aţi întors!

Vocea unchiului răsună în încăpere şi Lisa se întoarse brusc spre el.

- Doar v-am spus c-o să mă întorc, spuse ea pe un ton dispreţuitor. Si v-am mai rugat să aveţi grijă de copil în lipsa mea.

- Asta am şi făcut, *señora.* Acest mic accident nu e chiar atât de grav, adăugă el arătând spre ghipsul copilului.

- Mă îndoiesc că e aşa ... în orice caz, m-am hotărât să-l iau pe Patricio cu mine la vila unchiului meu. Va

rămâne acolo până când va fi pregătit să plece în Statele Unite.

în privirea bătrânului apăru o sclipire de panică.

- Dar nu puteţi să faceţi aşa ceva, protestă el hotărât.

- Ştiţi foarte bine, domnule Salina, că nu-mi va fi prea greu să aduc legea de partea mea cu ajutorul unei mici sume de bani, îl anunţă ea după câteva clipe de ezitare. Voi reuşi cu uşurinţă să conving autorităţile că nepotului dumneavoastră îi va fi mai bine la mine acasă. Aşa că nu mai insistaţi.

- Uitaţi de actele de adopţie, *señora,* continuă el privind-o cu răutate. Nici nu sunt sigur dacă le-am semnat.

- Nu minţi, *señor* Salina, observă ea cu asprime în glas. Nu cred că vei refuza o sumă atât de mare.

- Poate că da ... spuse el dând din umeri. Vedeţi dumneavoastră, *señora,* de fapt nu sunteţi singura persoană care este interesată de Patricio.

- N-o mai lua atâta pe ocolite! îi ordonă ea cu o voce glacială. Ce vrei să spui?

- Voi da copilul aceluia care va oferi mai mult, spuse el calm.

- Nu încerca să mă duci de nas, *señor* Salina, îi răspunse ea încercând să-şi păstreze sângele-rece. Nu cred nici o iotă din ce spui. Sunt convinsă că ţi-ar plăcea să urci preţul, dar te anunţ că nu vei reuşi.

Lisa se întoarse spre Patricio. Ochii acestuia deveniseră deodată foarte trişti. Nu spunea nimic, dar îi asculta cu atenţie. Tinerei femei nu-i plăcea deloc să poarte acea discuţie în prezenţa lui. Avea impresia că-l tratează ca pe o marfă oarecare. Totuşi, nu putea să evite, deoarece trebuia să pună lucrurile la punct înainte să plece.

- Hai să mergem, Patricio! îl îndemnă ea ajutându-l să se ridice în picioare. Arată-mi unde sunt lucrurile tale, ca să-ţi pot pregăti bagajul.

- în ultimul sertar al comodei, spuse el făcând un semn cu mâna.

Lisa adună rapid puţinele haine ale protejatului ei, apoi, înainte să
părăsească încăperea, aruncă o ultimă privire spre *señor* Salina.

- Am angajat pe cineva care să se ocupe de Patricio în timpul absenţei mele. Trebuie să mă întorc în Statele Unite pentru a rezolva nişte probleme personale. Imediat ce termin voi veni la Baja şi voi rămâne aici până când vor fi completate actele de adopţie.

- Nu puteţi face aşa ceva, urlă unchiul roşu de mânie. Nu vă dau voie ... Vă interzic ...

în cursul următoarelor zile, Lisa se ocupă de mutarea Mariei şi a copilului, în aşa fel încât să nu aibă nevoie de nimic până la întoarcerea ei. Trecu apoi şi pe la doctor, să se asigure că acesta îl îngrijea bine pe micul pacient.

în timpul şederii ei acolo, Lisa observă o schimbare rapidă la Patricio. Mânca mult şi cu poftă şi începea încet-încet să renunţe la atitudinea lui tristă. Era evident că se simţea încântat de atenţia cu care era înconjurat.

Maria, era o tânără drăguţă şi cu zâmbetul mereu pe buze. Se înţelegea foarte bine cu băiatul pe care-l avea în grijă. Fusese anunţată ca în cazul în care avea probleme cu Salina, trebuia să se adreseze imediat vărului ei, *señor* Martinez.

După ce i-a dat Mariei toate indicaţiile necesare, Lisa îşi luă rămas-bun cu afecţiune de la Patricio, după care plecă spre Valencia.

De data asta, drumul i se păru mai lung decât la venire şi-i păru rău că venise cu maşina. în timp ce conducea, se gândea la primirea pe care i-o va face Christopher.

îi era teamă să-l vadă. Era trecut de ora trei după-amiază când ajunse în sfârşit la destinaţie.

Era atât de obosită, încât nu-şi mai simţea mâinile şi picioarele. Scurta vizită la Baja o sleise de puteri. Se duse drept acasă la Christopher. La ora aceea, era convinsă că el se afla la birou. De altfel, voia să se odihnească puţin înainte să se confrunte cu el.

Parcă destul de greu maşina, uşurată că în sfârşit terminase de făcut drumul acela lung. îşi luă geamantanul şi se năpusti în casă.

Când ajunse în pragul uşii se opri însă, uluită de spectacolul care i se oferea privirii.

întins pe una din canapele, Christopher o aştepta. Pe măsuţa din faţa lui scrumiera era plină de ţigări fumate numai pe jumătate. Pe podea zăceau pahare care conţineau resturi de băutură. Din câte se părea, petrecuse câteva ore stând nemişcat.

- Pe unde dracu' ai umblat? explodă el ridicându-se brusc şi apropiindu-se repede de ea.

Lisa simţi nişte bubuituri în cap. îşi lăsă jos geamantanul şi începu să-şi frece tâmplele.

- Te rog să nu ţipi! spuse ea sprijinindu-se de perete.

- Poftim? urlă el din toate puterile. Sper că glumeşti. Ori urlu mai departe, ori te bat.

Te las să alegi, adăugă el extrem de furios.

- Halal alegere, exclamă ea masându-se pe frunte.

Se apropie de canapea împleticindu-se şi se prăbuşi pe pernele acesteia. El veni imedit după ea. N-avea deloc astâmpăr.

- Ascultă-mă, Lisa! îi comandă el proţăpindu-se în faţa ei. Cum ai vrea să mă port dacă dispari pentru patru zile fără să-mi laşi nici un mesaj? Am fost atât de îngrijorat, încât nu mai ştiam de mine. Am crezut că înnebunesc.

Ea se afundă confortabil în pernele moi ale canapelei şi închise ochii. Câteva secunde rămase tăcută, înainte să aibă curajul să-i răspundă.

- îmi amintesc totuşi că am vorbit despre problema asta cu Mary, înainte să plec, îi răspunse ea într-un mod nu prea convingător. Am rugat-o să te anunţe şi să-ţi spună să nu te stresezi fără motiv.

- Incredibil! spuse el pe un ton ironic. Şi crezi că am putut să dorm vreo clipă fără să ştiu unde eşti şi nici când aveai de gând să te întorci?

-Te rog, Christopher, şopti tânăra. Văd că urli în continuare.

- Dar nu înţelegi, Lisa! zbieră el ca şi cum nici n-ar fi auzit-o.

Ea ridică ochii spre el şi observă privirea lui neagră de furie, după care văzu cum se calmează treptat. Poate că îşi dăduse seama că e într-adevăr epuizată şi cu nervii la pământ.

- Lisa, continuă el blând, unde ai fost?

Sosise momentul să-i dezvăluie secretul ei, dar n-avea acum curajul să discute cu el în starea de oboseală în care se găsea.

- Te rog, Christopher, nu-mi cere nimic deocamdată. Am făcut un drum lung ... şi mâine trebuie să termin de redactat contractul pe care trebuie să-l prezint firmei Sylvan Enterprises.

- Dă-l încolo de contract!

- Practic l-am terminat, continuă ea fără să ţină seama de observaţia lui şi nici de tonul vocii. Dacă nu te deranjează, aş vrea să vorbim despre motivele

călătoriei mele după ce contractul cu Sylvan va fi redactat şi semnat. Atunci vei putea să mă pisezi cu întrebări cât vrei.

- N-am de ales, nu-i aşa? spuse el cu un aer gânditor.

- Aşa este, aprobă ea cu un semn din cap. Nu mă simt în stare să-ţi răspund acum.

- Bine, oftă el resemnat. Pot măcar să te ajut cu ceva?

- Da, acceptă ea, încercând să-i zâmbească. Adu-mi două aspirine. Aşa îmi va trece durerea de cap până mă voi culca.

- Vin imediat!

El plecă şi reveni peste câteva minute cu pastilele cerute şi cu un pahar cu apă. Ea le înghiţi şi tocmai se pregătea să se ridice în picioare când el se aplecă spre ea, o luă în braţe şi o duse pe sus până în dormitor.
O ajută să se dezbrace şi să se vâre sub aşternuturi, apoi lăsă jaluzelele în jos ca să nu lase soarele să tulbure somnul Lisei.

Cu pleoapele îngreunate de somn, îl auzi apropiindu-se de uşă.

- îţi mulţumesc, Christopher, şopti ea.

El se întoarse lângă ea.

- Nu ştiu dacă ceea ce îţi voi spune îţi va face bine sau nu, dar trebuie s-o fac, spuse el sărutând-o pe frunte. Te iubesc, Lisa.

Christopher nu mai zăbovi la căpătâiul patului ei. Ieşi imediat din cameră, închizând cu grijă uşa în urma lui.

"Doamne sfinte! Acum ce să fac?" îşi spuse Lisa, după care se cufundă într-un somn adânc.

Ultimele săptămâni petrecute lângă Christopher fuseseră extraordinare. Acum, el îi mărturisise că o iubeşte. Dacă ar fi avut suficient timp la dispoziţie, ar fi putut de data asta să-şi împlinească viaţa de cuplu. Din nefericire, însă, zilele lor împreună erau numărate şi legăturile dintre ei încă nu erau bine consolidate ca să rişte acceptarea prezenţei unui copil, chiar dacă era un copil care nu era al lor.

Şi Lisa îl iubea pe Christopher, dar cum putea să-l abandoneze acum pe Patrico? Era imposibil.

- E foarte simplu! Nu pot s-o fac! îşi răspunse ca prin vis propriei întrebări. Oare visul se va transforma în coşmar.

Capitolul 12

De trei zile, adică de când se întorsese de la Baja, Lisa şi Christopher aveau grijă să nu abordeze subiecte prea personale. Vorbeau despre vreme, aşteptând confruntarea finală.

Negocierile cu grupul de firme Sylvan se încheiaseră conform cerinţelor celor două părţi interesate. Semnarea contractului avusese loc chiar în dimineaţa

aceea, în biroul pe care-l ocupase Lisa pe perioada şederii ei în firmă. Primise felicitări pentru că îşi dusese la bun sfârşit misiunea, după care plecase imediat de la locul de muncă. Il anunţase în prealabil pe Christopher că se întorsese acasă la el.

De când fusese plecată în călătorie, Christopher nu se atinsese nici măcar o dată de ea. Raţiunea o îndemna să creadă că era mai bine aşa, că îi va fi mi uşor fără căldura mângâierilor lui, dar sufletul ei suferea din pricina absenţei lui şi tânăra căuta mereu parfumul pielii lui pe buzele ei, ca şi fiorii pe care i-i provocau îmbrăţişările lui.

Acum îşi făcea bagajele, pentru că se hotărâse să plece. Tocmai îşi aranja hainele în geamantan, când auzi trântindu-se uşa de la intrare.

El se afla acolo şi nu mai putea amâna explicaţiile pe care i le datora.

Ea ridică deodată ochii şi se trezi nas în nas cu el.

- Ce naiba faci aici?

- îmi fac bagajele, răspunse ea, evitând să-l privească în ochi

- Asta văd şi eu ... dar aş vrea să cunosc motivele grabei tale.

- Mi-am terminat treaba ... aşa că nu-mi rămâne decât să mă întorc acasă.

- Deocamdată, te rog să nu mai faci nimic, Lisa, îi comandă el cu un aer supărat. Mai întâi de toate

trebuie să stăm de vorbă. Nu poţi să părăseşti scena în vârful picioarelor, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

înainte de a se conforma ordinului, puse în geamantan o ultimă pereche de pantofi şi-l închise.

- Acum totul e gata, îl anunţă ea aşezându-se într-unul din fotoliile situate lângă fereastra camerei.

Christopher se aşează şi el înainte de a deschide discuţia.

- Si acum, te rog să-mi spui exact ce s-a întâmplat ... Nu, de fapt cred că ar fi bine să mă arunc eu primul în apă, continuă el după o clipă de ezitare. Sper ca astfel să poţi înţelege mai bine lucrurile.

- Asta sper şi eu ... oftă ea văzând că el îşi pune ordine în gânduri

- Acum patru ani, când m-am hotărât să mă depărtez puţin de tine, vroiam să ne oferim timpul necesar pentru a ne maturiza. Credeam că după aceea vom putea să consolidăm legăturile dintre noi, care erau încă fragile, dar nu m-am gândit niciodată să divorţez.

- Christopher ...

- Lasă-mă să vorbesc, o opri el făcându-i semn să tacă. Acum văd toate greşelile pe care le-am făcut şi pe care aş fi putut să le evit. Din nefericire, era deja prea târziu. între noi se instalase o tăcere apăsătoare, care ne măcina relaţia încet-încet.

Am ales soluţia cea mai la-ndemână şi am plecat.

Se opri câteva clipe. Se scotoci prin buzunar, luă o ţigară şi o aprinse înainte să-şi continue confesiunea.

- Atunci când avocatul tatălui tău mi-a prezentat actele de divorţ, am fost atât de furios, încât am semnat imediat, fără să mai reflectez, pentru că aveam ciudă pe tine. Ar fi trebuit să lupt pentru tine, dar şi de data asta n-am făcut alegerea cea mai înţeleaptă. Peste câteva luni m-am mai calmat, dar era de-a dreptul imposibil să mai dau timpul înapoi.

- Christopher ... şopti Lisa.

- In plus, o opri el, am trecut apoi din femeie în femeie, fără să pot uita însă chipul şi gustul pielii tale. Atunci când am întâlnit-o pe Catherine, am recunoscut imediat în ea o persoană care suferise foarte mult în viaţă. Am crezut că ajutând-o pe ea, aş fi reuşit să te uit. N-are rost să-ţi mai spun însă că treaba asta n-a mers. Nu reuşeam să mi te smulg din minte, să te şterg din viaţa mea. Atunci, am renunţat să lupt împotriva ta. Din punct de vedere profesional totul se desfăşura conform dorinţelor mele şi ştiam, prin intermediul lui William, că şi ţie îţi mergea bine. Când mi-a spus că ai intenţia să te întorci la Baja, am profitat de ocazie să reiau legătura cu tine. Imi era cam frică de reîntâlnire, dar după primul sărut, îndoielile mele s-au spulberat imediat. Continuarea poveştii o cunoşti foarte bine. Te-am determinat să vii la Valencia, deoarece vroiam mai mult decât orice să fim din nou împreună. Te iubesc,

Lisa ... Şi nu voi accepta niciodată ca tu să nu mă iubeşti.

- Te iubesc, Christopher, mărturisi ea fără nici o ezitare, dar viaţa nu e atât de simplă cum o credem noi.

- E ridicol! negă el clătinând din cap.

Nu văd care e problema, din moment ce ne iubim. Şi dacă îţi faci griji în legătură cu cariera ta ...

- Stiu, îl opri ea. Steve mi-a prezentat deja pe scurt toate avantajele acestei zone pentru o persoană ca mine. Din câte am înţeles, sunt destul de multe.

- Atunci nu înţeleg ce ne împiedică să trăim împreună până la sfârşitul zileler noastre. Vreau să te iau e soţie, Lisa. Mă înţelegi?

Ea aştepta de multă vreme să audă acele cuvinte. Acum, el le rostea în sfârşit, dar în loc să se bucure, tânăra femeie simţea o mare tristeţe în suflet. Se ridică de pe fotoliu, tulburată, şi se apropie de pat.

- Si cu toate astea, există ceva care ne desparte, îi explică ea neîndrăznind să se uite în ochii lui. De fapt, acesta e motivul pentru care am fost plecată câteva zile.

- Nu înţeleg, spuse el, strivind ţigara în scrumieră.

- în urmă cu ceva timp am întâlnit un băiat pe nume Patricio, îi mărturisi ea ţinându-şi răsuflarea. E în vârstă de şapte ani şi trăieşte la Baja. M-am hotărât să-l adopt.

- Glumeşti! exclamă Christopher făcând ochii mari, de parcă în faţa lui s-ar fi ivit brusc un monstru înfiorător.

- Deloc, spuse ea, enervată de reacţia lui. Am fi putut să discutăm despre problema asta împreună, dacă am fi avut timp. Acum însă e prea târziu. Am luat deja această hotărâre ... Adio, Christopher, adăugă ea în timp ce lua mânerul geamantanului.

- Lisa ... Aşteaptă, te rog ...

Dar tânăra refuză să-l asculte.

- Nu, Christopher, am plecat, spuse ea aproape în şoaptă. Plec chiar azi la Baja. Voi rămâne acolo până vor fi gata actele de adopţie. Adio, repetă ea aruncându-i o ultimă privire.

Lisa stătea pe treptele din faţa intrării şi Patricio se juca lângă ea. Arunca firimituri de pâine vrăbiilor înfometate.

Braţul i se vindecase şi curând urma să-i fie scos ghipsul.

Arăta foarte bine. Adesea izbucnea în râs şi sunetul vocii lui umplea de bucurie sufletul tinerei femei reuşind astfel să mai umple golul lăsat de absenţa lui Christopher.

Se afla deja de o săptămână la Baja. Actele erau în sfârşit gata şi chiar în dimineaţa aceea *señor* Salina urma să le semneze. Individul, făcuse tot posibilul să

întârzie acest eveniment, dar astăzi tânăra femeie era hotărâtă să meargă până la capăt.

- Patricio! îl chemă ea. Spune-i Mariei că am chef să merg puţin pe jos. Iar tu să nu te depărtezi prea mult de casă, ai înţeles?

Patricio aprobă cu un semn din cap şi continuă să se joace.

Lisa se duse imediat la han. îl găsi pe *señor* Salina stând în acelaşi loc şi în aceeaşi poziţie ca şi în prima zi în care se întâlniseră. începând din dimineaţa aceea se schimbaseră multe lucruri şi cu toate astea viaţa la Baja părea să continue ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Bună ziua, *señor* Salina. V-am adus actele de adopţie a lui Patricio ca să le puteţi semna.

- Bună ziua, *señora*, spuse individul ridicând privirea spre ea şi apoi lăsând-o repede în jos. Dar v-am spus că nu sunt încă sigur ...

- Ce fel de om eşti? exclamă ea, enervată la culme. Eşti totuşi unchiul lui. Ar trebui să te bucuri că şi-a găsit un cămin, din moment ce dumneata nu-l vrei.

- V-am avertizat, *señora,* că mai e cineva interesat de copil, insistă el aruncându-i o privire supărată.

- Si eu te-am anunţat că nu-ţi voi da nici un cent mai mult, spuse ea nerăbdătoare să încheie o dată pentru totdeauna acea afacere. Aşa că lasă vorba şi semnează ... Stiu foarte bine că nu mai e nimeni altcineva. încerci

să mă duci de nas, adăugă ea întinzându-i documentele.

- Vă rog să mă credeţi, *señora* ...

- Salina, fă ce ţi se cere. Semnează imediat actele.

Lisa recunoscu imediat vocea dură a bărbatului din spatele ei. O rază de speranţă îi lumină sufletul, dar aceasta se stinse foarte repede. Cum era posibil? Se simţea dintr-o dată foarte derutată.

Se întoarse brusc şi rămase cu gura căscată, atât era de surprinsă de vizita fostului ei soţ:

- Ce naiba cauţi aici? bolborosi ea.

Apoi auzi zgomotul înfundat produs de mişcarea scaunului lui Salina. Se ridicase în sfârşit în picioare, renunţând la poziţia lui de trântor. Avea pe faţă un aer la fel de mirat ca al tinerei.

- în sfârşit, aţi apărut, *señor*! se bucură el făcând plecăciuni în faţa nou-venitului. Vă aşteptam *señor* . Vedeţi, *señora?* V-am spus că nu sunteţi singura care sunteţi interesată de Patricio.

- Nu înţeleg, spuse ea uitându-se pe rând la cei doi bărbaţi.

- Semnează actele, Salina, continuă Christopher fără să-şi dezlipească privirea de interlocutorul său. N-am de gând să-ţi dau nici un ban în plus.

- Dar, *señor* ...

- Te rog, Christopher, interveni tânăra femeie. Eşti amabil să-mi spui şi mie ce cauţi aici? De ce vorbeşte

individul ăsta despre cineva care încearcă să-l adopte pe Patricio?

- Bună, Lisa, îi răspunse el cu blândeţe. Mi-a fost dor de tine.

- Nu-ţi mai bate joc de mine, Christopher ... Ce se întâmplă?

El luă documentele din mâna Lisei şi i le întinse lui Salina împreună cu un pix.

- Semnează! îi ordonă el.

- *No comprende, señor*. Credeam că-l vreţi pe Patricio. Mi-aţi dat şi bani ca să aştept întoarcerea dumneavoastră.

- Ţi-am spus că aş vrea să discut subiectul cu soţia mea înainte să iau o hotărâre.

- Soţia ta! exclamă ea cu răsuflarea tăiată.

Bărbatul ei o trase brusc la pieptul lui şi o strânse foarte tare.

- Da, viitoarea şi iubita mea soţie, *señora* Saxon, o anunţă el zâmbind cu tandreţe.

- *Su esposa!* spuse Salina făcând ochii mari de uimire.

- Exact, continuă Christopher. Si-l vom adopta împreună pe Patricio, dar te avertizez, Salina, că nu vei obţine nici o centimă mai mult decât ţi-a oferit soţia mea. Si acum, semnează!

Unchiul se conformă, semnând cu o mână tremurândă, de data asta nemaifăcând nici un

comentariu. După ce termină, Saxon luă actele şi i le înmână tinerei femei.

- Mulţumesc, *señor* Salina, adăugă el. Avocatul nostru vă va contacta pentru continuarea demersurilor.

îi făcu semn Lisei că întrevederea luase sfârşit şi începu să se depărteze. Ea îl urmă ca în vis, deoarece nici acum nu înţelegea nimic din desfăşurarea ultimelor evenimente. Totul se petrecuse atât de repede.

- N-am înţeles nici un cuvânt din discuţia ta cu Salina, îngăimă ea cu un aer gânditor. Si acum unde mergem?

- La plajă, şopti el la urechea ei. Simt nevoia să fiu puţin singur cu tine.

- Dar ... De ce?

- Stii cât de dor mi-a fost de tine, Lisa? oftă el trecându-şi mâna prin părul ei ciufulit. Eşti atât de frumoasă, draga mea!

- Christopher ...

- Nu fi îngrijorată. I-am anunţat pe Maria şi pe Patricio că s-ar putea să ne întoarcem târziu. Am atâtea lucruri să-ţi spun!

O luă de mână şi coborâră în golf, acolo unde făcuseră dragoste prima oară şi unde se regăsiseră după atâţia ani ...

Se întinseră pe nisip şi Lisa se cuibări în braţele soţului ei. El începu să-i vorbească, povestindu-i despre

întâlnirea lui cu Patricio, afecţiunea copilului şi îndoielile pe care le simţea referitoare la refacerea cuplului lor.

Lisa se uita la el, uluită. Nu-i venea să-şi creadă urechilor şi nu se simţea în stare să-l oprească. Avea impresia că se trezeşte dintr-un coşmar îngrozitor. Atunci când în cele din urmă el tăcu, ezită puţin, după care spuse:

- Dar de ce ai aşteptat atât de mult?

- Aveam multe lucruri de rezolvat la Valencia, îi spuse el zâmbind. Acum, totul e pus la punct şi pot să rămân aici cu tine până când totul va fi gata pentru plecarea lui Patricio. Vreau să devii soţia mea, iubito ... Vreau să retrăim împreună luna aceea de miere de neuitat.

- Te iubesc atât de mult, Christopher, şopti ea, simţind deja cum o căldură plăcută îi invadează trupul.

- Sssttt ... N-am chef de vorbă acum ...

El o legănă în ritmul valurilor care se spărgeau de ţărm şi-i acoperi chipul cu o ploaie de sărutări fierbinţi.

Sfârşit